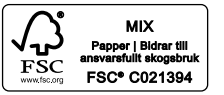
GRÖN AV AVUND

GRÖN AV AVUND

Theres Strand

Tidigare utgivning av Theres Strand:
Högmod går före fall
När vreden falnar

© 2026 Theres Strand

Ansvarig utgivare: TheresStrand
Äspövägen 428, 231 99 Klagstorp, www.theresstrand.se

Formgivning omslag: Lille Fabrik
Sättning: Mia Fallby, m-Dsign.com

ISBN: 978-91-989891-3-7
Tryck: Scandbook AB, Falun 2026

Till minne av älskade husdjur

Urbina, Ada, Affi, Corinne, Albin, Safir, Sally,
Krister, Armani, Opus, Curre, Sigge, Ludde, Cavani,
Crescendo, Indiana, Luring, Ludde II, Zack

Kapitel 1

Emmas knogar vitnade. Greppet påminde om en bergsklättrares desperata kamp för att förhindra ett fall mot döden. Det var som om hela livet hängde på att hon inte tappade taget. Hennes kinder hettade och röda fläckar spreds över halsen.

”Jävla Emelie”, sa hon till tomheten i bilen.

En eld spred sig i kroppen. Hon bet ihop käkarna.

”Jävla, förbannade Emelie.”

Varför var det så här varje gång hon träffade tjejerna? Tanken var att de skulle ha roligt och för ett ögonblick glömma bort vardagspusslet som Emelie brukade säga. Det var precis tvärt om. Emma gillade vardagen och hade hellre varit hemma med Daniel och barnen än att gå på en restaurang med på tok för dyra rätter. Maten hade dessutom inte varit god. Hon skakade på huvudet. Ångesten hade rivit i henne i flera dagar före restaurangbesöket, ändå gick hon dit. Ofta var hon på uselt humör efter det att väninnorna hade träffats och det var exakt samma den här gången. Daniel brukade påpeka att hon skulle försöka hitta annat umgänge eller börja med en ny hobby. Hon visste att hennes omtänksamme man hade rätt. Givetvis borde hon göra som han sa, men hur skulle hon förklara för Emelie? Magsyran kröp upp i matstrupen bara hon tänkte på det. Emelie skulle aldrig förstå, hon var navet i gruppen. Den som alla ville vara med. Och det ville väl Emma också. Eller? Kunde hon säga upp bekantskapen med en vän som hon hade

haft sedan förskolan? Ville hon inte vara Emelies bästis längre? En djup suck lämnade henne. Vad var egentligen en bästa vän? Var det rimligt att känna så här för någon som man egentligen borde tycka om?

När Emelie hade berättat att föräldrarna skulle sälja företaget och flytta till Spanien hade Emma suttit tyst medan de andra utstötte förtjusta små tillrop om hur fantastiskt det var att få tillgång till ett hus på solkusten. Emelie fortsatte med att förklara att det skulle bli en stor summa över som föräldrarna hade lovat henne som ett tidigt arv. Givetvis skulle Emelie få det! Ytterligare förtjusta skrik hade fortplantat sig i restaurangen.

”Grattis Emelie.”

”Vad glad jag blir för din skull.”

”Så väl värd.”

Vadå, så väl värd? Var det någon som inte var väl värd så var det Emelie. Hela hennes liv hade varit en räkmacka. Emma kunde inte minnas att Emelie haft en enda motgång. Någonsin.

Ett pip avbröt hennes tankar. Hon sneglade mot instrumentbrädan och stönade. Bilen behövde tankas. Daniel skulle bli tokig på henne om hon lämnade den utan bränsle när han skulle till jobbet i morgon. Den sena januarikvällen gav ingen nåd. En iskall vind omslöt henne och hon var tacksam för att taket över bensinpumparna skyddade henne mot regnet. Ja, det här slapp Emelie, tänkte hon samtidigt som hon bytte grepp om munstycket. Hon stoppade snabbt in den blåfrusna handen i fickan.

När Emma hade meddelat att hon var tvungen att åka hem tidigt hade Emelie lett förstående mot henne och förklarat att det var underbart med äldre barn som nattade sig själva. Det

gjorde inget att Emma inte kunde köra hem Emelie eftersom Marcus, Emelies man, gärna hämtade. Emma kunde höra Emelies genomträngande röst när hon, med en blinkning, förklarade att Marcus och hon kunde få en mysstund i bilen på vägen hem. Allt hade följts av ett gällt skratt. Emma ryste när hon skruvade på tanklocket igen. Hon och Daniel hade inte haft sex på flera månader. Visst var det normalt? Hon rodnade. Såklart Emelie och hennes man var intima mycket oftare. Emelie var bättre på allt och hade alltid varit. Skit också! Emma fick inte börja älta det där igen. Hon skruvade upp radion för att mota bort de ovälkomna tankarna.

Med långsamma rörelser stängde Emma ytterdörren. Hon stannade upp och lyssnade, det var helt tyst. Förutom några smålampor i köksfönstret, var det mörkt i huset. Hon hängde upp kappan på en galge och hjälpte några udda sneakers att hitta rätt plats i skohyllan. Hon log. Det kändes bättre så fort hon hade klivit in i hallen. Deras hem var varken nytt eller lyxigt, men hon älskade det. Ett ljud fick henne att stanna upp. Var Daniel vaken? Med lätta steg gick hon mot tv-rummet.

”Hej, älskling. Är du vaken?”

Frågan var överflödig. Daniel satt i soffan med blicken riktad mot den upplysta sextifyratumsskärmen på väggen.

”Hej. Har du haft det bra?”

Han nickade mot tv:n.

”La liga”, förklarade han.

Hon struntade i att berätta för honom att det var överflödigt att använda fotbollstermer. Hon fattade inget av det ändå. En mjuk värme fyllde henne när hon tittade på sin man. Emma ryckte på axlarna och slog sig ned bredvid honom.

”Det har varit okej.”

Daniel släppte motvilligt tv:n med blicken.

”Är det något med Emelie?”

Tja, vad skulle hon svara på det? Det var som vanligt. Emelie hade överträffat henne igen.

”Nja, snarare hennes föräldrar. De säljer företaget och flyttar till Spanien.”

Daniel lade en hand på hennes axel.

”Jag förstår att du är ledsen för hennes skull. Det måste vara tufft att föräldrarna flyttar utomlands”, sa han medkännande.

Kroppen blev som en stålfjäder. Tänkte han så?

”Jo, det klart. Det känns jättetråkigt.”

Hon svalde.

”För Emelies skull alltså.”

Det sista sa hon med ett krampaktigt leende. Hon fnissade till när hon kom på att Emelie faktiskt inte i tid och otid kunde få hjälp av sina föräldrar när de väl hade flyttat. Den stumma känslan i kroppen ersattes av ett lugn. Kanske skulle Emelie få problem när hennes mamma inte längre kunde serva henne med barnpassning, färdiga middagar och hämtningar.

”Jag går och lägger mig”, sa hon och gav sin man en puss på kinden.

Emma befann sig i gränslandet mellan sömn och vakenhet när sängen gungade till av Daniels kroppstyngd. Han lade sig bakom henne och hon backade intill. De låg sked och hon njöt av hans kroppsvärme. En våg av välbehag genomfor henne när han kysste hennes nacke.

”Du, jag vill bara säga att jag tycker det är fint att du bryr dig så mycket om Emelie. Det blir nog inte lätt när hennes föräldrar flyttar, vi får hjälpas åt att stötta hela familjen.”

Hon ville vråla åt honom att han inte fattade någonting.

Men han hade rätt. Det var så hon borde tänka. Det var klart att det skulle bli tufft för Emelie när hennes föräldrar inte fanns till hands. Likväl skrek hela hennes kropp: rätt åt henne!

”Jävla Emelie”, var den sista tanke som dök upp innan hon somnade.

Kapitel 2

”Grattis Emelie.”

”Vad glad jag blir för din skull.”

”Så väl värd.”

Emelie log mot väninnorna. Med van gest lade hon en blond hårslinga bakom örat. De blonda lockarna bildade ett perfekt svall över hennes smala axlar. Hennes intensivt blåa ögon landade på var och en runt bordet. När hon tittade på Emma rynkade hon pannan. Emma vek undan blicken och såg inte alls glad ut. Hon blev inte klok på vad som var fel. Allt oftare fick Emma den där trumpna minen.

”När flyttar de?”

Frågan kom från Sanna. Emelie skakade av sig tankarna på Emma och fokuserade på de andra tjejerna.

”Affären med företaget är i princip klar. Sedan ska de hitta ett lämpligt hus någonstans på Costa del Sol. De har en resa bokad med mäklaren redan nästa vecka.”

Alla tittade på henne nu. Emelie slängde med huvudet så att hårsvallet rann över ryggen. Hon skrattade högt.

”Jag har sagt att de måste ha två extra rum till oss. Nu har vi redan bokat skidresa till Alperna på sportlovet, men vi tänkte åka dit i påsk.”

”Så härligt med Alperna. Vi hoppar över det i år. Det har blivit så dyrt. Vi får nöja oss med svenska fjällen i stället”, konstaterade Sara och ryckte uppgivet på axlarna.

Emelie höjde ögonbrynen.

”Så dyrt är det faktiskt inte. Marcus och jag tycker att vi får så mycket mer för pengarna. Sedan är det nyttigt för tjejerna att få se annat än lilla Sverige.”

Innan Sara hann svara fortsatte Emelie:

”Tuva har läst franska och vi tycker det är fint att hon får öva in real life. Vi får väl övertala Alva att läsa spanska i stället”, fortsatte hon med ett skratt.

Därefter vinkade hon till sig kyparen.

”Ett glas champagne till, tack.”

Hon såg sig frågande omkring och möttes av huvudskakningar.

”Okej, det är visst bara jag som ska ha.”

Emelie kunde inte låta bli att blinka med ett öga mot kyparen. Han var snygg och väldigt ung. Hon skulle aldrig vara otrogen mot Marcus men det var skönt att få lite uppskattning i vardagen. Mannen rodnade och nickade innan han smet i väg till baren.

”Det där var inte snällt”, sa Sara och skrattade.

”Jag vet, men det går inte att låta bli”, svarade Emelie med sitt vackra leende.

Emelie fällde upp dunjackans huva och sände en tacksam tanke till tillverkaren av den exklusiva jackan. Kvaliteten var uppenbar, det kalla regnet märktes knappt. Hon tittade på sin Apple Watch. Marcus borde vara här när som helst. Ett obehag kom över henne. Hon hade varit tvungen att använda deras gemensamma kort för matinköp i stället för sitt eget kreditkort. Notan hade gått på mer än hon hade tänkt sig. Fem glas champagne var kanske att ta i, men de hade haft så trevligt. Hon skulle snart få en rejäl summa pengar av sina föräldrar och

det första hon skulle göra var att betala kreditkortsfakturan. Sedan skulle hon sätta över en rejäl peng på deras gemensamma matkonto. Det skulle definitivt blidka Marcus. En svart Mercedes gled in framför henne. Hon log och vinkade. För ett ögonblick stelnade leendet, även billånet skulle lösas in. Men efter det skulle de utan problem ha råd att köpa drömhuset. Hon skulle bara övertyga Marcus om att det var rätt sätt att investera pengarna.

”Hej, hjärtat. Vilket väder.”

Kvickt stängde hon bildörren och lutade sig mot Marcus och kysste honom på kinden.

”Jag vet. Men här inne var det varmt och skönt”, log hon.

”Har du haft det bra?”

”Super. Det är skönt att glömma vardagspusslet ett tag och bara hänga med tjejerna.”

Han rynkade pannan.

”Men vardagspusslet är väl jag och barnen”, sa han frågande.

”Jag menade inte så”, sa hon och slängde med håret.

Hon lade en hand på hans lår och förde den sakta mot hans skrev.

”Jag älskar dig och tjejerna, men det är mysigt att bara dricka bubbel och snacka skit ibland.”

Hon undvek att nämna att hon hade druckit fem glas Bollinger. Det var bubbel, bara en lite dyrare variant. Så hon ljög inte, men Marcus skulle tycka att det var onödigt.

”Du”, sa hon och fortsatte att smeka honom på låret. ”Nu kommer snart pengarna från mina föräldrar. Ska vi inte åka och titta på huset i alla fall?”

Marcus betraktade henne en lång stund.

”Du vill verkligen ha det där huset va?”

Emelie drog efter andan. Om hon ville. Det hade varit hennes

drömhus i över tjugo år. Den pampiga verandan och den vackra hörntomten. Inte för att hon var speciellt trädgårdsintresserad, men hon såg sig själv och väninnorna med roséglas i den vackra pergolan. Det var som en dröm när det blev till salu. Hon måste ha det här huset. När hon inte svarade fortsatte Marcus.

”Det har ett enormt renoveringsbehov och vi kan inte göra något själva. Det kommer att bli dyrt. Vet du ens hur mycket pengar dina föräldrar kommer att ge oss?”

Det visste hon inte. Men hon hade räknat på det flera gånger. De skulle få drygt tio miljoner för företaget. Kunde hon hoppas på att få hälften? Om de sålde huset de bodde i skulle de få ytterligare några miljoner. Det borde gå. Det var synd att Marcus inte hade en högre lön. Emelie skakade på huvudet. Så fick hon inte tänka. Marcus var hennes man och hon älskade honom.

”Nej, de har inte direkt nämnt någon summa. Men vi kommer att bo i huset väldigt många år framöver och vi har inte direkt några Stockholmspriser på villorna häromkring. Vi skulle få ett av stans finaste boenden.”

Det bubblade i hela kroppen när hon sa det sista. Hon hade redan i fantasin inrett de flesta av rummen. Hon böjde sig mot Marcus igen och bet honom lekfullt i örsnibben.

”Tänk dig oss i husets master bedroom.”

Samtidigt som Marcus rattade bilen mot deras carport blev leendet bredare.

”Det klart att vi kan titta på huset, men vi måste göra en vettig budget”, förmanade han samtidigt som han stängde av bilen.

Pengarna oroande hon sig inte för. Det hade hon aldrig behövt göra. Hennes föräldrar hade alltid funnits där för dem.

Vare sig mamma Bodil eller pappa Kenneth hade någonsin nekat henne ett lån eller extra fickpengar. Att Emelie aldrig betalade tillbaka var inget bekymmer. Hon var deras enda barn och skulle, i sinom tid, ändå få pengarna. Vad spelade det för roll om hon fick lite i förskott?

”Jag älskar dig”, sa hon.

Hon vände blicken mot deras trevliga villa. Den hade varit deras hem i snart femton år. Men hon kände inget vemod vid tanken på flytten, huset hade gjort sitt. Äntligen skulle hon få det liv som hon så hett önskade.

Kapitel 3

Eva-Britt undvek noga de frusna vattenpölarna på cykelvägen. Det hade varit minusgrader under natten och vinden bet i kinderna. Ada spatserade som vanligt framför henne i makligt tempo. Dvärgtaxen hade hunnit fylla tolv år. Trots att Eva-Britt brukade förespråka att hundar inte behövde kläder så länge de rörde på sig hade hon lagt på Ada ett täcke.

”Det får man ha när man blir lite till åren. Eller hur gumman?”

Morgonsolen stod lågt och Eva-Britt fick kisa för att kunna se vägen framför sig. Längre fram kom en ung kvinna med en pudelkorsning. Ja, Eva-Britt benämnde hunden för vad det var. Hon vägrade att anamma de fåniga hittepå-namnen som nu för tiden skulle ge legitimitet åt blandraser. De enda riktiga raserna var de som var godkända av Svenska Kennelklubben. Den svarta krulltotten började studsa bredvid sin matte och Eva-Britt undslapp sig en djup suck. Typiskt okunniga hundägare som inte hade full kontroll under promenaden.

”Fot”, sa hon mjukt till Ada och taxen hittade genast sin position vid Eva-Britts vänstra sida.

När ekipagen närmade sig varandra kunde hon inte låta bli att himla med ögonen. Dock var hon inte förvånad. I sitt jobb som hundcoach hade hon vant sig vid alla dessa imbecilla människor som trodde att en hund var något man skaffade lättvindigt. Det osade oro om duon som närmade sig. Hunden hade börjat skälla och kvinnan fumlade med sina vantar för att

kunna stoppa ned handen i fickan. Vad höll hon på med? När en röd vante hamnade på marken undrade Eva-Britt om hon skulle göra tösen uppmärksam på det. Men en människa som inte förstod att tumvantar och hundpromenader inte hör ihop fick skylla sig själv. Gatukorsningen gjorde några luftsprång och nu hade kvinnan kopplet runt benen. Eva-Britt tittade ned på Ada som mötte hennes blick. Hon kunde svära på att taxen skakade på huvudet. När de passerade det insnurrade ekipaget började den andra hunden yla. Eva-Britt höjde rösten.

”Du tappade din vante”, sa hon och pekade.

Kvinnan kämpade med att lösgöra sig från kopplet. Till slut vände hon sig om.

”Å, nej. Det är hopplöst att hålla reda på allt. Jag skulle bara ta fram hundgodis”, log hon urskuldande.

”Nästa gång har du godiset framme innan hunden har hunnit stressa upp sig. Vill du utveckla relationen med din hund så startar jag en ny kurs i februari. Googla på Eva-Britt hundcoach.”

Eva-Britt stannade inte för att utveckla samtalet. Om kvinnan hade huvudet på skaft så var hon välkommen.

Plötsligt tog det stopp i kopplet. Eva-Britt vände sig om och upptäckte att Ada hade stannat. Hon stod med höger framtass rakt ut.

”Kära nån. Har något fastnat i tassen?”

Eva-Britt böjde sig ned och lyfte upp sin skyddsling. Noggrant undersökte hon klor och trampdynor. Där fanns varken is eller någon sticka.

”Här finns inget konstigt”, mumlade hon och satte prövande ned Ada igen.

Taxen ville fortfarande inte belasta benet. Med rynkad

panna betraktade Eva-Britt sin trogna följeslagare. Visst, hon brukade förespråka att man inte skulle pjoska med hundar. Men kanske frös Ada om tassarna? Hon tittade sig omkring, sedan tog hon Ada i sin famn och viskade:

”Kom, lilla gumman. Matte får bära dig en stund.”

Hon vände och började gå hemåt. Oron ville inte släppa. Sanningen att säga var det inte första gången som Ada visade tecken på att hon inte var lika pigg som förut.

”En hund måste få bli gammal”, sa Eva-Britt rakt ut.

Men orden dämpade inte hennes ängslan. Tolv år var väl ingen ålder på en dvärgtax? Hon skyndade på stegen. Kylan kom inifrån och kroppen ville inget annat än att komma in i värmen. Raskt fattade hon beslutet att Ada skulle slippa hundkursen som hon skulle ha efter lunch. Ada och Bengt skulle vara fullt nöjda med att sitta i favoritfåtöljen och lösa korsord.

En tacksam tanke gick till Bengt. Hennes man som hade stått ut med så mycket. Trots kylan blev hon varm om kinderna när hon tänkte på alla sina otrohetsaffärer och framför allt den med Henrik. Hennes tidigare kollega på HeadWay. Hon hade varit helt förblindad av hans charm och det hade gått så långt att hon nästan hade blivit kriminell på kuppen. Hon var evigt tacksam för att Bengt hade stöttat henne och utan att blinka gått med på att sälja lägenheten och flytta från Stockholm. Nog var närheten till barnbarnen den största anledningen till förändringen men för Eva-Britt hade det också varit en flykt från det gamla destruktiva livet. Enda nackdelen var att hon och Ada fick längre restider till sina regelbundna besök i SVT:s studio där hon var morgonprogrammets uppskattade hundcoach.

Doften av kaffe nådde ända ut i hallen.

”Vi är hemma nu.”

”Utmärkt. Frukosten är serverad”, svarade Bengt från köket. ”Tog du med tidningen in?”

Det hade hon gjort. Hon log. Eva-Britt tog alltid med sig tidningen in när hon hade varit ute med Ada på morgonen och Bengt frågade alltid om hon hade tagit med sig den in. Om det hade varit under tiden på HeadWay hade hon blivit irriterad, nu var det något tryggt och hemtamt med deras morgonrutiner. Hon böjde sig ned och lösgjorde Ada från kopplet och tog med den tunna papperstidningen in i köket.

Frukosten stod framdukad och Bengt höll precis på att hälla upp kaffe i de generösa muggarna. Ada gick till sin korg och med en djup suck rullade hon ihop sig och somnade. Bengt tittade frågande på hunden.

”Tog ni en lång tur? Hon verkar helt slut.”

”Nja, jag tror att det är kylan som tär lite extra.”

Bengt tog en skinkbit och höll fram mot det bruna knytet i korgen. När han inte fick någon reaktion tittade han oroligt mot Eva-Britt.

”Hon är väl inte sjuk?”

”Det klart att hon inte är sjuk”, sa Eva-Britt bestämt.

Hon tog skinkbiten från Bengt och satte sig på knä framför taxen. Med en lätt darrning på rösten sa hon:

”Ada, titta vad matte har till dig.”

Då tittade Ada upp och tog försiktigt skinkan från den utsträckta handen.

”Där ser du”, sa Eva-Britt triumferande åt Bengt.

Men oron ville inte släppa. Var det något fel på Ada?

Kapitel 4

”Emma”, svarade Emma.

Hon svor inombords när hon hörde Emelies genomträngande röst.

”Hallå gumman. Jag ville bara kolla hur det var med dig. Du var rätt tyst när vi var ute med tjejerna.”

Vad skulle hon svara på det? Hon kunde inte berätta om den sura känsla som hade dominerat hela hennes kropp på restaurangen. Det var inte lätt att vara pratsam när man höll på att ruttna inifrån. Innan hon kom på något att säga fortsatte Emelie med gäll röst.

”Jag har en grej jag måste fråga dig om”, fortsatte hon. ”Herregud, Emma. Jag håller på att spricka.”

Det var som om smartphonen vibrerade. Emma kunde känna vännens upphetsning. Vad var det nu då? Skulle hon kanske berätta att hon hade vunnit en miljon. Emma skulle inte klara av om något mer fantastiskt hade ramlat över Emelie.

”Kan du följa med mig och titta på huset?”

”Vilket hus?” fick Emma ur sig.

Emelies och Marcus hus var inte direkt något hon behövde titta på. Hon hade varit där tusentals gånger. Kanske hade Emelie tapetserat om något rum? Fast det brukade hon tjata om i veckor innan det ens blev gjort och hon hade inte sagt ett knyst om någon renovering.

”Huset med stort H”, gapade Emelie.

Emma fattade fortfarande ingenting. Så kom det till henne. Hon kunde väl inte mena *det* huset? Det fanns ett gigantiskt hus, eller snarare ett palats, som Emelie alltid hade sagt skulle bli hennes en dag. Det var inte möjligt …

”Mitt drömhus. Det jag alltid har sagt att jag ska bo i en gång. Huset på kullen.”

Det kunde inte vara något annat hus. Emma visste att det hade varit till salu länge. Det var inte konstigt eftersom de tidigare ägarna minst sagt hade dragit in på underhållet. Emma drog efter andan.

”Tänker ni köpa *det* huset? Jag trodde att ni trivdes där ni bor nu.”

”Japp! Vi ska titta på det. Marcus säger att vi måste göra en noggrann budget. Visst. Absolut. Det klart att man ska ha en budget, men när vi säljer företaget har vi råd.”

Emma kände hur elden tog fart i henne. Skulle Marcus och Emelie bo i *det* huset? Det hade varit roligt att skoja om, just för att det var ouppnåeligt. Det var som om ett frikort flyttade in två hus bort. Då var det inte lustigt längre. Greppet om telefonen hårdnade. Vad skulle hon säga?

”Hänger du med då? Marcus och jag har redan varit där en gång, men det klart jag vill att min bästa vän också ska säga sitt.”

Varför ville Emelie det? Som om hon skulle strunta i affären om Emma sa åt henne att inte köpa. Hon kunde inte låta bli.

”Vadå, struntar du i huset om jag inte gillar det.”

”Va”, sa Emelie.

Emma kände hur det hettade på kinderna. Vad höll hon på med?

”Det var inget. Det klart att jag följer med.”

”Åh, vad roligt. Det får bli de närmaste dagarna. Vi vill gärna ha affären klar innan vi åker till alperna.”

När de hade lagt på gick Emma från rum till rum. Hemmet, som hon älskade, kändes plötsligt skabbigt. Inte alls så hemtrevligt som det brukade. Och alperna. Fan också. Med snabba steg gick hon till köket. Hon skrev in lösenordet i laptoppen. Det måste finnas en billig resa till någon skidort även för deras familj. Visst, de hade bestämt att de inte hade råd. Det fanns mycket roligt att göra hemma i stan. Fast nu kunde hon inte komma på en enda grej.

Hon tittade på den förbannade kaffebryggaren. Det var inte det att hon inte gillade drycken som den tillverkade, men Emelie hade en exklusiv maskin som kunde göra allt. Egentligen hade Daniel och hon ingen användning för en sådan. De gillade vanligt svart kaffe. Men varje gång Emelie blev erbjuden fika envisades hon med att se besviken ut när Emma förklarade att hon fortfarande inte kunde uppbringa en cappuccino. När en helt vanlig svart kaffe stod framför Emma började hon leta sportlovsresor. När koppen var tom hade hon fortfarande inte hittat någon som landade på deras budget. Fördelen med de svenska fjällen var att de kunde ta med all mat. Ingen behövde få veta att de inte åt ute under semestern. Om hon bara lade ut bilder från backen skulle det ändå funka. Men eftersom de inte hade råd att köpa liftkort till hela familjen så spelade det ingen roll.

Det var inte mycket billigare att åka till solen, inte sportlovsveckan i alla fall. Bara resa och hotell skulle kosta över fyrtio tusen. Ett erbjudande om delbetalning lockade henne att trycka sig vidare. Det gick visst att delbetala resan räntefritt. Vem ville betala av en resa som man redan hade gjort? Med en suck gav hon upp googlandet och sträckte sig efter telefonen i

stället. Daniel och barnen skulle snart vara hemma men hon orkade inte börja med maten riktigt än

Med några strykningar med pekfingret var hon inne på Instagram. Förra året hade Emelie och hon bestämt sig för att bli influencers. Hon log. Hade Emma lyckats med det så hade hon kanske haft råd att åka till Alperna nu. Men hon hade inte skrapat ihop mer än några hundra följare. Emelie hade haft fler följare från början och hade lyckats nå nästan tusen. Fast inte heller det var tillräckligt för att kunna tjäna pengar. Hon skrollade igenom sitt eget flöde. Det var övervägande barnen och bilder från trädgården. Emelies Instagramflöde visade betydligt tätare inlägg. Emelie som tränade, barnen som poserade framför kameran och massor med inredningsdetaljer. Det senaste inlägget var från tjejträffen. Över femtio hade tryckt ett hjärta för det fotot. Det var taget efter det att Emma hade åkt hem. Emelie var i blickfånget med sina blåa ögon som tittade rakt in i kameran. De andra var mer som statister som med sina alldagliga utseenden framhävde Emelies skönhet. Och kommentarerna lät inte vänta på sig.

”Snygging.”

”Vackert.”

”Ditt hår, jag blir grön av avund.”

Alla kommentarer följdes av en massa emojier med hjärtan och stjärnor.

Emmas flitigaste följare var hennes mamma, syster, Daniel och hennes bror. I den ordningen också. Emelie har alltid förklarat att skillnaden på deras respektive konton berodde på att hon var kommunikatör och Emma var ekonom. Fast Emelie egentligen bara har jobbat med sina föräldrars företags hemsida.

Var det lönt att göra ett försök till? Kunde hon bli sponsrad

med semesterresor om hon lade upp fina bilder? Förmodligen inte. Hon behövde komma på ett tema som varken kostade pengar eller tog för mycket tid. Tänk om hon kunde komma på något som engagerade hela familjen. Motvilligt erkände hon att det sved när Emelie lade ut bilder på sig och döttrarna. De verkade alltid ha det så mysigt. Det var inte det att de inte hade det bra här hemma men en stor del av umgänget med barnen bestod av tjat. Hon tryckte på förstoringsglaset och skrev in ordet family i rutan. Det fanns hundratals familjekonton med tusentals följare. Kanske kunde detta bli deras grej? Hon måste bara komma på något som hela familjen kunde engagera sig i.

”Det får bli en annan dag”, sa hon och öppnade kylskåpet.

Hon tog ut falukorven som skulle bli kvällens middag.

Kapitel 5

Emelie tog två trappsteg i taget på väg upp mot föräldrarnas ytterdörr. Hon tryckte ned handtaget och i samma stund som dörren gled upp ropade hon:

”Hallå! Är någon hemma?”

”Jag är i köket”, svarade Bodil, Emelies mamma.

Emelie hängde av sig jackan och lade handskar och mössa på byrån i hallen. Hon såg sig omkring. Det hade sett likadant ut sedan Emelie flyttade hemifrån. Hon hade försökt få föräldrarna att renovera men de hade lagt all energi på företaget. Med rynkad näsa fortsatte hon mot köket samtidigt som en tanke for genom huvudet. Om de hade underhållit huset bättre skulle det haft ett betydligt högre värde. Hon slog genast bort tanken. Hennes föräldrar hade alltid varit generösa. Inte kunde hon störa sig på deras underhåll av huset. Fast hon var deras enda barn, borde de inte …

”Hej, gumman. Så mysigt att du tittar förbi.”

Emelie gick fram och gav sin mor en lätt kyss på kinden.

”Jag ville bara kolla läget.”

Av gammal vana öppnade hon kylskåpet och betraktade innehållet. Hon var så där ospecifikt sugen på något. Det enda som det rostfria skåpet kunde erbjuda var basvaror.

”Är du hungrig?”

”Nej, bara lite sötsugen.”

För ett ögonblick trodde hon att det skulle komma en lång

föreläsning om småätande mellan måltiderna. Hon log. Det var omöjligt att vara något annat än ett barn i föräldrarnas hus. Det gjorde henne ingenting. Att föräldrarna gav henne hundra procent stöd var en av grundbultarna i deras relation.

”Vill du ha kaffe och en bulle?”

”Gärna.”

Emelie satte sig vid köksbordet medan hennes mamma dukade fram fika. Kaffemuggarna fick värmen att sprida sig i bröstet. De hade alltid funnits i hushållet. Hon lyfte upp koppen och snurrade den. En flisa från kanten var borta och färgen hade bleknat.

”Tänk att ni har kvar de här gamla muggarna. Har du aldrig varit intresserad av heminredning, mamma?”

”Jag har alltid gillat design men det är inget vi har prioriterat.”

Svaret förvånade Emelie. Hon hade trott att bristen på designprodukter i föräldrahemmet berodde på ointresse.

”Vad menar du med prioriterat”, sa hon förvånat.

Modern stannade upp och tittade på Emelie.

”Vi har prioriterat dig.”

Emelie höjde på ögonbrynen.

”Vadå prioriterat?”

På ett ögonblick förändrades stämningen. När mamma satte sig ned på andra sidan köksbordet rörde hon sig långsammare än vanligt. Hon såg med ens äldre ut.

”Älskade barn, pappa och jag har ofta pratat om det här. Vi har inte alltid varit överens. Du är din pappas ögonsten och min också givetvis. Men ibland har jag tvivlat på om vi har gjort rätt när vi aldrig har nekat dig någonting.”

Vad pratade hon om? Emelie hade väl inte blivit mer prioriterad än någon annan. Eller hade hon det? Hon hade tänkt att

det inte var mer än rätt att hon hade fått en ny cykel varje år och alltid under uppväxten de senaste klädesplaggen. Hennes kompisar hade syskon och det var inte konstigt att hennes föräldrar kunde ge mer till sitt enda barn.

”Fast ni har väl nekat mig massor”, sa hon och log.

Leendet blev mer ansträngt när hon försökte minnas något tillfälle när det hade hänt. Okej då. Kanske hade de inte nekat henne något direkt men det var bara för att hon alltid varit rimlig i sina önskningar. Så måste det vara. Hon drog koftan tätare omkring sig. Det här var inga trevliga tankar. Hennes mamma sträckte sig över bordet och lade sin hand över Emelies.

”Vi älskar dig mest av allt. Men pappa och jag har bestämt att vi ska börja njuta mer av livet. Det borde vi ha gjort för länge sen, fast det är svårt att bryta gamla mönster.”

När Emelie promenerade hem funderade hon på deras samtal. Vad betydde det egentligen att föräldrarna skulle börja njuta mer av livet? Visst, de skulle flytta till Spanien men de var fortfarande bara ett telefonsamtal bort. Eller? På hennes mamma lät det som de skulle genomgå en större livsförändring. Hur skulle det påverka Emelie och hennes familj? Visst, föräldrarna skulle inte kunna ställa upp att skjutsa barnen till aktiviteter om de bodde i Spanien, det fattade hon. Men det där med pengarna. Hon hade trott att föräldrarna var nöjda som det var, de hade aldrig yppat ett ord om att de valt bort något. Visst förstod hon att de inte hade obegränsat med pengar men företaget hade alltid gått bra. I alla fall hade hon trott det.

När tjejerna hade gått och lagt sig och hon hade krupit upp i soffan med en kopp te kom tankarna igen. Det hade inte blivit av att hon hade frågat sin mamma om pengar till matkontot.

Hon fick helt enkelt lösa det på något annat sätt. Inte heller hade hon frågat hur mycket som skulle bli över när företaget var sålt. Hon behövde snart ha den exakta summan om hon skulle kunna övertyga Marcus att köpa huset. De hade ett möte med banken i veckan och då skulle hon vara tvungen att vara lite mer precis.

Hon bestämde sig för att åka in en sväng till jobbet i morgon. Hon visste att hennes pappa skulle vara där och det kändes lättare att fråga honom. Visst skulle han swisha henne en nätt summa om hon bara bad honom? Och det var mer naturligt att diskutera försäljningen av företaget när hon faktiskt var på jobbet. Han skulle förstå att hon behövde mer stabila siffror till bankmötet. Sedan slog det henne att hon inte hade berättat om husköpet för sina föräldrar, varför visste hon inte. Ett sting av obehag genomfor henne. Det där fick hon ta lite senare.

Förstrött tryckte hon på fjärrkontrollen. Nyheter, gränspoliser och amerikanska lastbilschaufförer som körde på is flimrade förbi. Hon stannade upp när hon fick se två skåningar framför en jättelik tavla med sedlar. En stor andel av pengarna var täckta med ett rött kryss. Emelie himlade med ögonen. Vilka var så korkade att de hamnade i det programmet. Den blonda programledaren började prata om räntor. Emelie gäspade och bytte återigen kanal. I morgon skulle hon prata med pappa om allt. Hon visste att han skulle förstå. Ändå var det som om ett sandkorn skavde i skon. Hade hon missbedömt hela grejen med företagsförsäljning och föräldrarnas flytt? Skulle det påverka henne mer än hon trott? Det gick inte att stoppa tankarna. Bestämt sträckte hon sig efter telefonen. Nu fick hon sluta älta det här. Allt skulle lösa sig i morgon när hon fick diskutera saken med sin far.

Kapitel 6

Tågets monotona ljud var sövande. Eva-Britt ryckte till när hakan föll mot bröstet. Egentligen gjorde det ingenting om hon tog en tupplur, men tanken på att främmande människor kunde betrakta henne när hon var bortom medvetande gjorde henne illa till mods. Hade hon haft en egen kupé skulle hon kostat på sig att vila. En gång i veckan tog hon och Ada tåget för att hon skulle medverka som hundexpert i morgonstudion. Hon kunde fortfarande inte fatta att de ville ha henne. Eva-Britt var varken veterinär eller biolog, men tittarna älskade henne. Eller egentligen var det Ada alla älskade. Taxen fick egen beundrarpost och Eva-Britt blev ofta stoppad när de gick på stan, av folk som ville klappa hunden och ta foto.

”Kan vi ta en selfie?”

Eva-Britt tittade upp. Framför henne stod en flicka i tioårsåldern. Bakom flickan stod en kvinna och log urskuldande.

”Förlåt för att vi stör, men Emilia är ett stort fan.”

Flickan, som hette Emilia, tittade sig omkring. Hennes förväntansfulla leende byttes mot mungipor som pekade nedåt.

”Var är Ada?”

Eva-Britt kämpade för att få rösten att låta neutral.

”Ada fick lov att stanna hemma idag. Hon har bara dragit på sig en förkylning. Inget att oroa sig för”, sa hon samtidigt som det kändes trångt i bröstet.

På morgonen hade taxen inte velat äta sin frukost och så fort de hade kommit utanför dörren hade hon satt sig att kissa. Sedan hade det varit omöjligt att övertyga henne om att gå runt kvarteret. Då hade Eva-Britt beslutat att Ada skulle få vara kvar hemma. Programassistenten hade lovat att de skulle hitta en ersättare. Tydligen hade en av nyhetsuppläsarna en gammal spaniel som de kunde ta med till jobbet. Det passade utmärkt eftersom dagens ämne var seniorhunden och Eva-Britt tyckte inte att Ada kändes speciellt gammal. Därför gjorde det inget att en annan hund fick ersätta henne just den här morgonen. En diskret harkling avbröt hennes tankar.

”Är det okej? Med en selfie alltså”, sa Emilias mamma.

Eva-Britt rodnade. Tankarna hade sprungit i väg till den milda grad att hon hade glömt flickan.

”Det klart att vi kan ta en selfie.”

När fotot var taget höll Emelia fram en bok med en golden retriever på framsidan.

”Kan du skriva en hälsning från Ada?”

Eva-Britt nickade och rotade fram en penna ur handväskan. Hon kom inte på någon fyndig formulering. Så hon skrev voff underskrivet med Ada på insidan av bokpärmen. Flickan tackade och Eva-Britt lade tillbaka pennan i väskan. När hon rätade på sig stod flickan fortfarande kvar.

”Kan du hälsa Ada att jag älskar henne”, mumlade hon innan hon följde sin mamma längre bort i vagnen.

Eva-Britt svalde. Ja, vem älskade inte Ada. Klumpen i halsen blev större. Det här gick verkligen inte för sig. Hennes karriär som hundcoach skulle vara slut om någon såg henne böla för att Ada för en gångs skull hade fått stanna hemma. Hon tog fram en näsduk och tog i från tårna när hon snöt sig. Eva-Britt lutade sig tillbaka. Det fick vara slut på fjanterierna.

Spanieln var minst sagt senior. Pälsen var matt och ögonen grumliga, dessutom hörde den dåligt. När Eva-Britt sträckte fram handen för att hälsa stirrade hunden på en punkt långt bortom henne. Herregud, det Eva-Britt skulle säga i sändning skulle inte hundens matte gilla. Kvinnan som höll i andra änden av kopplet hälsade på Eva-Britt och log. Handslaget var fast och Eva-Britt hoppades att det vittnade om att kvinnan hade ett stabilt psyke. För det som skulle tas upp under programmet skulle förmodligen inte landa väl. När Eva-Britt tog över hunden för att gå in i studion kände hon kvinnans blick i ryggen. Det kunde inte hjälpas. Det var alltid hundens bästa som kom först.

Den kvinnliga programledaren log mot Eva-Britt.

”Idag har du en ny kompis med dig. Vill du berätta varför Ada fick vara kvar hemma idag?”

Det ville inte Eva-Britt. Kanske kunde hon skruva något på sanningen?

”I dag ska vi prata om den seniora hunden och vad kan då passa bättre än att faktiskt ta med en äldre hund till studion.”

Programledarens leende stelnade.

”Jaha. Kan du säga något om Bobo?”

Eva-Britt berättade att spanieln var tretton år gammal och att han både såg och hörde dåligt. Tack och lov hade hunden fortfarande gott hull. När hon fick frågan om vad som var viktigt att tänka på med en äldre hund förklarade hon:

”En hund måste få åldras men det är hundens privilegium att inte behöva lida på ålderns höst. Därför är det viktigt att gå på regelbundna kontroller hos veterinären. Var också uppmärksam på förändringar i djurets beteende och tveka inte

att rådfråga expertisen om hunden inte uppför sig som den brukar.”

När hon sa det sista klack det till i henne. Det var precis så det var med Ada. Bestämt sköt hon bort tanken. Ada var inte gammal. Små hundar höll sig piggare betydligt längre än sina större artfränder.

”Jaha, vad mer ska man tänka på?”

”Redan när man skaffar valpen bör man fundera på vad ett bra hundliv är. Skriv gärna ned vad som är viktigt när du tänker på en hunds välfärd. Som till exempel att hunden klarar av att gå sina dagliga promenader och har sina sinnen i behåll.”

När hon sa det sista riktade Eva-Britt blicken mot spanielns matte som stod i kulisserna. Kvinnan vände bort blicken och det gav ny energi till Eva-Britt.

”Det är vanligt att hundägare förtränger hundens ålderstecken av den enkla anledningen att man inte vill se att det börjar närma sig slutet. Inte alltid är inte den starka kärlek som vi känner för våra hundar för djurets bästa. Vi har ett enormt ansvar och det sträcker sig hela vägen fram tills det är dags att låta hunden somna in.”

Programledaren spärrade upp ögonen.

”Somna in säger du. Hur vet man som lekman att det är dags?”

”Det gör man inte”, svarade Eva-Britt bestämt. ”Därför är det viktigt med de regelbundna veterinärkontrollerna som jag nämnde i början.”

När Eva-Britt lämnade tillbaka hunden till matten var planen att hon skulle uppmana kvinnan att ta hunden till en veterinär. Men innan Eva-Britt hann öppna munnen drog kvinnan åt sig kopplet och gick med bestämda steg mot hissen.

Eva-Britt kunde inte skaka av sig olustkänslan. Väl på tåget som skulle ta henne hem till Ada och Bengt hade hon unnat sig en kanelbulle. Det hade inte hjälpt. Oron kröp i henne. Hon bläddrade förstrött i damtidningen hon hade köpt på Centralstationen. Borde hon ta Ada till veterinären? Kanske var taxen sjuk? Hon försökte minnas när de senast hade besökt kliniken. Det måste ha varit någon gång under förra året. Eller kanske året innan. Hon log. Ada hade alltid varit så frisk att hon knappt alls hade behövt veterinär. Givetvis var hon vaccinerad men de senaste åren hade en ung veterinär som gått hennes utbildningar gett Ada sprutan när de ändå träffades på kursen. Hon skämdes när hon tänkte på vad hon sagt under intervjun. Några regelbundna kontroller hade det inte blivit för Ada. Men Eva-Britt var hundexpert, visst kunde hon avgöra om Ada var sjuk på något sätt? Hon ruskade på sig. Inte var det väl något fel på Ada?

Kapitel 7

Visst var huset fantastiskt men Emma hade svårt att bortse från renoveringsbehovet. Det skulle vara ett heltidsjobb att få det beboligt. Och Emelie skulle inte nöja sig med det. När Emma framfört sina funderingar hade Emelie ryckt på axlarna och menat att det var därför det fanns hantverkare. Inte ens när de promenerade i den övervuxna trädgården fanns det något tvivel i Emelies röst.

”Jag kommer att anlita en trädgårdsarkitekt. Varken jag eller Marcus är speciellt intresserad av blommor och sådant. Vi vill ha rena ytor och lättskötta buskar.”

Det visste Emma. I Emelies och Marcus befintliga trädgård hade Emelies mamma ordnat med det mesta. Och den här tomten var betydligt större.

Emma älskade att plantera och rensa ogräs. Det gav henne djup tillfredsställelse att få jord under naglarna. Hemma hade de inget avancerat, Emma föredrog tåliga perenner. En gnista av hopp tändes i henne. Kanske skulle Emelie faktiskt misslyckas med trädgården. När föräldrarna befann sig i Spanien skulle ingen komma till undsättning och rensa rabatterna medan Emelie var på gymmet. Äntligen skulle hon få känna på det verkliga livet. Emmas blick fastnade i änden av den generösa gräsytan. Hon lyfte handen som skydd mot den låga vintersolen.

”Vad är det där borta?”

”Äsch, det är bara ett gammalt växthus. Vi ska riva det så fort vi har fått hit containrar.”

Kanske skulle de köpa huset först, tänkte Emma när de närmade sig den gamla kökskrädgården.

”Allt det här kommer vi att lägga igen. Fastän hemodlat är den nya trenden på sociala medier så är det inget för mig.”

Emelies gälla skratt skar i Emma. Hon ville inte bli påmind om Emelies populära konton. I stället frågade hon:

”Ni har bestämt er för att köpa huset då?”

En bekymmersrynka dök upp i väninnans panna.

”Bestämt och bestämt. Vi har bestämt att vi ska göra en budget och vi har ett möte med banken i slutet av veckan. Så ja, vi har bestämt oss.”

Emma log inombords. Det var inte likt Emelie att tveka. Hon kunde inte låta bli.

”Det måste kosta massor att renovera ett sådant här hus.”

Emelie ryckte på axlarna.

”Fast man ökar värdet på huset också.”

”Visst, men månadskostnaden.”

Emma hann inte längre förrän Emelie avbröt henne.

”Nu låter du precis som Marcus. Det blir ingen månadskostnad om man har pengarna och när mamma och pappa säljer …”

Nu var det Emmas tur att avbryta. Hon orkade inte höra mer om företagsförsäljningen och om hur mycket pengar Emelie skulle få.

”Oj, vad klockan går. Jag måste hem om ungarna ska få middag innan de ska i väg igen.”

Hon gav Emelie en snabb kram innan hon gick mot husets framsida och den efterlängtade utgången. Det knep till i magen. Hon skulle inte stå ut om Emelie och Marcus köpte det här huset.

Emma justerade vattenstrålen och lade ytterligare en skalad potatis i grytan. De svarta tankarna vägrade att lämna henne i fred. Hon föreställde sig hur Emelie och Marcus hade stora fester i sitt nya perfekta hem. Emelies Instagramkonto skulle överösas med före och efter bilder på varenda detalj som skulle renoveras varsamt med en modern tvist. Förmodligen skulle Emelie få massor med nya följare och kanske skulle hon till och med bli sponsrad. Emma bet ihop käkarna. En molande smärta spred sig ned mot halsen. Hon gjorde en grimas för att mjuka upp lederna. Då slog det henne att Emelie hade sagt något om en ny trend på sociala medier. Hade det handlat om att odla? Det var nog det enda som Emma var säker på att hon kunde bättre än Emelie. Att det fanns något som hon faktiskt var bra på gjorde att hon slappnade av. Hon bestämde sig för att ta reda på mer efter middagen.

Daniel tittade frågande på Emma.

”Är det okej att jag tittar på matchen?”

Normalt hade hon protesterat. Hon kunde inte förmå sig att titta på fotboll och när hon föreslog att de skulle titta på något båda gillade tog det stopp. Var det normalt? Borde de inte ha fler gemensamma intressen? Emelie brukade alltid prata om hur hon och Marcus tittade på serier tillsammans. Det var så viktigt att de gjorde det som par att Emelie vid något tillfälle hade tittat på samma avsnitt av The White Lotus två dagar efter varandra för att hon inte ville berätta för Marcus att hon hade tjuvtittat. Emma drog en djup suck.

”Är det okej?” upprepade Daniel.

”Javisst, jag har lite annat att göra.”

Emma vek benen under sig och lade filten till rätta. Sedan sträckte hon sig efter telefonen.

”Är det något?”

Hon tittade upp och mötte Daniels undrande blick.

”Nej, det är inget. Jag vill bara kolla en grej”, sa hon och höll upp telefonen.

”Du verkar så tyst bara.”

Kunde han inte bara släppa det. Det gick inte att förklara för Daniel hur hon kände. Han trodde fortfarande att hon och Emelie var bästa vänner. Och det var de väl, det var bara det att Emma bar på den där molande otäcka känslan som blev så stark bara hon tänkte på Emelie. Kanske skulle hon försöka förklara.

”Jag var med Emelie idag efter jobbet och tittade på deras nya hus.”

Daniel såg frågande ut.

”Har de köpt ett nytt hus?”

”Inte än, men jag är rätt säker på att de kommer att göra det inom kort.”

Daniel lyste upp.

”Vad roligt för dem. Ligger det i närheten?”

Emma skakade på huvudet.

”Nej, längre bort faktiskt. Du vet det där huset på kullen. Det vi alltid har skämtat om att Emelie och Marcus skulle flytta till.”

Daniel rätade på sig.

”Skojar du? *Det* huset. Blir inte det jättedyrt?”

Emma nickade.

”Svindyrt”, bekräftade hon.

Då genomgick Daniel en metamorfos. Han flyttade sig närmare Emma och lade armen om henne. Han drog henne intill sig och borrade in huvudet i hennes hår samtidigt som han viskade:

”Du är helt underbar, vet du det? Det finns ingen som har ett så stort hjärta som du. Nu sitter du och oroar dig för att ni kommer att bo längre ifrån varandra, du och Emelie.”

Det gjorde hon verkligen inte, men hon nickade.

”Sen bekymrar du dig över deras ekonomi, trots att du vet att Emelie alltid får hjälp av sina föräldrar. Älskade Emma, du måste börja tänka mer på dig själv än på alla andra.”

Tvärtom ville hon att det skulle gå åt fanders för Emelie men det kunde hon inte berätta för Daniel. I stället vände hon upp ansiktet och kysste honom.

”Jag älskar dig. Tack för att du hjälper mig att skingra tankarna.”

Medan han höjde ljudet på tv:n och blev mer och mer framåtlutad satt hon och funderade på hur de delade vardagen och ändå kände han henne inte alls. Men hon gillade den som han trodde att hon var, mycket mer än den hon faktiskt var. Därför hade hon inga planer på att upplysa honom om vad som egentligen rörde sig inom henne. Innan hon hann undersöka den nya odlingstrenden slöt hon ögonen och somnade.

Kapitel 8

Gud, vad söta tjejerna var i sina nya outfits. De hade fått varsin likadan vinterjacka i julklapp. Alva och Tuva hade protesterat högljutt och förklarat att de inte var småbarn längre. Så de hade åkt in till stan och bytt Tuvas ytterplagg mot ett motsvarande i en annan färg. Som plåster på såren hade de också fått nya mössor och halsdukar. Emelie visste att hon med råge passerat den julklappsbudget som hon och Marcus hade varit överens om. Men när hon såg tjejerna kändes det ändå rätt. Dessutom hade hon använt sitt kreditkort som medgav att betalningen delades upp på mindre summor varje månad. På så vis skulle hon knappt märka avbetalningen.

”Vänta tjejer! Jag måste få fota er innan ni går.”

”Men åh, mamma”, stönade Alva.

Tuva var mer medgörlig.

”Okej då”, sa hon och poserade framför ytterdörren.

Emelie höll upp telefonen och rynkade näsan.

”Det är för mörkt här inne. Ni får ställa er mot husväggen.”

”Mamma, vi hinner inte. Bussen går om fem minuter.”

Emelie tittade på klockan. De var redan sena. Hon tackade sin lyckliga stjärna för att Marcus hade tagit cykeln till jobbet idag.

”Jag kör er till skolan i stället. Så slipper ni ta bussen.”

”Ja”, skrek systrarna i kör.

Efter en kvart var Emelie nöjd. Då hade hon tagit bilder på

båda flickorna tillsammans och var och en för sig. De skulle gå att använda till mer än ett inlägg, tänkte hon nöjt när hon låste dörren.

I bilen satt tjejerna tysta och Emelie kunde i lugn och ro fundera på hur hon skulle lägga upp samtalet med Kenneth. Skulle hon börja med att berätta om huset? Eller var det bättre att be om matpengarna först? Kanske skulle hon inte berätta om huset alls och i stället diskutera företagsförsäljningen mer allmänt? Tuvas röst avbröt hennes tankar.

”Mamma, när startar ditt jobb egentligen?”

Emelie mötte dotterns blick i backspegeln.

”Hur då startar?”

”Klaras mamma måste alltid vara på jobbet senast klockan halv åtta.”

”Jaha, du menar när jag börjar på morgonen.”

Tuva nickade. Vad skulle hon svara på det? Hon hade egentligen aldrig haft några direkta arbetstider. Det var sällan hon var på kontoret, det var krångligare än att stanna hemma. Fast så knöligt var det kanske inte, hon hade knappt tjugo minuter från dörr till dörr. Det viktigaste var att hon skötte sina arbetsuppgifter. Eller? Jo, så var det. Hennes föräldrar hade aldrig sagt något om hennes minst sagt flexibla arbetsförhållanden.

”Jag har något som man kallar flextid. Det betyder att jag kan börja och sluta vid olika tider på dagarna.”

Tuva rynkade på näsan. Emelie hoppades att hon inte skulle fråga mer, för i ärlighetens namn hade hon ingen aning om vad flextid var. Räddad, tänkte Emelie när hon körde upp framför skolan.

”Ha en bra dag”, skrek hon efter sina barn när de lämnade bilen.

När Emelie klev in på kontoret möttes hon av ett par höjda ögonbryn.

”Hej Emelie! Vad roligt att se dig. Det var länge sen”, sa företagets receptionist.

Så länge sedan var det väl inte. Hon försökte minnas när hon var på jobbet senast samtidigt som hon följde korridoren bort mot sitt kontor. Längre fram skymtade hon faderns stängda dörr. Klockan var snart nio. Emelie tvekade. Skulle hon knacka på eller vänta till efter fikat. Alla medarbetare brukade samlas för kaffe och macka vid halvtio tiden. Hon bestämde sig för att vänta. I stället gick hon till sitt rum, i dörröppningen tvärstannade hon. En yngling på drygt tjugo år satt på hennes kontorsstol. Pojken stirrade på henne.

”Hej, söker du någon?”

”Söker *du* någon”, kontrade Emelie.

”Jag jobbar här”, svarade han med pipig röst.

Var det så länge sedan hon hade varit på kontoret? Hade hon blivit ersatt av en finnig snorunge? Hon ryckte till när hon kände en hand på sin axel.

”Hej, gumman. Kul att se dig.”

Hon hade inte hört fotstegen bakom sig.

”Pappa”, utbrast hon och slängde sig om hans hals.

”Det här är Vincent, han är nyanställd innesäljare. Jag tänkte att ni kunde dela kontor. Du är så sällan här.”

Emelie skulle precis protestera när hon kom ihåg dagens uppdrag. Det skulle vara lättare att prata ekonomi om Kenneth var på gott humör.

”Vad trevligt, klart vi kan dela.”

Emelie tvingade fram ett leende.

”Pappa, jag behöver prata med dig. Kan vi ta det direkt?”

Tyvärr kunde de inte det. Han hade fullt med möten under

förmiddagen, så hon fick snällt lugna sig till efter lunch. Emelie drog en djup suck. Hon skulle visst tillbringa förmiddagen med Vincent.

Emelie hade hämtat en stol från lunchrummet och placerat sig mittemot Vincent som bekvämt satt i hennes kontorsstol. Laptoppen var vinklad så att varken snorvalpen eller någon som råkade passera i korridoren kunde se hennes skärm. Axlarna sjönk när hon klickade in på en av favorithemsidorna. Skärmen fylldes av möbler klädda i svenska lammskinn med vackra detaljer. Andningen var lugnare nu. De borde inreda ett bibliotek i det nya huset. Var man tvungen att ha böcker i ett bibliotek funderade hon samtidigt som hon skrollade bland helt underbara lampor. Hon sneglade över skärmen och mötte Vincents gråa ögon. Pojken vek snabbt undan blicken och kinderna blev rosa. Observerade han henne? Misstänkte han att hon inte höll på med företagets webb? Eller spanade han in henne? Det kittlade till i magen. Hon slängde undan de blonda lockarna och kisade mot honom. Färgen på hans kinder gick från rosa till rött. Hon belönade honom med ett leende och drog i tröjan så att glipan mellan de perfekta brösten syntes bättre.

”Ursäkta mig”, mumlade han och smet ut i korridoren.

Det ryckte i mungiporna. Emelie älskade att ha den inverkan på män. Skitsamma att han var en snorunge.

”Varför inte”, frågade Emelie.

Hon höll en hårslinga i handen och snurrade den runt pekfingret. Hennes pappa såg bekymrad ut.

”Jag kan inte. Mamma och jag har pratat om det här. Vi har bestämt att inte …”

Hans röst dog ut. Hade de gaddat ihop sig mot henne? De var en familj, inte gjorde man på det viset. Det kändes som om hon hade fått en örfil.

”Men jag förstår fortfarande inte. Vad har jag gjort?”

Nu kom tårarna. Stora vackra droppar rann ned för hennes kinder. Hennes pappa hade aldrig kunnat motstå dem.

”Älskade, Emelie. Du har inte gjort någonting. Det är mamma och jag som har gjort fel. Mamma har bestämt. Nej, vi har bestämt”, rättade han sig.

Emelie hade börjat med att fråga om han kunde swisha lite pengar till matkontot. Hon förstod inte varför han nekade henne. Att berätta om huset kändes helt omöjligt och frågan om hur mycket hon skulle få när företaget var sålt gick inte heller att ta upp. Emelie strök handen över kinden och väntade. Kenneth hade rest sig upp.

”Ett litet bidrag kan du få, men du måste lova att inte berätta för mamma.”

Hon nickade och knep ihop läpparna. Leendet som ville fram passade sig inte. Kenneth vände sig om och gick till kassaskåpet som var inbyggt i en byrå bakom skrivbordet. Hennes blick fastnade på några papper som låg framför henne. Det såg ut som en kopia på köpekontraktet. Utan att tänka sträckte hon sig fram och tog ett fast grepp om pappersbunten. Hon bläddrade fram sista sidan och kunde konstatera att det verkligen var en kopia. Snabbt stoppade hon ned kontraktet i sin väska. När Kenneth vände sig om med en sedelbunt i handen log hon.

”Tack pappa!”

När hon grep tag om pengarna höll han emot.

”Lova att du inte säger något till mamma.”

Hon nickade.

”Jag lovar.”

Kapitel 9

Emma skrollade igenom Instagramflödet. Hon hajade till när ett inlägg från Emelie dök upp. En gavel med flagnad målarfärg och en vacker, men sliten trappa fyllde skärmen. Nästa bild var en del av ett burspråk. Inlägget påminde inte alls om de tillrättalagda bilder på tjejerna som Emelie brukade lägga upp. Emma kisade. Visst kände hon igen den där husgaveln? Det måste vara *det* huset. Hade de redan köpt det? Visst hade väl Emelie pratat om att de skulle gå till banken senare i veckan.

Utan att tänka klickade Emma in på Hemnet. Hon var tvungen att se om huset låg kvar till försäljning. Det gjorde det. Mäklarens underbara beskrivning vittnade om gammeldags charm i ett orört hus och annonsen riktade sig till den händige. Det stod inget om någon visning eller pågående budgivning. Visst måste man ha ett lånelöfte innan man kan lägga ett bud? Sedan slog det henne att Emelie kanske redan hade fått pengar från företagsförsäljningen och då skulle hon inte behöva några papper från banken.

Hon skiftade till Instagram igen. Under bilderna hade Emelie skrivit något om ett nytt spännande projekt och att man skulle gilla hennes sida om man inte ville missa kommande inlägg. Det slutade med röda hjärtan och en hashtag följt av ordet nyfasilivet. Fler än 150 personer hade gillat inlägget. Emmas hjärta dunkade. Så många hade aldrig gillat hennes uppdateringar. Inlägget innan bestod av en film som visade Emelies

tjejer i matchande vinterjackor när de gick mot bilen. Flickorna log mot kameran. Emelies barn såg alltid så glada ut.

”Jävla skitungar”, sa Emma rakt ut.

Nej, nu var hon orättvis. Det var inte barnens fel att Emma var arg. Men var de tvungna att vara så förbannat perfekta? Och jackorna såg svindyra ut. Det värkte i käkarna. Hon masserade kinderna samtidigt som hon lovade sig själv att beställa tid hos tandläkaren. Något var uppenbarligen fel, det gjorde rejält ont när hon skulle öppna munnen. Sist familjen fuskade med snabbmat hade hon fått dela på hamburgaren för att överhuvudtaget få in den i munnen. När Daniel hade frågat vad som var fel hade hon skämtat bort det med några ord om träningsvärk. Men Emma var säker på att det där svarta hon hade inom sig skapade spänningarna.

Innan hon hann fundera hade hon gått in på Hemnet igen. Det fanns drygt tjugo bilder av huset. Alla var tagna i vinklar som underströk det vackra. Emma kunde se varför Emelie var förälskad i huset. När hon var på plats hade hon varit för irriterad för att se byggnadens potential. Hon skulle bli tokig om Emelie flyttade in där. Väninnan hade sinne för färg och form. Det tillsammans med föräldrarnas pengar skulle skapa ett magiskt hem. I jämförelse skulle det få Emmas och Daniels hus att likna en hydda med stampat jordgolv.

”Fan”, utbrast hon.

Hon älskade deras sjuttiotalshus och nu skulle Emelie förstöra det. Innan hon visste ordet av hade hon slagit numret till Mäklaren. När en kvinnoröst hördes var hon nära att lägga på.

”Mäklare Sofia Strandberg, vad kan jag hjälpa till med?”

Emma förblev tyst. Vad skulle hon säga? Varför hade hon ringt upp mäklaren?

”Hallå”, sa den ljusa rösten dröjande. ”Mäklare Sofia Strandberg här.”

Emma harklade sig.

”Mitt namn är Emma och …”

Å nej, varför hade hon sagt sitt riktiga namn. Hon fick inte fram ett ord. Hade mäklare tystnadsplikt? De borde faktiskt ha det.

”Mitt namn är Emma och jag är intresserad av huset på Björkvägen.”

”Jaha, vad roligt. Vill du att jag ska ordna en visning? Vi har intresserade köpare som är redo att lägga ett bud när som helst, så det vore bra om jag kunde visa huset senast i helgen.”

Givetvis trodde mäklaren att hon ville se huset, men det gick bara inte. Vad skulle hon säga? Varför hade hon ringt? Emma kände hur svetten bröt fram under den tjocka polotröjan.

”Jag har redan sett huset”, klämde hon fram.

”Jaha”, svarade mäklaren förvånat.

Emma var tvungen att förklara sig.

”En bekant till mig är intresserad av huset och hon bjöd med mig för att titta. Som jag uppfattade det hade hon fått tillåtelse att se huset en andra gång. Som du förstår är det känsligt. Om jag ska buda måste du lova fullständig diskretion.”

Nu fanns det en iver i kvinnans röst.

”Absolut, det kan jag garantera. Så du är alltså redo att lägga ett bud?”

Herregud! Vad höll hon på med? Det var bedrägeri. Eller bedrägeri var kanske väl starkt? Snart skulle Sofia vilja ha ett lånelöfte och det skulle hon inte kunna uppvisa.

”Är det du och din man som ska köpa huset? Har ni något hus som ni behöver sälja innan ni kan slå till?”

Mäklaren skrattade till.

”Jag behöver era uppgifter om jag ska kunna ta emot ert bud.”

Emma funderade. Det var dags att backa. Hon skulle inte kunna involvera Daniel i det här. Han skulle dö på fläcken om hon bad honom att skaffa fram ett falskt lånelöfte.

”Ja, det är min man och jag. Vi har redan en släkting som vill köpa vårt hus, vi ska bara skriva papper. Vi har ett möte inbokat med banken för att göra upp den affären. Om två veckor. Så då blir allt klart.”

Vad fick hon allt ifrån? Inte visste hon att det var så lätt att ljuga.

”Två veckor”, dubbelkollade mäklaren.

”Två veckor”, bekräftade Emma.

Ett taktfast dunkande var det enda som hördes. Det lät som om mäklaren slog en penna mot bordskanten.

”Då kan huset vara sålt.”

Fan också. Emma borde inte ha ringt. Nu hade hon nått vägs ände.

”Jag förstår det. Jag får helt enkelt återkomma om det dyker upp ett annat hus som vi är intresserade av. Tack för att du tog dig tid.”

Emma skulle precis trycka bort samtalet när mäklaren stoppade henne.

”Vänta! Mellan dig och mig har inte den andra köparen, din bekant alltså, något intyg från banken än. Ska vi göra så att jag hör av mig om de lägger ett bud så kanske vi kan vara lite flexibla med regelverket den här gången.”

Emmas hjärta dunkade. Hon svalde. Tydligen fanns det inga fler intressenter än Emelie.

”Det blir bra”, sa hon innan hon hann ändra sig.

Det kändes som det satt en galen plåtslagare i bröstet. Vad hade hon gjort? Hon försökte reda ut känslostormen som riste

i henne. Det var inte bara panik, något där inne gav henne lust och energi.

Kraften behövde kanaliseras till något vettigt. Med snabba fingrar ställde Emma frågan till ChatGPT: ”Nya trender på sociala medier.”

Med stigande intresse läste hon svaret:

”Hemodling har blivit en populär trend på sociala medier, särskilt på plattformar som Instagram och Youtube, där människor delar bilder och videor av sina egna odlingar. Det finns ett ökat intresse för hållbarhet, lokal mat och odling, vilket driver på denna trend.”

Emma gillade både odling och lokal mat, att det var hållbart var en bonus. Hon lyfte blicken och tittade ut i trädgården. Där stod några pallkragar som hon och barnen hade odlat sallad och jordgubbar i för några år sen. Det skulle ta ett par månader innan hon kunde sätta ut något i trädgården. Vad skulle hon göra till dess? Hon fortsatte samtala med chatboten och den gav henne massor av tips om hur odlingssäsongen kunde förberedas. Innan hon var klar hade hon beställt ett tjugotal fröpåsar från olika sidor på nätet. Hon skulle ta reda på mer om hur man startade en Youtube-kanal när barnen hade gått och lagt sig. Äntligen hade hon hittat något där hon kunde övertrumfa Emelie. Vänta bara, tänkte Emma, snart var det hennes konton som skulle överösas med hjärtan.

Kapitel 10

Marcus satt bakom ratten på Mercedesen. Han nynnade med i låten som strömmade ur högtalaren. Emelie hade varit tveksam till det förstklassiga ljudpaketet som de hade valt till bilen. Men när säljaren hade förklarat att det gick att reglera ljudet till ungarna i baksätet höll hon med Marcus. Såklart det var värt de extra pengarna.

”Vad tyst du är”, sa Marcus plötsligt.

”Äsch, jag bara tänker”, svarade Emelie.

Han log och lade handen på hennes lår.

”Vad tänker du på?”

”Jag funderar på hur det kommer att bli när mamma och pappa flyttar.”

”Kommer du att sakna dem?”

Det var svårt att säga. Hon var så van att föräldrarna var en del av livet att hon inte kunde föreställa sig hur det skulle vara utan dem.

”Absolut. Men tidigare har jag inte trott att det skulle bli så stor skillnad. Fast både mamma och pappa verkar ha förändrats.”

”Förändrats? Hur då?”

Hon hade inte berättat att hennes mamma hade nekat henne pengar. Eftersom Marcus inte riktigt visste hur mycket pengar hon brukade få, kändes det inte bra att tala om det.

”De är så uppfyllda av sin flytt att det känns som om de har glömt bort oss.”

Hon blev förvånad när Marcus skrattade.

”Det kanske är dags för dina föräldrar att tänka på sig själva. Jag har alltid uppskattat dem, men ibland har deras stöd varit lite överdrivet.”

”Hur menar du?” sa hon.

Det kom ut vassare än hon hade tänkt sig. Marcus blev allvarlig.

”Emelie, det är dags att klippa navelsträngen.”

Hon drog efter andan. Vadå klippa navelsträngen? Hon var en stark självständig kvinna som klarade sig utmärkt på egen hand.

”Vad fånig du är. Bara för att jag har en fin relation med mina föräldrar så måste du börja prata om att klippa navelsträngen.”

Hon visste att det inte var sjyst att gå åt det hållet, men hon kunde inte låta bli. Marcus relation till sina föräldrar var minst sagt ansträngd och Emelie visste att hon var en del i det. Men Marcus morsa. Det var ingen som klarade av henne. Hon sneglade på Marcus, han kliade sig i nacken.

”Du, förlåt. Jag menade inte att insinuera något om dina föräldrar. Tvärtom, tycker jag att vi bjuder hem dem när vi har fått ordning i det nya huset.”

Hans anletsdrag mjuknade något.

”Vi är nog lite spända idag. Fick du med dig alla papper som banken frågade efter?”

Banken hade velat ha ett skriftligt intyg från Emelies föräldrar om vilken summa som skulle tillfalla henne efter företagsförsäljningen. Det hade hon inte med sig eftersom hon inte hade vågat ta upp husköpet med Kenneth. Men hon hade

kopian på kontraktet och det var rimligt att halva summan skulle tillfalla henne. Därför nickade hon.

”Japp, jag har allt vi behöver.”

Stämningen inne hos banktjänstemannen var avslappnad. Både Emelie och hennes föräldrar hade haft samma bank och kontaktperson i över tjugo år. Det var mannen som satt mittemot dem på andra sidan skrivbordet som hade uppmanat henne att börja pensionsspara när hon fyllde tjugo. Emelie hade följt hans råd i fyra månader, sedan hade hon tänkt att det var bättre att spara på ett vanligt sparkonto. Då kom hon åt pengarna om hon skulle behöva dem innan det var dags för pension. Det hade visat sig att Emelie alltid verkade behöva pengar. Så även sparkontot hade blivit tomt, men det skulle det bli ändring på nu, tänkte hon och stirrade förströtт ut genom fönstret. Det hade börjat snöa.

”Vad tror ni om det”, frågade banktjänstemannen.

Emelie ryckte till.

”Förlåt, vad sa du?”

Marcus rynkade pannan och stirrade uppfordrande på henne. Banktjänstemannen hade pratat om budget, månadskostnad och egen insats, då var det som om hennes förmåga att lyssna stängdes av. Det var så tråkigt. Men av Marcus blick att döma var det dags att skärpa sig.

”Eftersom ni har rätt höga lån på ert nuvarande hus och vad jag förstår vill ni också lösa in billånet. Huset kostar knappt sex miljoner och sedan behöver ni renovera en del. Vi kan medge ett lånelöfte på fyra och en halv miljon baserat på era inkomster. Så uppskattningsvis kommer ni att behöva ett eget kapital på minst tre miljoner kronor. Har ni de pengarna?”

Emelie skruvade på sig. Det var nu det blev lite knöligt. För

stunden hade de knappt några pengar alls. Men det skulle det bli ändring på.

”Du vet att mamma och pappa säljer firman och då kommer jag, eller jag menar vi”, sa hon och gjorde en gest mot Marcus. ”Få ett tidigt arv”, avslutade hon.

Hon böjde sig ned och rotade i väskan. Emelie lade den tunna pappersbunten på skrivbordet.

”Här är köpekontraktet. Vi kommer att få hälften av den summan”, sa hon och pekade på raden där det stod tio miljoner kronor. Både Marcus och mannen bakom skrivbordet stirrade på henne.

”Jaha”, sa banktjänstemannen prövande. ”Finns det något som verifierar den summan? Ett intyg eller dylikt?”

Hjärtat slog snabbare. Det var nu det gällde. Marcus blick brände, men hon tänkte inte backa.

”Menar du att du inte litar på mig”, sa hon och slängde med håret.

Diskret drog hon i den tajta blusen så att mer hud syntes. Hon tog fram sitt vackraste leende och blinkade åt mannen.

”Vi har känt varandra hur länge som helst och du har alltid hjälpt hela familjen. Pappa sa att du inte skulle behöva ett intyg eftersom vi har så lång historik tillsammans. Vi behöver låna till hela köpesumman nu, alltså sex miljoner. Men en och en halv miljon kommer vi att betala tillbaka när företagsköpet är klart. Det handlar bara om några veckor.”

Det sista hade hon ingen aning om. Hon hade inte pratat med sina föräldrar om när pengarna faktiskt skulle föras över till henne och Marcus. Det kunde väl inte ta så lång tid. Det såg ut som om banktjänstemannen kämpade en inre strid. Emelie vågade knappt andas. Det var nu eller aldrig. Till slut sa banktjänstemannen:

”Jag tror att vi ska kunna lösa det här. Ett ögonblick så ska jag stämma av med chefen.”

De satt tysta när mannen lämnade rummet. Inte förrän han dök upp igen med positiva nyheter vågade hon titta på Marcus. Han såg inte alls lika nöjd ut som hon kände sig. Äsch, det fick de prata om i bilen.

Marcus hade fortfarande inte sagt ett ord när de körde ut från staden. Till slut kunde Emelie inte hålla sig.

”Är du inte glad?”

Marcus hade en rynka i pannan när han svarade:

”Varför har inte dina föräldrar skrivit ett intyg?”

För en sekund funderade hon på att berätta sanningen. Att hon inte hade en aning om hur stor andel de skulle få och att hon inte vågat nämna huset för sina föräldrar. Emelie borde även berätta att hon inte visste när de skulle få tillgång till pengarna men i stället sa hon:

”Precis som jag sa på banken. Pappa trodde inte att det skulle behövas och det gjorde det inte heller”, sa hon med en axelryckning.

Han verkade acceptera hennes svar. Hon visste att hon gjorde fel, men inget skulle få förstöra hennes dröm. Huset på kullen skulle bli hennes … Och Marcus också förstås.

Kapitel 11

Eva-Britt packade ned kaffetermos och fikabröd i ryggsäcken. Det hade blivit en tradition att ta med hembakt till hundkurserna. Flera deltagare hade skrivit extra fina omdömen på hennes Facebooksida bara om bakverken. Numera hade inte Eva-Britt samma behov av uppskattning som tidigare. Arbetet som receptionist hade inte gett henne samma tillfredsställelse som att vara hundcoach. Eva-Britt behövde inte mer bekräftelse än att hundarna och deras ägare var nöjda efter avslutat pass. Men hon älskade fortfarande att baka. När allt låg på sin rätta plats i packningen gick hon ut i hallen och tog på sig ytterkläder.

”Kom nu, Ada. Det är kursdags.”

Eva-Britt rynkade pannan. Varför kom inte hunden? Hon höjde rösten.

”Ada, kom.”

Hon stod stilla och väntade på lätet av lätta tassar mot parkettgolvet.

”Vad håller hon på med?” mumlade Eva-Britt medan hon klev ur kängorna.

Ada låg bredvid Bengt i fåtöljen framför tv:n. Skidåkarna gick in för andra stående skyttet och hennes make hade fullständig koncentration på åkarna. Det såg ut som om taxen tryckte sig tätt intill Bengt när Eva-Britt närmade sig. Adrenalinet fyllde ådrorna. Varför kom inte hunden när hon ropade? Men ilskan

rann av henne lika fort som den hade kommit. Hörde Ada dåligt? Ville hon inte gå ut i kylan? Hade Bengt råkat sätta sig på hunden så att hon inte kom loss? Eva-Britt skakade på huvudet. Det var väl klart att Bengt inte hade satt sig på hunden.

Hon skulle precis ropa ännu högre när hon bestämde sig för att göra ett test. Eva-Britt gick till köket och öppnade kylskåpet. Den extrarökta delikatesskinkan, som de alltid köpte över disk, låg på sin plats. Hon gick tillbaka ut i hallen och tittade på paret framför tv:n. Ada hade spetsat öronen. Eva-Britt prasslade med den rosa plasten som omslöt köttet. Det tog en hundradels sekund så satt Ada framför henne och viftade på svansen.

”Ja, hör gör du i alla fall”, log Eva-Britt och gav Ada en bit skinka.

Hon kände hur det blev lättare att andas. Hunden hade perfekt hörsel. Med det i åtanke förklarade hon:

”Vi ska vara inne i klubbhuset hela eftermiddagen, du behöver inte stå ute och frysa. Kom nu, lilla gumman, annars blir vi sena.”

Adas svans gick sakta fram och tillbaka. Väl inne i hissen kunde Eva-Britt inte låta bli att studera henne. Flämtade hon? Äsch, dumheter. Ada måste få andas. Fast var inte andhämtningen kvickare än vanligt? Eva-Britt tog ett djupt andetag.

”Små hundar andas på det viset. Skärp dig, Eva-Britt”, uppmanade hon sig själv.

Sorlet i klubblokalen var trivsamt. Eva-Britt placerade den mjuka kudden som hon hade tagit med sig till Ada bredvid whiteboarden. Genast rullade taxen ihop sig och somnade. Det fanns fortfarande en rynka i Eva-Britts panna när hon plockade fram fikat. En av deltagarna nickade imponerat mot Ada.

”Vad duktig hon är som bara ligger där helt avslappnat.”

Eva-Britt pressade fram ett leende.

”Ja, visst är hon. Hon vet att hon ska ligga kvar när det är fler hundar i lokalen.”

Fast det var inte riktigt sant. Nog hade Ada gärna sprungit runt benen på Eva-Britt när hon dukade fram fikabröd. Men det fanns inte tid att fundera på det nu. Det var hög tid att sätta i gång kursen.

Eva-Britt studerade deltagarna som förväntansfullt tittade tillbaka. Det var en grupp oerfarna hundägare som alla hade sökt sig till Eva-Britt för att de hade någon form av problem med hunden. Enligt Eva-Britts erfarenhet gick det mesta att lösa med sunt förnuft och motion. Det var därför de under eftermiddagen skulle diskutera motionsvanor och hur även den kortaste träningsstunden berikar hundens liv. Eva-Britt startade med det mest grundläggande.

”En hund ska ha minst fyra promenader om dagen, varav en på minst en timme.”

När hon sa det sista såg hon att en kvinna med en bulldogg skruvade på sig.

”Men om det är dåligt väder och hunden inte vill gå ut. Då ska man väl ändå inte tvinga den”, frågade hon med osäker röst.

Det var inte första gången som Eva-Britt hörde sådana dumheter. I nittionio procent av fallen berodde det på lata hundägare.

”Om hunden vägrar att gå är det viktigt att undersöka orsaken. Troligen behöver den bara lite uppmuntran. Men det är viktigt att besöka en veterinär för att säkerställa att det inte är något fysiskt fel”, förklarade Eva-Britt för gruppen.

Hon blev torr i munnen. Var det så hon borde göra? Ta med

Ada till en veterinärklinik? Hon sneglade på taxen som låg och sov bredvid henne. Nej, hon var en kunnig hundägare. Tanken bröts av tystnaden i lokalen.

”Förlåt, var det någon som ställde en fråga?”

Kvinnan med bulldoggen såg oroligt på Eva-Britt.

”Mår du bra?”

Vad höll hon på med? Det var sannerligen dags att skärpa sig.

”Ursäkta mig. Jag tappade bara tråden. Vad var din egentliga fråga?”

”Jag undrade bara om inte en hund kan ogilla att gå ut om det regnar, precis som vi människor kan göra?”

Eva-Britt betraktade kvinnan. Hon satt framåtlutad över bordet med en rejäl bit sockerkaka framför sig. Det hade varit mer passande med en mindre bit av bakverket, då kvinnan var minst sagt rultig. Och den oformliga bruna och vita högen vid hennes fötter, som skulle kallas hund, var direkt fet. Trots att den ännu inte fyllt ett år.

”Visst kan en hund tycka att det är obehagligt med regn, men det är ditt jobb som hundägare att göra promenaden rolig. Det blir klart jobbigare att promenera om hunden är överviktig, därför är det viktigt att hålla hunden i lagom hull.”

Kvinnan blev röd om kinderna när Eva-Britt sa det där sista. Men Eva-Britt lät sig inte stoppas. Det var alltid hundens bästa som gick först. Hon skulle just förklara att bulldoggen faktiskt var överviktig när en annan av deltagarna räckte upp handen.

”Jag såg dig på morgonprogrammet häromdagen. Då pratade du om den äldre hunden. Är det samma sak som gäller då? Med längden på promenaderna?”

Eva-Britt skruvade på sig. Även en äldre hund behövde sina promenader. Om de inte orkade med det så borde hundägaren

fundera på om det var dags att säga adjö till hunden. Men något höll henne tillbaka. Hon sneglade på Ada och rättade till skjortkragen. För att få extra betänketid började hon sudda ut det som stod på tavlan bakom henne. Vad skulle hon svara? Hon kände sig inte alls lika bergfast längre i sina åsikter om när man skulle befria en gammal hund från sitt lidande. Hon tog ett djupt andetag.

”Visst måste man ta mer hänsyn till en gammal hund, men det kommer vi till senare i kursen. Nu fokuserar vi på dagens ämne, motion och aktivering.”

När Eva-Britt parkerade bilen utanför deras flerfamiljshus föll ett lätt duggregn. Bilens temperaturmätare visade på två plusgrader. Visst var det viktigt att promenera sin hund i alla väder, men Ada drog i kopplet mot entrén. Eva-Britt bestämde sig för att ta den korta rundan runt kvarteret i stället för den längre promenaden som hon hade planerat. Visst hade hon aktiverat Ada tillräckligt idag ändå?

Den gråa skymningen inbjöd inte till någon njutbar långpromenad. Eva-Britt skulle dela det som var kvar av sockerkakan med Bengt och koka en kanna te när hon kom in. Hon behövde planera veckans deltagande i morgonprogrammet. Att hon gick den korta rundan berodde inte alls på Ada. Hon hade ju saker att göra när hon kom hem. När taxen närmade sig portuppgången till deras lägenhet viftade hon på svansen. Hon såg riktigt pigg ut. Det var nog alldeles säkert inget fel på Ada.

Kapitel 12

Emma hade precis lärt sig att avokado inte alls var bra för miljön. Det gick visst åt enorma mängder vatten för att odla den och produktionen minskade den biologiska mångfalden. Dessutom bidrog odlingen till avskogning. Skit också. Hon hade tänk lägga upp en bild på ett praktexemplar av frukten på sitt nya Instagramkonto, Grönt är skönt. Både för den gröna färgen på fruktköttet och för att det var nyttigt att äta. Det var svårt att övertyga barnen om att äta frukt och grönsaker men de skulle säkert ställa upp på bild om hon bad snällt. Efter lite letande hade hon hittat en film om hur man själv kunde odla avokado genom att använda kärnan. Hon suckade. Det verkade väldigt krångligt. Borde hon ha väntat med att starta kontot tills hennes fröer hade kommit upp? Emma undrade hur lång tid det skulle ta innan fröerna grodde och hon hade något att visa för sina följare. Eller egentligen sin följare, än så länge var det bara hennes mamma som hade börjat följa kontot.

”Vad gör du”, undrade Daniel när han stack in huvudet i köket.

”Jag funderar på att odla egen avokado”, svarade Emma.

Daniel höll upp bilnycklarna.

”Jag hämtar Märta nu. Fixar du middagen?”

Emma nickade. Absolut, hon skulle snart börja med middagen. Hur långt tid tog det att skala en avokadokärna? Hon mötte Daniels frågande blick.

”Ja, jag ska börja med middagen. Åk nu”, uppmanade hon.

När Daniel försvann ut i hallen började hon försiktigt skilja kärnan från det gröna, hårda köttet. Kniven slant när hon hörde Daniels röst igen. Hon försökte fånga den hala klumpen men förgäves. Det dunsade lätt när kärnan slog i köksgolvet.

”Varför ska du odla egen avokado förresten?”

Hon hukade sig och letade efter den mörkbruna bollen under köksbordet.

”Därför att den köpta inte är miljövänlig alls.”

”Okej”, sa Daniel dröjande.

Emma misstänkte att hennes svar inte gav någon klarhet.

”Jag har startat ett Instagramkonto där jag tänkte visa upp hur vi tänker kring miljön.”

Daniels ögonbryn stack mot taket.

”Och hur tänker vi om miljön?”

Hon kunde inte låta bli att skratta.

”Okej, vi kanske inte har tänkt på miljön tidigare i den här familjen, men nu är det dags.”

Daniel hummade något om att bara försöka överleva vardagen när han återigen äntrade hallen.

I samma ögonblick som Emma slöt handen om kärnan ringde mobilen. Hon befann sig fortfarande under köksbordet när hon fick upp telefonen ur fickan.

”Emma”, svarade hon.

”Hej Emma. Det är mäklare Sofia Strandberg. Vi har fått ett bud på huset på Björkvägen.”

Emma svalde. Hon hade varit så uppfylld av det nya Instagramkontot att hon knappt hade funderat på vare sig huset eller Emelie. Allt kom över henne igen. Emelie måste ha fått

sitt lånelöfte och givetvis skulle de få huset. De var de enda som skulle lägga bud. Med ens kändes Emmas idé om Grönt är skönt-kontot futtigt. Inte skulle några klimatsmarta plantor kunna mäta sig med skidresor och husrenoveringar. Tankarna avbröts av Sofias röst.

”Hallå Emma. Är du kvar?”

Det var hon, men vad skulle hon säga. Inte kunde hon väl lägga ett bud. Eller kunde hon det?

”Hej, jag är kvar. Jag blev lite överraskad. Vår situation har inte ändrats på några dagar.”

”Jag förstår det”, sa mäklaren. ”Men jag har funderat. Och som jag sa när vi pratades vid förra gången så är regelverket inte hugget i sten.”

Emma bet ihop käkarna. Hon borde tacka för sig och lägga på, men kunde inte låta bli.

”Vad ligger budet på?”

”Budet ligger på fem och en halv miljon. Det är inte troligt att säljarna kommer att acceptera det och därför ville jag dubbelkolla med dig innan jag tar kontakt med dem.”

Inte nog med att Emelie skulle få sitt drömhus, hon skulle dessutom få det billigt. Det hettade på kinderna. I helvete heller.

”Fem och åtta”, sa hon bestämt. ”Vi lägger fem komma åtta miljoner.”

”Utmärkt”, sa Sofia Strandberg.

En hjord vilda hästar galopperade i bröstet. Vad hade hon gjort? Hon hade inga miljoner att köpa hus för.

”Jag meddelar de andra intressenterna och återkommer. Förmodligen redan i kväll.”

Det gick absolut inte. Daniel skulle snart vara hemma.

”Det går inte”, utbrast Emma.

Nu fick Sofia något avvaktande i rösten.

”Hur menar du?”

Ja, hur menade hon egentligen? Vad skulle hon säga?

”Alltså, vi ska på konsert i kväll. Går det bra att återkomma via sms? Då har vi möjlighet att återkoppla direkt.”

”Det går utmärkt. Då hoppas jag att ni får en fin kväll”, sa mäklaren och lade på.

Emma satt kvar under köksbordet. Tänk om Emelie och Marcus inte kom med fler bud. Då var hon totalt körd. Hon slöt armarna om benen och lutade pannan mot knäna. Hon svalde. Rytmiskt dunkade hon huvudet mot knäskålarna. När hon hörde bilen köra upp utanför huset kröp hon fram till grytskåpet och tog fram pastakastrullen. Det skulle inte bli någon grön middag i kväll.

Emma försökte hänga med i samtalet vid middagsbordet. Tydligen skulle Melvins lag byta fotbollstränare. Hon hade tystat notiserna på sin Iphone och lagt den på köksön. Hon ville inte bli tvungen att förklara för Daniel vem som sms:ade om mäklaren hörde av sig.

”Kan du det, mamma”, frågade Melvin.

Tre par ögon var riktade mot Emma.

”Kan vadå, hjärtat?”

”Kan du googla den nya tränaren? Märta säger att han har tränat damlaget innan, men det tror inte jag.”

Hela familjen hade mobilförbud vid middagen och hennes telefon var den enda som fanns i köket.

”Kan vi ta det efter middagen?”

”Vi är klara”, sa Märta och Melvin i kör.

Det var Daniel också. Det var bara hennes tallrik som fortfarande var halvfull.

”Okej, jag hämtar den.”

Den låg med skärmen nedåt. När hon vände på den såg hon aviseringen från mäklaren. Snabbt tog hon fram meddelandet.

”Jag har fått ett motbud på sex miljoner jämnt. Är ni fortfarande intresserade?”

De var absolut inte intresserade, men priset på fastigheten hade stigit med en halv miljon. Det var mycket pengar. Den tidigare nervositeten övergick till en upprymdhet. Emelie skulle göra vad som helst för att få det här huset. Hon svarade mäklaren:

”Vi lägger sex komma två miljoner.”

Emma fick fjärilar i bröstet. Hon slöt ögonen och tog ett djupt andetag. Tillbaka vid köksbordet log hon. Hon vände sig till Melvin.

”Vad heter tränaren?”

När barnen hade gått och lagt sig satt hon och Daniel i varsitt hörn av soffan. När han undrade om hon ville titta på något speciellt skakade hon på huvudet. Det resulterade i en gruppspelsmatch i Champions League. Det passade henne utmärkt eftersom Daniel skulle vara helt ointresserad av vad hon höll på med. Hon undrade vad som nu pågick hemma hos Emelie. Vad var de beredda att betala för huset egentligen? Emma misstänkte att Emelies föräldrar skulle ge henne en rejäl slant. Så förmodligen skulle inte budgivningen sluta än på länge. Vad betydde det att det inte hade kommit något motbud ännu? Tänk om Emelie och Marcus hoppade av?

Kapitel 13

Marcus var högröd i ansiktet. Det var sällan Emelie såg honom så arg. Vad hon önskade att han bara kunde lita på henne. Hon hade alltid rett ut sin ekonomiska situation. Visst, hon kunde vara lite vårdslös med pengar, men de hade det väl bra? Hon stannade upp i rörelsen. Just det var Marcus argument. De hade det bra. Han menade att de hade två friska barn och båda hade jobb. Varför skulle de sätta sig i en situation där månadskostnaden riskerade att minst dubblas?

”Hur kunde du lämna ett bud på sex miljoner utan att vi diskuterade igenom det först? Och nu vill du att vi ska höja ytterligare. Hur tänker du egentligen?” sa Marcus med återhållen vrede i rösten.

I sanningens namn tänkte hon inte alls. Hon skulle ha huset, det fick kosta vad det ville. De skulle aldrig få tillbaka den här möjligheten.

”Men vi sa sex miljoner på banken”, försökte hon.

”Förutsatt att vi hade tre miljoner själva att bidra med. Vi har sjutusentvåhundra kronor på sparkontot. Du fattar väl att det inte går ihop.”

Det fattade hon. Men inte skulle väl banken neka dem ytterligare några hundra tusen för bara några veckor.

”Men mamma och pappa …”

Hon hann inte klart meningen innan Marcus höjde rösten.

”Ja, ring mamma och pappa så får vi se vad de har att komma med. Även om vi skulle få en ansenlig summa pengar, är det verkligen rätt att lägga allt på huset? Vore det inte skönt att ha sparkapital för en gång skull?”

Och det skulle komma från honom. Vad hade egentligen Marcus bidragit med till hushållet? Inte var det pengar i alla fall. Visst han tjänade mer än Emelie, men långt ifrån vad hon hade önskat. Och från hans föräldrar skulle det inte komma några pengar. Om inte hans förbannade morsa vann på trisslotten som hon köpte varje lördag. Även om det skulle bli en vinst var Emelie ytterst tveksam till att hon och Marcus skulle få se några pengar. Hon skulle just upplysa sin man om detta, när hon ångrade sig. Det var nödvändigt att Marcus var med om budgivningen. Emelie gick fram till honom och lade armarna om hans hals.

”Snälla du, måste vi bråka om det här? Jag har älskat det här huset ända sedan jag var en liten flicka. Kan du förstå hur viktigt det här är för mig?”

Marcus strök henne över ryggen.

”Jag vet, men …”

Han höll på att mjukna. Marcus drog handen genom håret och avslutade med att rufsa till det i nacken. Så gjorde han alltid när han hade svårt att bestämma sig.

”Kan jag inte få en chans att prata med mina föräldrar? Då kan jag skicka ett meddelande till mäklaren och säga att vi återkommer i morgon. Vi behöver inte öka budet med mer än hundratusen eller kanske bara femtiotusen. Bara för att visa att vi är intresserade.”

Marcus tittade på henne en lång stund. Hon ställde sig på tå och kysste honom på kinden. Det ryckte i hans ena mungipa. Hon hade lyckats. Men så blev han allvarlig igen.

”Kan vi lita på mäklaren? Är vi ens säkra på att det finns en annan köpare?”

Det hade inte ens slagit Emelie. Inte kunde väl en mäklare göra så?

”Hur menar du? Det är väl inte ens lagligt?”

”Nej, det är absolut inte lagligt. Men är det inte konstigt att det nu finns en köpare till när det inte har funnits några intressenter på flera månader?”

Jo, visst var det skumt. Men huset var helt fantastiskt och det var inte alls märkligt att det fanns fler som var intresserade.

”Tycker du att jag ska fråga mäklaren rakt ut. Hur det kommer sig att vi är fler som budar?”

Marcus nickade.

”Gör det och säg att vi eventuellt återkommer med ett bud i morgon förmiddag. Jag tror att det är bra att vi håller igen lite.”

Hon skulle prata med Sofia. Det där med att hålla igen lite var hon mer tveksam till.

”Absolut. Jag ringer direkt.”

När Emelie plockade upp telefonen hördes Alvas röst från ovanvåningen.

”Jag fattar ingenting av den här jävla skitmatten. Jag behöver hjälp, annars dör jag.”

Lättad gav Emelie sin man en blick.

”Tar du det?” sa hon och nickade mot trappan.

”Sofia Strandberg, mäklare”, svarade Sofia.

”Hej, det är Emelie. Som är intresserad av huset på Björkvägen”, förklarade hon.

”Emelie, toppen att du ringer. Är ni fortsatt intresserade av huset?”

”Det är vi absolut.”

Emelie drog efter andan. Hela hennes kropp skrek åt henne att smacka till med ett bud på sex och en halv miljon bara för att göra processen kort. Men Marcus ord ringde i öronen.

”Vi har diskuterat en del här hemma och vi har en fråga. Hur kommer det sig att det har dykt upp ytterligare en köpare?”

Det blev tyst i luren. Emelie hann tänka att det kanske inte fanns en annan köpare när Sofia fortsatte.

”Det fanns en gammal intressent som vi hade lovat att kontakta om det kom bud på huset. Det var en kollega till mig som höll i den kunden. Jag ber om ursäkt för det, men vi företräder både köpare och säljare.”

Emelie andades ut. Klart att Sofia inte lurade dem. Men hon kunde inte släppa huset till någon annan.

”Vi lägger ett bud på sex miljoner trehundra tusen”, slank det ur henne.

Marcus skulle bli vansinnig, men förhoppningsvis skulle hon inte behöva berätta det för honom. I morgon skulle hon prata med sina föräldrar och sedan skulle allt vara klart.

Nästa dag var Emelie tidigt på kontoret. Hon var ensam på sitt delade kontor när faderns steg hördes i korridoren.

”Hej pappa. Jag behöver prata med dig.”

Kenneth mötte henne med ett brett leende. Han klev in i rummet och gav henne en kram.

”I dag ska vi fira”, utbrast han och snurrade runt henne.

Emelie skrattade.

”Vad är det vi firar?”

Hennes pappa såg fullkomligt lycklig ut.

”I dag har affären gått igenom. Pengarna har landat på kontot och de nya ägarna tar över från och med månadsskiftet.”

Kroppen blev lätt, minst ett ton stenar föll från axlarna.

”Grattis pappa. Jag är verkligen glad för er skull.”

”Kom, gumman. Följ med till köket.”

Fadern halade upp en flaska bubbel och nickade mot personalmatsalen.

”I morgon åker mamma och jag till Spanien för att titta på hus.”

Hur skulle hon göra nu? Delta i firandet eller be sin pappa om pengarna direkt? Hon sneglade på telefonen. Det hade inte kommit något nytt bud ännu. Men hon ville inte vänta.

”Pappa, Marcus och jag har tittat på ett hus. Vi skulle behöva pengar till insatsen. Är det okej om jag får en del på en gång?”

Kenneth rynkade pannan.

”Ett hus, men ni har redan ett hus.”

”Jag vet. Men det här är mitt livs dröm. Därför skulle jag vara evigt tacksam om jag kunde få del av pengarna redan nu.”

För ett ögonblick trodde hon att fadern skulle säga nej. Sedan log han mot henne.

”Mamma och jag har redan pratat om det. Jag sätter över två miljoner kronor på ditt konto redan i eftermiddag.”

Två miljoner. Det var inte i närheten av vad hon hade tänkt sig. Men Kenneth hade redan lämnat rummet och sorlet som steg från lunchrummet vittnade om att han var upptagen. Hon stirrade tomt framför sig. Den summan skulle inte räcka till allt hon hade planerat. Kanske hade Marcus rätt? Skulle de hoppa av budgivningen? Då ringde hennes telefon. Det var mäklaren.

”Emelie”, svarade Emelie med gäll röst.

”Sofia Strandberg här. Vi har fått ett motbud på sex miljoner fyrahundra tusen. Vill du lägga ytterligare ett bud?”

Emelie blev torr i munnen. Två miljoner skulle precis räcka om banken beviljade ett lån på fyra och en halv. En tanke slog

henne. Visst måste föräldrarna mena att hon får två miljoner nu och mer sedan, när de vet vad huset i Spanien kommer att kosta? Så måste det vara.

”Vi lägger sex och en halv miljon”, sa hon bestämt.

Hon hoppades att den andra köparen skulle ge sig. För det fanns inte mer pengar. Renoveringen fick hon helt enkelt lösa senare.

Kapitel 14

Emma stängde e-posten och konstaterade att klockan hade hunnit bli halv tio. Det var redan dags för fika och hon hade inte gjort hälften av vad hon hade tänkt sig. Det vände sig i magen. Varför hörde inte mäklaren av sig? Emma hade kontrollerat telefonen var tionde minut, men den förblev tyst. Vad skulle hända om Emelie och Marcus inte lade något motbud? Emma skulle vara så jävla körd. Hur skulle hon komma ur det här? Skulle det gå att dra tillbaka budet om hon hävdade att någon i familjen hade fått obotlig cancer eller kunde hon skylla på att någon närstående hade dött? Ingetdera kändes särskilt lockande. En lätt knackning på dörren fångade hennes uppmärksamhet.

”Fika”, uppmanade en av hennes kollegor.

”Kommer”, svarade Emma.

Kanske skulle tankarna skingras om hon tog en kopp kaffe med arbetskamraterna? Emma förstod sig inte på sig själv. I ena stunden hatade hon Emelie och i nästa stund var de bästa vänner. Fast på senare tid var hat den dominerande känslan. Egentligen hade Emelie inte gjort henne något, det var bara det att hon hade allt. Visst var väl Emma nöjd med sitt liv? Eller var hon inte det? Bara pengar gav inte lycka, det visste hon. Men det underlättade.

Det kändes som om någon stack en kniv i magen varje gång Emelies barn fick nya märkeskläder. Hon kom ihåg känslan

när de vuxit upp och Emma alltid bara var en dålig kopia av Emelie. Kände hennes barn på samma sätt? Det kunde inte hjälpas. Daniel och hon hade ingen möjlighet att köpa märkeskläder till ungarna. Hade barnen varit lyckligare om de fått de senaste klädesplaggen? Innerst inne trodde hon faktiskt det, men hon skulle aldrig erkänna det för någon. Kinderna hettade. Det var inte okej att tänka på det viset, fast det var sant.

”Sluta nu, Emma”, sa hon högt och sträckte sig efter mobilen.

En kopp kaffe skulle göra henne gott. Om hon fortsatte att älta i stället för att sköta sitt jobb skulle hon väl få sparken. Emma log. Hennes chef gillade henne och hon visste att hon gjorde ett bra jobb. Det skulle krävas betydligt mer än en ofokuserad dag på jobbet innan hon blev avskedad. Insikten gav henne en glimt av tillfredsställelse.

Emma väckte datorn och öppnade affärssystemet. Hon tittade på högen av fakturor och bestämde att den arbetsuppgiften skulle vara klar före lunch. Hon gillade sitt jobb. Just kombinationen av rutinuppgifter, som att lägga in fakturor i systemet, och mer avancerat arbete var det som tilltalade henne. Idag var hon tacksam för fakturorna som låg framför henne. Det var ingen raketforskning direkt. Hon sneglade på telefonen. Kunde inte mäklaren bara höra av sig? När Emma började buda på Emelies hus hade hon sannerligen passerat alla gränser. Tänk om Daniel fick reda på det här? Skulle hon ringa Sofia och fråga hur det gick? En kall våg sköljde över henne. Tänk om mäklaren meddelade att hon hade fått huset. Fanns det något annat sätt? Det gjorde det faktiskt. Om hon bara höll sig kall, kunde hon helt enkelt ringa Emelie och fråga.

”Emelie.”

”Hej, det är jag.”

”Ringer du nu? Är du sjuk eller något? Jag trodde att du jobbade.”

Typiskt Emelie att ge henne dåligt samvete för att hon ringde privatsamtal på jobbet. Emma visste att Emelie hade minst sagt flexibla arbetstider och det gjorde henne förbannad att Emelie inte förstod vilken unik situation det var.

”Jag är på jobbet, men fick en lucka”, ljög Emma.

Ljudet av glada röster hördes i bakgrunden och inte ens Emelies genomträngande stämma lyckades överrösta oväsendet.

”Jag är lite upptagen här, kan jag ringa dig senare.”

Nej, det kunde hon inte. Emma behövde veta hur det gick med huset nu. Men det kunde hon knappast säga till Emelie.

”Visst kan du det. Jag var bara nyfiken på hur det går med huset.”

Sorlet i bakgrunden tonade bort. Men Emelie sa inget.

”Är du kvar”, var Emma till slut tvungen att fråga.

”Jag är kvar. Vi firar. Mamma och pappa har precis gjort klart affären och åker till Spanien i morgon.”

Emma fick en klump i magen. Då hade Emelie fått en massa pengar förstås. Men hon lät inte speciellt glad.

”Men vad roligt. Grattis”, tvingade Emma fram.

Det blev återigen tyst.

”Eller, vadå? Du verkar inte glad.”

Givetvis skulle Emelie sakna sina föräldrar när de flyttade. Kanske var det därför hon var så tyst. Borde Emma vara mer deltagande? Förmodligen. Men det gick bara inte. Till slut fortsatte Emelie:

”Det klart att jag är glad. Men det har kört ihop sig lite med huset.”

Emma svalde.

”Vad menar du med kört ihop sig?”

En snyftning hördes. Emma såg Emelie framför sig. Hur hon vidgade sina vackra blå ögon och snodde en blond hårslinga runt fingret samtidigt som tårar föll nedför kinderna. Emma skakade på huvudet. Fokusera på huset, uppmanade hon sig själv. Men hon fick anstränga sig för att inte skratta högt. Emelie visste precis hur hon skulle framkalla de där tårarna, men hon lurade inte Emma. Emelies ostadiga röst avbröt tankarna.

”En annan köpare har dykt upp och Marcus vägrar att gå högre.”

Omedelbart försvann de glada känslorna och klumpen var tillbaka.

”Menar du att ni inte tänker lägga något bud”, frågade Emma med panik i rösten.

Det här skulle gå helt åt helvete. Emelies röst blev starkare.

”Just nu ligger vi högst. Vi eller egentligen jag har lagt ett bud på sex och en halv miljon och jag är livrädd för att det kommer ett motbud. För vi kan helt enkelt inte gå högre.”

Klumpen i magen ersattes av fjärilar. Hennes bud låg inte högst längre. Tack gode gud. Nu skulle hon i lugn och ro kunna sköta sitt jobb. Men vad menade Emelie med att de inte kunde gå längre? Hon hade antytt att hon skulle få en massa pengar av sina föräldrar. Förmodligen skulle de sparas till renoveringen. När de hade avslutat samtalet var det svårt att reda ut hur det kändes. Visst, Emma var otroligt lättad över att hon inte hade köpt ett hus som hon inte ville ha för över sex miljoner kronor. Det fanns också en djup tillfredsställelse över att hon hade sett till att huset blev en miljon dyrare än vad det hade behövt bli. Men, och det var ett stort men. Emelie skulle få sitt drömhus och snart skulle hon vara i gång med renoveringen. Klumpen var genast tillbaka. Jävla Emelie.

Kapitel 15

Emelie hade precis hängt av sig ytterkläderna när mäklarens namn dök upp på Iphonens display. Hon blev alldeles kall. Tänk om de andra hade lagt ett motbud? Då skulle hon förlora huset. Om hon struntade i att svara skulle drömmen hållas vid liv en stund till. Snabbt avvisade hon samtalet och skrev ett meddelande i stället:

”Jag kan tyvärr inte svara just nu. Kan jag återkomma efter lunch?”

Det plingade till när Sofia skickade tillbaka en tumme upp. Emelie konstaterade att klockan snart var tolv. Hon tog med sig hämtsalladen till köket. När hennes pappa undrade om de skulle äta lunch ihop sa hon att hon hade några ärenden. Hon vågade helt enkelt inte fråga Kenneth om mer pengar. Emelie förstod att två miljoner var en rejäl summa och det var otacksamt att direkt fråga om mer. Det var bara det att ett par miljoner inte skulle räcka till att skapa ett drömhem.

Emelie satte sig vid köksbordet och slog upp laptoppen. Inte för att hon hade tänkt jobba, men kanske skulle hon se en film för att skingra tankarna. Hon tog ut en lightläsk ur kylskåpet och drog plasten av salladsförpackningen. Sedan blev hon sittande. Vad skulle hon göra om de inte fick köpa huset? Det kändes som om hela hennes liv skulle rasa. Visst, Marcus hade rätt.

Det gick ingen nöd på dem, men för stunden kändes hela livet meningslöst om de tvingades bo kvar.

Hon drog efter andan. Kroppen fylldes av beska. Om inte föräldrarna varit så otroligt självviska hade hon inte befunnit sig i den här situationen. Det minsta man kunde begära var väl att de delade på pengarna? Och om Marcus hade haft en mer rimlig lön hade de kunnat dela ansvaret för finansieringen. Hon stoppade en brödkrutong i munnen. Nej, nu fick hon skärpa sig. Hon kunde inte lägga sitt mående i knäet på alla andra. Det hade den svindyra terapeuten som hon gick till för några år sedan tjatat om till förbannelse. Resolut öppnade hon Googles sökfält och skrev in exklusiv köksinredning i rutan. Det fanns inget som kunde få henne att må så bra som när hon shoppade heminredning. Hon bestämde sig för att låtsas att huset var deras och att det var dags att inreda. Googles första förslag var Ikea.

”Skulle inte tro det”, sa hon högt.

Emelie kunde inte låta bli att skratta. Ett kök av den låga kvaliteten skulle inte komma in i hennes hus. Antingen skulle det vara ett märkeskök eller kanske ett platsbyggt av en duktig snickare. Kände de någon sådan? Hon fortsatte att skrolla. Lugnet kom över henne när rostfria hypermoderna kök byttes mot rustika lantkök.

”Så vackert”, viskade hon när ljusa luckor med guldknoppar dök upp.

Huset hade tre badrum och hon ville göra om alla. Efter hand som underbara bubbelbad, handfat och skåp svepte förbi sjönk axlarna och hon andades lugnare. Kanske var det dags att ringa Sofia Strandberg.

”Hej, Sofia, hur har det gått”, frågade Emelie med darrande röst.

”Hej, Emelie. Bra att du ringer. Jag vill börja med att gratulera dig till din nya fastighet. De andra köparna har valt att inte fortsätta budgivningen.”

Hade hon hört rätt? Huset var hennes. Eller hon menade deras, hennes och Marcus. Det exploderade i bröstet. Hon hade klarat det!

”Yes”, utropade hon. ”Vad roligt! När kan vi skriva? Får vi tillträde direkt? Jag har så många planer.”

Det enda hon ville var att få allt klart.

”Ett ögonblick”, sa Sofia.

Något hördes i bakgrunden. En symfoni av pip och gnäll. Var det inte något som morrade också? Sedan verkade det som om en dörr stängdes. Sofias röst lät genast mjukare.

”Ursäkta. Jag jobbar hemifrån idag och vi har nio valpar här.”

Helt ointressant information, konstaterade Emelie. Hon var endast intresserad av att få papperen påskrivna.

”Min man är på affärsresa hela den här veckan och jag kan inte lämna Svea och hennes valpar ensamma hemma. Men i början av …”

Emelie avbröt mäklaren.

”Kan vi inte komma hem till dig då? För att skriva på allt och få nyckeln.”

Tystnaden varade bara i någon sekund.

”Visst, ni är välkomna redan i morgon.”

Tårar rann längs Emelies kinder. Hade hon varit så här lycklig någon gång? Ja, när barnen föddes förstås och när hon gifte sig givetvis. När tanken på giftermål kom upp slog det henne att hon inte direkt hade involverat Marcus i budgivningen. Hon var tvungen att få honom med sig i det här. Hur skulle hon

lyckas med det? Marcus var fortfarande på jobbet. Skulle hon ringa honom och berätta att de hade fått huset? Det första han skulle fråga var vad de skulle få betala. Och då skulle han bli arg för att hon hade passerat deras överenskomna pris. Var de på olika ställen kunde hon inte blidka honom. Nej, hon måste vara smartare än så. Beslutsamt lade hon ned mobilen i väskan och slog ihop datorn. Hon skulle ge sin man en festmåltid som han sent skulle glömma.

”Jag är hemma nu”, hojtade Marcus från hallen.

Perfekt. Emelie hade precis öppnat en flaska Veuve Clicquot Brut och hällt upp den bubbliga vätskan i två höga glas.

”Hej, älskling. Middagen står på bordet. Eller, i alla fall förrätten.”

Marcus spärrade upp ögonen när han kom in i köket.

”Oj, firar vi något?”

Hennes ansträngningar hade fått precis den effekt hon hade planerat. Det låg en vit linneduk på bordet och långa ljus i två kandelabrar spred ett mjukt ljussken över rummet. Bordet var dukat till fyra och på varje assiett en toast Skagen. Hon gick fram och gav sin man en kyss.

”Det gör vi”, sa hon och log.

Innan Marcus hann fortsätta skrek hon:

”Kom nu, tjejer, det är mat.”

Hela hennes plan byggde på att barnen var på plats. Han skulle bli arg, men han skulle inte kunna säga nej inför barnen. Trodde hon inte i alla fall. Snabba fotsteg hördes i trappan och snart var hela familjen samlad runt köksbordet. Marcus blick brände. Han hade inte sagt ett ord sedan barnen anslutit sig. Men Emelie tänkte inte ge honom chansen att stoppa henne. Hon höjde sitt glas.

”Familjen. Älskade barn. Min fina man. Jag vill att vi skålar för oss.”

Marcus höjde tveksamt champagneglaset. Han hade en djup rynka i pannan. Tuva och Alva slog omilt glasen mot varandra.

”Skål”, sa de skrattande.

Precis som hon hade trott kände de inte alls av Marcus tveksamhet. Hittills gick hennes plan som smort. Det var dags.

”Vi har lyckats köpa det vackra huset på kullen. Ni vet det huset som jag alltid har sagt att vi skulle bo i. Vi kommer att skriva kontraktet i morgon.”

Det sista riktade hon mer till Marcus än till tjejerna. Först nu vågade hon möta hans blick. Den var kolsvart. Men Tuva och Alva utstötte förtjusta rop och deras frågor ville aldrig ta slut. När de kom fram till efterrätten hade Marcus fortfarande inte sagt något. Men det hade inte varit en tyst sekund i köket. Tjejerna hade haft vilda diskussioner om hur de skulle inreda sina rum. Vid ett tillfälle hade Tuva undrat om de inte kunde skaffa hund, när de hade en sådan stor trädgård. Emelie skrattade och förklarade att ha hund innebär ett enormt ansvar.

När Emelie satte in den sista smutsiga tallriken i diskmaskinen kom hon på att Marcus inte hade gett henne något besked om att skriva kontraktet i morgon. När hon frågat honom hade han hummat något ohörbart. Visst hade han varit på väg upp för trappan, men ändå. Hon borde gå upp till honom och prata igenom allt, i stället fortsatte hon att gnugga på diskbänken. Det skulle säkert lösa sig i morgon.

Kapitel 16

Emma hade tryckt in tandpetare i båda ändarna av avokadokärnan och balanserat den på kanten av ett vanligt dricksglas. Det hon trodde var nedsidan på kärnan låg under vattenspegeln i glaset. Hon ställde skapelsen på diskbänken och tog fram mobilen. När foton var tagna från flera vinklar pustade hon ut. Någon av bilderna borde passa som omslagsbild till hennes nya konto, Grönt är skönt. På köksbordet låg ett tjugotal fröpåsar och hon hade köpt såjord och minidrivhus på väg hem från jobbet. Det var inget som hindrade henne från att sätta i gång. Hon bläddrade igenom bilderna på mobilen. Det spelade ingen roll från vilken vinkel hon hade tagit kortet, avokadokärnan såg tråkig ut.

”Fan också”, utbrast hon.

”Sa du något”, ropade Daniel från vardagsrummet.

”Nej, det var inget.”

Hon flyttade glaset till köksbordet och lade några fröpåsar i bakgrunden. Det blev bättre. Bilden blev ännu snyggare när hon släckte taklampan och tände fönsterlamporna i stället.

”Vad håller du på med”, frågade Daniel samtidigt som han öppnade kylskåpsdörren.

Kinderna hettade. Varför tog det emot att berätta för Daniel? Hon ville bara utveckla ett nytt intresse.

”Jag testar att odla avokado.”

Emma gjorde en gest mot glaset och fröpåsarna.

”Sen tänkte jag att vi skulle ha egna grönsaker i sommar.”

Han stängde kylskåpsdörren och började gå igenom påsarna.

”Tomat, aubergin, selleri, kronärtskocka, purjolök, chili”, mumlade han.

Daniel skakade på huvudet.

”Vad handlar det här om egentligen?”

”Hur menar du?”

Hon lät argare än hon tänkt sig. Men varför kunde han inte bara gå in till tv:n och fortsätta titta på fotboll? Innan hon hann förklara sig kom Melvin in i köket.

”Vad gör ni?”

Emma ansträngde sig för att låta neutral. Det var väl inget konstigt att hon skulle odla grönsaker.

”Jag ska bara så lite grönsaker.”

Melvin såg helt oförstående ut. Det krävdes en bättre förklaring än så för att få med sig familjen.

”Melvin, kan du hämta Märta? Jag vill prata om något.”

När hela familjen var samlad runt bordet hade hon deras fulla uppmärksamhet. Märta spärrade upp ögonen.

”Ska ni skiljas?”

Det knep till i magen på Emma.

”Va, nej, vi ska inte skiljas.”

Varför i all världen trodde Märta det? Visst bråkade hon och Daniel ibland, men inte så att barnen skulle tro att de ville gå isär.

”Men, hjärtat. Varför tror du det?”

”Det var precis så här det gick till när Julias föräldrar berättade att de skulle skilja sig.”

Emma gav Daniel en uppmanande blick och han fattade vinken.

”Nej, vi ska absolut inte skiljas. Men det är nog dags för mamma att berätta varför vi sitter här.”

Emma tittade på var och en.

”Jag vill att vi börjar fokusera mer på miljön i vår familj. Ni vet att jorden inte mår bra på grund av alla utsläpp. Jag vill att vi som familj börjar bidra på ett bättre sätt.”

För att understryka sina ord tittade Emma på var och en. Melvins underläpp började darra.

”Ska vi dö nu?”

Det här gick inte alls bra. Varför hade barnen sådana katastroftankar? Hon måste komma till saken.

”Nej, vi ska absolut inte dö. Vad jag försöker säga är att vi inte kommer att åka på någon skidsemester på sportlovet, i stället ska vi börja odla vår egen mat.”

Daniel och barnen såg ut som fågelholkar. Det där kom inte heller ut rätt. Men hon stod inte ut med att förklara att de inte hade råd att åka på semester. Det skulle inte ta många dagar förrän ungarna skulle läcka det till Emelies tjejer och då skulle hon återigen hamna i underläge. Hon vände sig mot Daniel.

”Ja, vi sa att vi inte skulle boka någon skidresa i år.”

”Det gjorde vi. Men det handlade väl inte om miljön”, sa han frågande.

”Kanske inte. Men visst måste det vara okej att vi gör något mer av det? Det blir roligt för hela familjen”, vädjade hon.

Det såg ut som om Daniel argumenterade med sig själv.

”Visst. Det är väl inga konstigheter med det. Bara vi inte ska sy våra egna kläder”, skrattade han.

Emma drog en suck av lättnad.

”Jag lovar”, log hon.

Innan hon släppte i väg Melvin och Märta så hade de gått igenom alla fröpåsar. Märta hade fastnat för tomaterna och Melvin gillade kronärtskockorna bäst. De bestämde att lördagsförmiddagen skulle ägnas åt plantering. Emma hade en varm

känsla i bröstet när hon blev sittande ensam i köket. Det var som om familjen hade fått något av en nystart.

Emma hade precis rest sig för att gå till badrummet när ett pling vittnade om att hon hade fått ett meddelande. Hon sträckte sig efter telefonen och svepte med fingret över skärmen. Sms:et var från Emelie.

”Är du vaken?”

Emma drog handen genom håret. Hon ville svara nej, men visst kunde Emelie se att hon hade läst meddelandet? Och svarade hon nej, kunde hon inte gärna sova. Hon lade undan telefonen. Kanske skulle hon bara strunta i det? Den skarpa ringsignalen fick henne att rycka till. Med en hastig rörelse tryckte hon på den gröna luren.

”Emma”, svarade hon med låg röst.

”Hej, kan du prata en stund?”

Emelies röst lät dämpad. Var hon ledsen? Det stämde inte. Emma hade inte lagt något mer bud så Emelie måste ha fått huset. Emelie borde vara överlycklig.

”Visst. En liten stund. Jag ska upp och jobba tidigt i morgon bitti”, förtydligade Emma.

Hon var inte helt säker på att Emelie förstod förutsättningarna för en normal arbetsvecka. Emelie drog efter andan.

”Vi fick huset.”

Emma bet ihop käkarna.

”Grattis”, svarade hon utan entusiasm.

”Tack”, svarade Emelie dröjande. ”Det känns helt fantastiskt. Vi ska skriva i morgon.”

Emma fick en sur smak i munnen. Då skulle Emelie skapa ett inlägg där hon avslöjade innebörden av hashtaggen nyfasilivet och förmodligen få mängder med kommentarer och

emojier. Dessutom skulle Emelie få sin barndomsdröm uppfylld medan Emma odlade avokado. Hon fick lust att slänga glaset med den oansenliga kärnan. Men hon höll tillbaka, i stället sa hon:

”Jätteroligt. Verkligen.”

Det blev tyst några sekunder för länge innan Emelie frågade:

”Är Daniel alltid på din sida?”

Varför frågade Emelie det? Ville inte Marcus ha huset? Hon skulle precis fråga varför Emelie undrade det när hon i stället funderade över svaret på frågan. Var Daniel det? Emma såg sin man framför sig. Visst kunde han ifrågasätta henne, men det var ändå sunt i ett förhållande. Men han stod alltid bakom henne. Emma log.

”Ja, det är han väl. Varför frågar du?”

Det blev tyst. I den stunden trodde hon att Emelie skulle ge henne ett förtroende. Men det gälla skrattet som mötte Emma visade inte på någon spricka i fasaden.

”Äsch. Jag vet inte varför jag frågar. När vi har fått nycklarna kan ni väl komma över på inflyttningsfika? Passar lördag?”

Inflyttningsfika var det sista Emma ville, men hon kunde inte komma på en enda vettig anledning till att säga nej. Så i stället tackade hon ja, samtidigt som klumpen i magen växte. Kanske kunde hon komma på en anledning att slippa senare i veckan.

Kapitel 17

Emelie sneglade på Marcus. Han hade fullt fokus på vägen och det var omöjligt att se vilket humör han var på bakom solglasögonen, men hans krampaktiga grepp om ratten vittnade om hur spänd han var. Det var toppen att de faktiskt satt i bilen på väg till mäklaren, in i det sista hade hon varit osäker på om han skulle följa med. Men klockan halv nio hade han utan ett ord gått ut och satt sig i bilen. Visst hade det varit fräckt av henne att inte stämma av budgivningen med honom, men det var hon som hade pengarna. Då var det väl rimligt att hon hade mest att säga till om. Eller? Skulle hon försöka starta ett samtal? Emelie hade gärna sett att de hade bytt ett vettigt ord med varandra före mötet med Sofia. Men hon ville inte att de skulle börja bråka i bilen, ovänskap var värre än tystnad. I värsta fall skulle Marcus vägra skriva på papperen och då skulle allt vara kört. Förmodligen skulle de andra köparna bli överlyckliga om det hände. Hon lutade sig fram och sänkte radion. Direkt höjde han volymen igen. Herregud, vad barnslig han var. Hon himlade med ögonen och tog en ljus hårslinga och snurrade runt pekfingret. Hon drog efter andan och vände sig mot Marcus.

”Okej, jag fattar. Du är sur för att jag inte frågade dig men jag förs…”

Emelie kom inte längre förrän Marcus avbröt henne.

”Jag är inte sur, men jag hade verkligen uppskattat om vi

hade kommunicerat bättre. Brukar vi inte ta gemensamma beslut i den här familjen?"

"Men det är väl klart att vi gör. Kanske blev jag tagen av stunden och det gällde att besluta sig snabbt. Dessutom trodde jag att vi var överens", ljög hon.

Hon kisade mot honom och rättade till urringningen. Emelie försökte sig på ett finurligt leende samtidigt som hon lade handen på hans lår.

"Du", sa hon dröjande. "Inte ska vi bråka nu. Det här är största ögonblicket i mitt, eller jag menar vårt liv."

Hon borde inte sagt mitt i stället för vårt, men det var svårt att komma ihåg när hon hela tiden tänkte jag. Det skulle hon bli bättre på framöver, bara kontraktet blev underskrivet. Hon log bredare och kysste honom på kinden. Sedan lade hon handen på hjärtat.

"Du kommer inte att ångra dig. Jag lovar."

Marcus log inte tillbaka, i stället sa han:

"Jag tycker ändå att vi borde ha pratat igenom det här bättre."

Visst. Emelie kunde ge honom rätt där. Givetvis borde de ha diskuterat buden. Men det som var gjort var gjort. Det kittlade till i magen. Fortfarande visste hon inte om han tänkte skriva under kontraktet, men annars hade han väl inte suttit bredvid henne i bilen.

"Hej och välkomna", log Sofia och höll upp dörren. "Ni får ursäkta röran. Men att ha valpar är som att ha småbarn igen."

Marcus hängde upp jackan och var på väg att kliva ur skorna när mäklaren fortsatte:

"Nej, behåll skorna på. Hela gänget röjer runt här ett par gånger om dagen. Då gör det ingen skillnad om ni tar av skorna eller inte."

Vad hade hänt med kvinnan? När de synts på mäklarfirman hade Sofia varit proffsig. Inte ett hårstrå hade legat fel i den strama knuten och hon hade varit oklanderligt klädd i en strikt dräkt. Det var en helt annan person som stod framför dem nu. Skjortan var visserligen från Ralph Lauren, men den behövde strykas. Jeansen var urblekta och några mörka fläckar prydde låren. Som om Sofia hade följt Emelies blick, borstade hon av byxorna.

”Ja, ursäkta mig. Jag var precis inne hos hundarna och tiden sprang i väg.”

Emelie ville inte tänka på vad det mörka på byxorna var för något. Hon hoppades att djuren var instängda, så hon slapp få motsvarande på sina kostymbyxor. Men kavajen hängde hon, för säkerhets skull, högt upp bland ytterkläderna.

”Ingen fara. Vi älskar hundar”, sa hon för att blidka Sofia.

Marcus spärrade upp ögonen. Säg inget, tänkte Emelie, snälla säg inget. Hon hade aldrig gillat hundar. Trots att både tjejerna och bitvis Marcus hade tjatat så hade hon vägrat att låta en sådan smutsig varelse komma in i huset. Hon drog en suck av lättnad när Sofia visade in dem i köket.

”Välkomna in till mitt tillfälliga kontor. Vill ni ha kaffe?”

Emelie kunde inte låta bli att titta sig omkring en extra gång. Köket var prydligt och arbetsytorna rena, så hon svarade ja till kaffet. På köksbordet stod en laptopp och det låg tre prydliga pappershögar bredvid. Emelies hjärta ökade takten. Snart skulle huset bli hennes.

När kaffet var serverat började Sofia gå igenom dokumenten.

”Eftersom huset säljs av ett dödsbo och inga arvingar finns så är det redan underskrivet av Allmänna arvsfonden. Allt jag behöver för att genomföra försäljningen är att ni signerar och

att handpenningen betalas in under de närmaste dagarna. Allt regleras i köpekontraktet. Här finns också likvidavräkning, budgivningslista, mäklarjournal och köpebrev", sa mäklaren och tog fram en penna.

Bibban som sträcktes mot henne såg tjockare ut än någon bok som Emelie hade läst. Allt det där som mäklaren hade rabblat var säkert viktigt, men det centrala var att Marcus skrev under. Hon blev torr i munnen. Diskret torkade hon av händerna mot byxorna innan hon sträckte sig efter kulspetspennan. Nu skulle det ske. En snabb blick på Marcus gav henne rysningar. Han stirrade ut genom fönstret och hans panna hade djupa veck. Kaffekoppen stod helt orörd framför honom. Andetagen kom stötvis. Hur mådde han egentligen? Ja, det kunde inte hjälpas. Hon fick ta itu med det sen. Hon slet tag i den första pappersbunten och såg frågande på Sofia.

"Var skriver jag på?"

"Sista sidan i varje handling, men läs igenom dokumenten innan."

Det tänkte hon verkligen inte göra. I stället skrev hon sin namnteckning på de anvisade ställena. Sedan upprepade hon proceduren med ytterligare två kopior. Nu var det Marcus tur. Hon sköt över högarna mot honom, men inget hände. Vad skulle hon göra? Innan hon visste ordet av hade hon sparkat till honom under bordet.

"Aj", utbrast han.

"Förlåt", mumlade Emelie. "Det är din tur", uppmanade hon.

Marcus reagerade fortfarande inte.

"Är det något fel", undrade Sofia.

I samma stund som Marcus skulle öppna munnen för att svara hördes en smäll från hallen. Sofia reste sig så häftigt att stolen ramlade omkull.

”Ursäkta mig”, sa hon och reste stolen. ”De är hopplösa. Där rök kompostgallret igen.”

Nu såg Emelie sin chans.

”Skriv under”, uppmanade hon Marcus.

”Snälla Emelie. Jag vet inte om vi gör rätt”, väste han tillbaka.

”Det är inte läge nu. Vi kan väl prata om det här sen”, vädjade Emelie.

Marcus drog handen genom håret och avslutade med att rufsa till det i nacken. Emelie fick lägga band på sig för att inte sträcka sig fram och släta till de ostyriga stråna. Han stirrade vilt på henne.

”Då är det för se…”

Längre kom inte Marcus förrän köket fylldes av skall, gnäll, pip och ett och annat morrande. Oväsendet var olidligt. Det vällde in kritvita fluffiga bollar. Emelie höll upp benen för att undvika att bli nedsmutsad.

”Nej, stopp, kom hit. Snälla”, försökte Sofia från hallen.

Sofia kom in i köket med en hund i ett större format. Den var vit och fluffig som valparna, men den såg lika uppgiven ut som Sofia.

”De är hopplösa. Några av dem har lärt sig att välta kompostgallret.”

Sofia ryckte på axlarna och log.

”Men vad gör man, det går inte att bli arg.”

Det var precis vad Emelie höll på att bli. Arg. Hon var bara sekunder från att få sitt drömhus och risken var att Marcus hann grubbla för mycket. Hon sköt ytterligare en pappershög mot honom. Men det hade hon kunnat strunta i. Hans rynkade panna var utbytt mot ett brett leende. Han hade fått upp en valp i knäet, den klängde på honom och försökte slicka honom i ansiktet. Han skrattade högt.

”Nej du, vännen. Så får man inte göra.”

Trots det gjorde han inget åt den lilla marodörens beteende. Han vände sig till Sofia.

”Visst är det japansk spets?”

”Det stämmer”, svarade Sofia.

”Min mormor hade en japansk spets och jag och mina syskon älskade den.”

Sofia hade också plockat upp en av hundarna i famnen.

”Visst är det en underbar ras? Den du har i famnen har inte hittat något hem ännu. Kanske vore den något för er familj?”

Nu var det dags att styra upp den här situationen. Hundarna måste ut och Marcus måste skriva på. Hon skulle precis be mäklaren att ta ut djuren när Marcus harklade sig.

”Absolut, vi tar den.”

Emelie höjde ögonbrynen. De skulle inte skaffa hund, det var de i alla fall överens om. Men Marcus fixerade henne med blicken när han fortsatte.

”Det nya huset har en rejäl tomt och valpen kommer att älska den. Visst kan både du och jag se valpen springa omkring i trädgården och leka med tjejerna?”

Kapitel 18

Hon mötte taxens blick. Ville Ada säga henne något? Eva-Britt suckade.

”Jag vet att människan är en idiot och att hunden är fullständigt ouppfostrad men de har betalat för en hel timme. Allt du behöver göra är att stå där och vara hund.”

Ada hade alltid gillat att hänga med Eva-Britt på hennes kurser. Det var som om taxen satte en stolthet i att hjälpa andra. Det var i alla fall så Eva-Britt tolkade det. I dag var det dock inte som vanligt. Den korta promenaden till parken hade fått taxens andhämtning att öka i frekvens på ett orimligt sätt. Så brukade det inte vara. Men det var inte bara Adas andhämtning som hade ökat. Kvinnan som kom gående förbi bänken där Ada och Eva-Britt satt flåsade högt.

”Det är omöjligt. Så fort han får syn på din hund drar han som en galning. Jag försöker få kontakt med honom men det går inte.”

När kvinnan sa det sista bröts rösten. Hon drog tag i kopplet och slet hunden till sig. Den manövern ledde bara till att den svarta schnauzern kastade sig framåt med ännu större kraft. Rörelsen gjorde att Ada flyttade sig närmare Eva-Britts ben. Det var ovanligt, reflekterade Eva-Britt. Vanligtvis brukade Ada ignorera ett sådant ohyfsat beteende. Trots kylan började Ada hässja, det var absolut inte normalt. Visst var det några plusgrader ute, men det kunde knappast uppfattas som varmt.

”Vänta där”, sa hon till kvinnan.

Eva-Britt fokuserade på att ta djupa andetag. Hon fick inte drabbas av en panikattack nu. Hon tog upp ryggsäcken och plockade ur några hundleksaker och kaffetermosen. Eva-Britt öppnade den så långt dragkedjan tillät och lade filten till rätta i den provisoriska hundkorgen som utgjordes av väskan. Försiktigt lade hon Ada till rätta och drog en flik av filten över henne.

”Stanna här. Jag är snart tillbaka.”

Kvinnan med den svarta hunden såg frågande ut.

”Skulle vi inte träna hundmöte i dag?”

”Det ska vi göra, men det går lika bra om Ada sitter på bänken”, ljög Eva-Britt. ”Det är fortfarande en hund. Jag visar först, sedan kan du pröva.”

Hon tog över den svarta odågan som snart gick med slakt koppel förbi bänken. Hon gav hundens matte några extra leverbitar och instruerade henne noggrant i hur hon skulle hantera sin hund. Det gick betydligt bättre nu fast Eva-Britt var osäker på om det var hundägarens agerande eller om hundens beteende förändrats för att Ada inte längre syntes under filten.

För säkerhetsskull lät Eva-Britt Ada sitta kvar i ryggsäcken när de gick hem. Det var väl inte hela världen att hon hoppade över promenaden idag. Hon hade satt den provisoriska hundväskan på magen så att hon kunde ha taxen under uppsikt. Ett lätt duggregn gjorde luften fuktig. Eva-Britt drog ned mössan över öronen och sa till Ada:

”Nu är vi snart hemma, lilla gumman, då ska vi bädda ned dig i soffan och så ska vi fika på något riktigt gott. Husse är hemma och tar hand om oss.”

Som om Ada förstod varje ord drog hon en djup suck och

slöt ögonen. Eva-Britt skyndade på stegen. Även hon längtade efter Bengts omsorg. Det var länge sedan hon hade varit så nära en panikattack som för en liten stund sen. På sitt förra jobb hade hon trott att hon fått en hjärtinfarkt när hon plötsligt inte kunde andas. Det hade slutat på akuten med en vänlig läkare som förklarat att allt satt i huvudet. Då hade hon vägrat tro det, nu förstod hon bättre.

Sedan hon slutat på HeadWay och framför allt sedan hon slapp Henrik, en obehaglig kollega, hade hon inte haft någon liknande känning. Förrän idag. Det gick inte an att få panik när hon höll lektioner. Då skulle hon bli arbetslös. Men oron för Ada gick inte att trycka undan. Det fanns ingen återvändo, hon måste boka en tid på veterinärkliniken.

Trots att Eva-Britt hade hävdat att det förmodligen inte var något fel på Ada hade hon fått en tid på kliniken redan nästa dag. Därför satt Eva-Britt längst ut på en soffa i väntrummet med Ada i famnen. Hon fnös när blicken gled runt i lokalen. Mittemot henne satt en ung man med en amstaff i kopplet. Hunden gjorde mindre utfall så fort en ny patient passerade. Eva-Britt skulle precis tipsa mannen om att korta kopplet och spänna selen några hål så att ingen olycka skulle inträffa när en pointer klev in med sin ägare. De två hundarna mätte varandra med blicken och Eva-Britt insåg sekunderna innan antagonisterna rök ihop vad som skulle hända. När hon reste sig upp för att styra upp situationen gav Ada ifrån sig ett hjärtskärande ljud. Eva-Britt tvärnitade. Hon var inte här för att utbilda andra hundägare, hon var här med sin egen hund. Det var viktigast av allt. Då ropade en röst:

”Ada, har vi någon Ada här?”

Eva-Britt vände sig om. Hon tog ett fastare grepp om taxen.

”Det är vi.”

Kvinnan log.

”Har du vägt henne?”

Det hade inte Eva-Britt. Men hon visste mycket väl att dvärgtaxen vägde strax under fem kilo. Därför svarade hon:

”Hon väger ungefär fem kilo.”

”Utmärkt. Följ med här.”

Eva-Britt övervägde om hon skulle släppa ned Ada på golvet så att hon fick gå själv, men beslöt att hon skulle ha det bättre i famnen. Stället verkade krylla av hundägare som hade noll koll på sina hundar. Eva-Britt tvekade, kanske skulle hon berätta för den trevliga kvinnan att det inte alls var något fel på Ada och att de lika gärna kunde avboka tiden. Men när Ada mötte Eva-Britts blick var det som om hon bad sin matte att fortsätta.

”Såja, lilla gumman. Det här kommer att gå fort”, viskade hon i taxens öra.

Sköterskan visade in dem i ett rum i slutet av korridoren. Mitt på golvet stod en höj- och sänkbar brits. Eva-Britt satte motvilligt ned Ada på den. Men hon behöll ett fast grepp om hundens halsband. Det var långt ned till golvet och hon tänkte inte riskera att det skedde någon olycka.

”Varför är ni här idag”, frågade sköterskan uppmuntrande.

”Inget allvarligt”, började Eva-Britt innan hon försökte igen. ”Ada är ingen ungdom längre och jag vill bara ha henne kollad. Kanske är hon lite tröttare och jag tycker att hon andas häftigare än hon brukar. Men något direkt fel är det väl egentligen inte.”

Sköterskan nickade och skrev något på datorn som stod på en bänk.

”Jag ska göra en snabb koll och sedan kommer veterinären strax.”

Såg inte sköterskan bekymrad ut, funderade Eva-Britt. Hon fick lägga band på sig för att inte fråga vad som var fel när kvinnan tog pulsen och lyssnade på Adas hjärta. Sköterskan gav Eva-Britt ett snabbt leende.

”Om ni väntar här så ska ni snart få hjälp.”

Hjälp? Vad menade hon med att de skulle få hjälp? Var Ada i behov av akut hjälp? Eva-Britt kände hur trycket ökade över bröstet. Andningen blev ytlig.

”Djupa andetag”, sa Eva-Britt till sig själv.

Jösses, tänk om hon svimmade. Snabbt lyfte hon ned Ada på golvet. Om det hände skulle hon inte dra med Ada i fallet i alla fall. Tankarna rusade i huvudet. Inte kunde det väl vara något allvarligt fel på Ada?

Kapitel 19

Emma hade inte kommit på någon bra ursäkt för att undvika inflyttningsfikat i Emelies nya hus. Därför stod hon i den lokala matbutiken och försökte komma på en bra inflyttningspresent. Daniel hade föreslagit att de skulle ta med en påse färdiga gifflar till fikat, men då skulle Emelie aldrig förlåta henne. Det visste Emma. Varför var det egentligen viktigt? Skulle hon må bättre om hon sa upp bekantskapen med Emelie? Det var länge sedan deras relation hade gett henne något överhuvudtaget. Varför kunde hon inte bara vara sig själv och göra det som föll henne in? Hon var framme vid husgeråden. Emma vred och vände på en stekpanna i teflon som var uppmärkt med butikens eget varumärke. Hon log. Det hade varit riktigt roligt att slå in den slarvigt och sedan lämna över den till Emelie. Egentligen hade det inte varit något konstigt med det. Hon hade en hemma som fungerade utmärkt. Men Emelie skulle aldrig köpa något dylikt. Hon borde ha stannat kvar i staden efter jobbet igår och köpt något fint. Fast då hade hon fortfarande varit övertygad om att hon skulle komma på en bra undanflykt. Hon tittade på klockan. Det var dags att åka hem om familjen skulle få någon tid alls för att starta sitt nya gröna liv.

”Ge hit den”, vrålade Märta och slog sin bror i huvudet med en planteringsspade.

Emma var tacksam för att hon hade köpt den mindre vari-

anten av plast. Annars hade slaget kunnat orsaka blodvite och det var uppenbart att verktyget inte behövdes för att stoppa ned fröna i de små krukorna. De hade varsitt miniväxthus framför sig på köksbordet. Emma hade läst sig till att fröna snabbt skulle omvandlas till plantor om de fick utvecklas i en sådan miljö. Tydligen förlängde man växtsäsongen om plantorna förodlades innan det var dags att sätta ut dem i trädgården. Ett nytt skrik avbröt hennes tankar. Den här gången var det Melvin.

”Ge hit den. Jag hade den först.”

”Snälla, kan vi inte göra det här utan bråk.”

”Vi bråkar inte”, svarade båda barnen i kör.

Det blev alltid så här när de skulle hitta på något alla fyra. Hon sökte Daniels blick. Till svar gav han henne en axelryckning. Det betydde lös det, det är du som har satt i gång det här. Eller något i den stilen i alla fall. Hon gav Märta påsen med tomatfrön och Melvin fick kronärtskockorna.

”Okej. Snälla. Vi försöker att hålla ihop det här nu. Läs på påsen hur många frön som ska sättas i varje kruka innan ni sätter i gång.”

”Jag har inte alls många frön i min påse”, sa Melvin besviket.

”Jag har jättemånga i min”, sa Märta med triumf i rösten.

Emma tog sig för pannan. Det här var en idiotisk idé från början. Hur kunde hon tro att det här skulle ge henne ett gigantiskt Instagramkonto.

”Smile”, sa Daniel.

Emma lyfte blicken och tittade rakt in i hans mobilkamera.

”Jättekul”, sa hon sarkastiskt.

Men hon kunde inte låta bli att skratta. Daniel kände henne så väl att han nästan alltid prickade in de där stunderna när hon behövde honom som mest.

”Visst skulle väl allt dokumenteras också? Ungar, le in i kameran.”

Då brast även Melvin ut i skratt. Och hur mycket Märta än kämpade mot anslöt hon några sekunder senare. Trots att Emma hade köpt alldeles för många fröpåsar för antalet krukor så förlöpte förmiddagen utan större katastrofer. När hon höll på att städa undan det sista stack Daniel in huvudet i köket.

”Det här var ingen dum idé alls. Jag tror att kidsen tyckte att det var lika mysigt som jag gjorde.”

Ja, så tokigt blev det inte till slut. Visst hade det varit lite tjafs, men de hade faktiskt gjort något som familj. Värmen spred sig i bröstet på Emma.

Emmas hjärta slog snabbare när de närmade sig huset. Hon var tacksam för frågorna som haglade från baksätet.

”Ska de flytta nu?”

”Varför har de köpt ett nytt hus. De har ju redan ett?”

”Ska Tuva och Alva byta skola?”

”Visst kommer vi väl fortsätta att träffa Tuva och Alva?”

Emma hade inget vettigt svar på någon av frågorna, men den sista hade hon velat svara nej på. Men de hade bara flyttat tjugo minuter bort med bil, så det var svårt att skylla på avståndet. Dessutom skulle Daniel tro att hon hade blivit galen om hon gett barnen det svaret. När de körde in på uppfarten till den mäktiga villan vände det sig i magen på Emma.

”Så pampigt det är”, sa Daniel och vände sig mot baksätet. ”Ser ni, ungar. Det ser ut som ett slott.”

Emma noterade att Till salu-skylten var borta. Hon föreställde sig hur outhärdligt det skulle vara att gå runt i huset och höra på alla planer. Emma slöt ögonen. Hon måste uppbåda all

kraft för att öppna dörren och kliva ur bilen. Väl ute ur bilen skar Emelies röst genom luften.

”Hej! Kul att ni kom. Välkomna till vårt nya chateau.”

Emma bet ihop käkarna och följde efter sin familj mot den generösa verandan. Kaffet stod framdukat i köket tillsammans med en påse från bageriet i stan. Emma tackade gud att de inte hade tagit med sig färdiga gifflar. I stället räckte hon fram en korg insvept i cellofan. I korgen befann sig halva butikens delikatessdisk. Marcus befriade Emma från presenten.

”Så mycket godsaker! Tack. Inte hade ni behövt fixa allt det här. Titta, Emelie, vår favoritsalami.”

Emma gladde sig åt att han noterade hennes ansträngningar. Men Emelie lyssnade inte på vad hennes make sa. Emelies kinder glödde och håret var rufsigt. Ögonen var blanka. Om Emma inte hade vetat bättre skulle hon trott att Marcus och Emelie precis haft sex här på köksgolvet. Men Marcus hade inte alls den framtoningen, han såg i stället stressad ut.

”Tur att kylskåpet fungerar i alla fall”, mumlade han samtidigt som han plockade in delikatesserna i det silverfärgade skåpet.

”Det ska vi byta ut”, sa Emelie medan hon virvlade runt i köket. ”Skåpsluckorna är i massiv ek, så jag tror att vi bara slipar dem. Bänkskivan byter vi ut till sten. Jag såg en ursnygg i ett inredningsmagasin för ett tag sen.”

Marcus stannade upp i rörelsen.

”Stod det vad den kostade också?”

Emelie skrattade.

”Det gäller att se helheten, älskling. Allt vi gör med huset kommer att öka dess värde. Kom, vi går husesyn innan vi fikar.”

För varje rum de passerade ökade trycket i Emmas käkar.

Emelie måste ha fått en rejäl summa pengar om allt som planerades skulle genomföras. Det fanns ingen hejd på renoveringen och nästan hela bohaget skulle bytas ut. Tillbaka i köket lade Emma märke till hur blek Marcus var.

”Mår du inte bra?”

Han satte sig på en stol.

”Jag känner mig en aning yr faktiskt.”

Innan Emma hann fråga om han behövde något, bjöd Emelie dem att sitta ned.

”Börja ta kaffe så ropar jag på ungarna.”

Barnen hade tidigt tröttnat på rundturen och befann sig ute i trädgården. När Märta kom in i köket tittade hon anklagande på sina föräldrar.

”Jag vill också ha hund.”

Emma såg sig om i köket.

”Vadå också? Vem är det som har hund?”

Både Alva och Tuva log brett.

”Vi ska skaffa hund”, sa Alva.

”Den är jättesöt. Visst är den det, pappa”, sa Tuva.

Det var som om Marcus fick tillbaka färgen i ansiktet.

”En otroligt fin hund. En japansk spets.”

Marcus tog fram telefonen och visade bilder på en hög fluffiga hundvalpar. Märta och Melvin utstötte förtjusta läten och det gick inte att missa den lycka som Emelies tjejer utstrålade. Givetvis skulle de också ha en söt valp. Tillsammans med huset så skulle Emelies konton explodera. Och allt Emma kunde uppvisa var en jävla avokadokärna.

Kapitel 20

Emelie stängde ytterdörren när hon hade vinkat av tjejerna. De hade gnällt om att det var trångt på bussen, men idag hade det inte hjälpt. Hon småsprang in i köket och startade laptoppen. Det fanns ingen tid att förlora. Här skulle planeras renovering. Hon knäppte händerna och vinklade ut handflatorna, sedan sträckte hon på armarna.

”Äntligen”, utbrast hon och knattrade på tangenterna.

Efter några minuter ringde telefonen. Det stod pappa på displayen. Nej, honom hade hon inte tid med nu. Tankarna virvlade runt i huvudet. Skulle hon anlita en inredningsarkitekt eller ordna det mesta själv? Ett proffs skulle ge henne ett enormt stöd. Men hade de råd med en sådan? Svaret på frågan var nej. De hade inte ens råd att renovera villan som det såg ut just nu. Men mer pengar skulle komma, det måste bara vara så. Hon sträckte sig efter Iphonen. Var det därför Kenneth hade ringt? Kanske hade hennes föräldrar hittat ett billigt hus i Spanien och ville meddela att hon snart skulle få en större andel av företagsförsäljningen. Hon andades snabbare. Då skulle hon ha råd att anlita ett proffs. Emelie lät pekfingret svepa över Iphonens skärm. När hon nådde samtalslistan tryckte hon på pappa.

”Kenneth”, hördes det när fadern svarade.

”Hej, pappa. Det är jag.”

”Så bra att du ringer. Är du på kontoret”, frågade Kenneth med förhoppningsfull röst.

Kontoret? Varför skulle hon vara där?

”Nej, jag är hemma. Varför skulle jag vara på kontoret?”

Hon hörde att Kenneth drog efter andan.

”För att det är måndag kanske.”

Emelie skrattade.

”Kul, pappa. Nej, jag hinner inte in till kontoret idag. Vi har precis fått tillgång till huset så jag måste ordna med det. Men nog om mig. Har ni hittat drömhuset än?”

Emelie hoppades innerligen att de hade hittat sitt paradis. Det var hopplöst att inte veta i vilken omfattning hon kunde spendera. Allt skulle falla på plats när föräldrarna hade köpt sitt nya hus. Hade hon tur hade de hittat en fin och billig fastighet att tillbringa vintrarna i.

”Nej, men vi har tittat på några intressanta objekt.”

Det fanns en annan skärpa i rösten när han fortsatte.

”Emelie, lyssna på mig. I dag är första dagen som din nya chef samlar alla medarbetare. Det är viktigt att du gör ett gott intryck.”

Emelie skakade på huvudet. I dag hade hon inte tid att åka till kontoret. Det fick helt enkelt vänta. Hennes tystnad manade Kenneth att gå vidare med sitt resonemang.

”Du har väl läst e-posten där företaget bjuder in till gemensam frukost idag?”

Det hade hon inte. Inkorgen hade hon inte öppnat än. Om hon skulle vara helt ärlig hade hon inte läst någon e-post sedan i början av förra veckan. Det hade varit mycket med husköpet.

”Emelie, du förstår att det inte är mamma och jag som driver företaget längre. Det kan bli annorlunda framöver. Det måste du förstå.”

Emelie suckade.

”Okej. Jag förstår. Men jag måste lägga på om jag ska hinna in till kontoret till fikat.”

Emelie hade inte reflekterat över att hennes arbetssituation kunde förändras när föräldrarna sålde företaget, men förmodligen hade hennes pappa rätt. Hon borde definitivt vara på plats för att träffa den nya ägaren. Då kunde hon förklara att hon fungerade bäst under mer flexibla arbetsförhållanden.

Emelie hade andan i halsen när hon klev in på kontoret. Hon hade bestämt att det var värt att lägga lite extra tid på makeup och hårvård innan hon lämnade hemmet. Hennes erfarenhet var att det brukade gå lättare att diskutera jobb om man hade ett tilltalande yttre. Hon log mot receptionisten.

”God morgon”, sa Emelie.

Kvinnan, som brukade vara hur snäll som helst, höjde bara på ögonbrynen när Emelie passerade. Jaha, hon har väl sovit dåligt. Dörren till faderns före detta kontor var stängd och hon undrade om hon skulle gå direkt in dit och presentera sig. Det var förmodligen en god idé. På vägen skulle hon bara lägga ifrån sig sin dator. Emelie tvärstannade i dörren till sitt rum. Eller, sitt och Vincents rum om hon skulle vara petig. Kontorsrummet var ommöblerat. I stället för hennes, och Vincents, gamla skrivbord stod där fyra moderna höj- och sänkbara bord mittemot varandra. Tre av dem bar på datorer, block och pennor. På Vincents bord kunde hon se baksidan av ett fotografi. Vid de andra skrivborden stod två helt okända personer.

”Hej, Emelie. Kul att se dig på kontoret”, hojtade Vincent. ”Kom in och gör dig hemmastadd.”

Vad menade han? Skulle hon jobba under de här förhållandena? Det var omöjligt. Hon skulle inte kunna göra något på

sin dator utan att hela kontoret skulle veta om det. Men visst kunde hon väl ställa datorn här så länge? Tveksamt styrde hon mot det tomma bordet.

”Hej. Här har det hänt en del på kort tid. Det hade varit toppen att bli informerad om det här.”

När hon sa det sista svepte hon med handen över rummet. Varför hade ingen hört av sig till henne?

”Har du inte läst mejlet? Den nya ledningen har anställt fler säljare och då blev det här den bästa lösningen. Skitkul att vi blir fler”, avslutade Vincent.

Jösses, vad alla tjatade om att läsa e-post nuförtiden. Emelie hade alltid varit rätt elastisk med sin inkorg. I ärlighetens namn fick hon inte så många meddelanden och den allmänna informationen hade inte direkt berört henne. Visst var det väl roligt att de nya ägarna satsade men hon hade inte förväntat sig att de skulle göra så omfattande förändringar omedelbart. I stället för att gå in och prata med den nya chefen bestämde hon sig för att gå igenom den förbaskade e-posten.

Emelie svalde. Det var rätt många meddelanden som hade gått henne förbi de senaste dagarna. Hon tittade på Vincent.

”Det här nya tidredovisningssystemet. Vad är det för något? Jag har fått inloggningsuppgifter, men det gäller väl inte alla?”

Vincent såg närmast lycklig ut när han svarade.

”Jo, det gäller alla. De nya ägarna vill att vi fokuserar på rätt saker.”

De tre i rummet skrattade och nickade mot varandra, sedan sa de i kör:

”Efficiency is doing things right; effectiveness is doing the right things.”

De var uppenbarligen inte kloka. Emelie fattade ingenting.

Hon förstod inte skillnaden på begreppen och hon var heller inte intresserad. Men innan hon hann förklara det för sina kollegor hördes en röst från korridoren.

”Fika!”

Emelie följde efter trion till personalrummet. Hon tittade sig uppskattande omkring. Allt nytt var sannerligen inte dåligt. Ett modernt möblemang prydde matsalen och på diskbänken stod en frukostbuffé uppdukad, full med nyttigheter. Det bästa av allt var en modern kaffemaskin som stod och brummade bredvid kylskåpet. Det här skulle hon definitivt kunna vänja sig vid.

Hon bytte några hälsningsfraser med de medarbetare som köade till hälsoexplosionen framför dem. Sorlet utryckte uppskattning och Emelie kände sig väl till mods när hon placerade en ljuvligt doftande caffelatte bredvid ett fat med rågbrödsmacka och fräscha grönsaker. Hon skulle inte sakna de feta kanelbullarna. Emelie skulle precis ta en andra klunk av den ljusbruna drycken när sorlet tystnade. Hon stannade upp i rörelsen. Det pirrade i magen av förväntan. Stegen i korridoren vittnade om att hon snart skulle få träffa sin nya chef.

Kapitel 21

Eva-Britts hjärta rusade. Luftstrupen snördes åt och rummet började snurra. Hon satt på en stol i ett undersökningsrum på veterinärkliniken. Hennes grepp om Ada var krampaktigt. När hunden pep till lättade hon på trycket.

”Lilla gumman, förlåt mig”, flämtade hon fram.

Fick hon inte ordentligt med luft snart skulle hon svimma. Försiktigt satte hon ned Ada på golvet och gick fram till fönstret. När hon försökte vrida handtaget åt sidan hördes en lätt knackning. Eva-Britt vände sig om och torkade av de svettiga handflatorna mot låren. En ung man klev in i rummet. Han log varmt.

”Hej. Veterinär Erik Eriksson.”

Den pojkens föräldrar måste ha haft dålig fantasi, hann hon tänka innan hon presenterade sig själv och Ada. Det var fortfarande svårt att andas och hon stötte ut orden. Erik Eriksson lade en hand på hennes arm.

”Jag ska strax undersöka Ada, men hur mår du? Behöver du sitta ned eller vill du kanske ha något att dricka?”

Bröstkorgen pressades ihop. Tänk om någon kände igen henne? Det vore just snyggt om det kom ut att SVT:s hundexpert inte klarade av att genomföra ett helt vanligt veterinärbesök med sin egen hund. En hund som dessutom egentligen inte var sjuk. Det enda hon förmådde var att skaka på huvudet.

Erik såg forskande på henne samtidigt som han vände sig mot Ada.

”Hur har vi det här då?”

Ada, som återigen var placerad på bänken, svarade med några långsamma svansviftningar. Eva-Britt tog tag i bänken för att få händerna att sluta darra. Lukta på blomman och blås ut ljuset, lukta på blomman och blås ut ljuset, tänkte hon samtidigt som hon försökte få ned så mycket luft som möjligt i lungorna. Eva-Britt följde varje rörelse Erik gjorde när han undersökte Ada. När han tog fram stetoskopet och lyssnade på hundens hjärta och lungor mumlade han:

”Jaha, hm, mm.”

Eva-Britt höll på att krypa ur skinnet. Kunde karln inte säga något vettigt i stället? Hon ansträngde sig för att hålla rösten stadig.

”Låter allt bra? Hittar du något konstigt?”

Erik tittade upp och mötte Eva-Britts blick. Han hängde stetoskopet bakom nacken och harklade sig.

”Det finns ett ganska kraftigt blåsljud på Adas hjärta och det låter som om det finns vätska i lungorna. Jag vill gå vidare med blodprov, röntgen och …”

Längre hann han inte förrän Eva-Britt föll ihop. Allt blev svart.

”Eva-Britt, hör du mig?”

Det gjorde hon. Någonstans långt borta hörde hon sköterskans röst. Nu talade även veterinären.

”Ska vi ringa en ambulans?”

”Ett ögonblick så ska jag se om jag kan väcka henne.”

Sköterskan hade uppenbarligen kompetens även inom

humanvård. Hennes handlag gick inte att ta miste på och rösten var bestämd.

”Eva-Britt, jag vill att du öppnar ögonen och berättar för mig vad du gör här och vilken dag det är.”

Helst hade hon velat stanna kvar i mörkret. Men det gick inte att ignorera rösten. Med ett stön reste hon överkroppen och lutade sig mot väggen. Hon blundade. Rummet snurrade fortfarande. Kvinnan tog hennes händer.

”Titta mig i ögonen och så andas vi tillsammans.”

Efter några minuter kände Eva-Britt hur allt stillnade. Rummet snurrade inte längre. Hon drog en lättnadens suck. Sedan gick en tornado genom kroppen igen.

”Ada, hur är det med Ada”, mumlade hon.

”Det är ingen akut fara med Ada”, sa Erik lugnande. ”Men vi måste undersöka henne mer innan jag kan ge ett utförligt besked.”

Han tittade på sköterskan, som nickade diskret.

”Vi ser till att du får en kopp kaffe och något sött till det. Vill du vänta här eller ute i väntrummet under tiden?”

”Jaha, ni vill inte att jag ska vara med vid undersökningarna? För säkerhets skull.”

Det sista lade hon till när hon såg Eriks skeptiska min. Uppenbarligen så ville de inte det, för några minuter senare satt hon med en kopp kaffe och en chokladboll i väntrummet. Eva-Britt skakade på huvudet. Innan hon lämnade Ada hade hon kramat henne hårt och gång på gång berättat att hon älskade henne och att allt skulle bli bra. Sköterskan hade i princip dragit hunden ur hennes famn. Men Eva-Britt hade inte kunnat behärska sig. Hon måste skärpa sig omedelbart. Men tänk om Ada var allvarligt sjuk. Det kunde till och med vara dags. Hon flämtade till. Nej, dit kunde inte tanken gå. Eva-Britt

tryckte in hela chokladbollen i munnen och fokuserade på väntrummets tv. Tydligen landade fler och fler svenskar hos kronofogden. Hur orolig hon än var kunde hon inte låta bli att fnysa åt informationen.

När Eva-Britt satt i bilen på väg hem skakade hon i hela kroppen. Klinikpersonalen hade frågat om de kunde ringa någon men hon hade bedyrat att hon kunde köra hem själv. Ada hade förändringar på hjärtklaffen mellan vänster förmak och kammare. Det var inte ovanligt hos äldre hundar. Och detta var alltså anledningen till att Ada hade varit tröttare den senaste tiden. Bredvid Eva-Britt i framsätet låg två olika mediciner som skulle underlätta vardagen för Ada. När Eva-Britt hade frågat om de inte kunde operera hade Erik Eriksson skakat beklagande på huvudet. Sjukdomen var obotlig och allt man kunde göra var att underlätta för hunden. Huden knottrade sig. Hur långt hade egentligen Ada kvar?

När hon hade parkerat bilen blev hon sittande. Hon skulle gå den korta rundan innan hon gick upp till Bengt. Han hade skickat flera sms och frågat hur det gick men hon hade inte svarat. Vad skulle hon säga? Hon kunde inte ta orden i munnen. Ada sov bredvid henne. Det var helt normalt för hundar med Adas diagnos. Veterinären hade sagt att hon behövde vila.

Tankarna snurrade. Kunde hon ta med Ada till SVT:s studio i Stockholm fortsättningsvis? Skulle hon kunna ha med taxen på sina lektioner? Vad skulle hennes kursdeltagare säga om hon kom ensam? Insikten kom som en blixt från klar himmel. Ada var helt enkelt en del av hennes affärsidé. Hon var älskad av så många. Ögonen fylldes av tårar. Hon vände sig om och tog fram handväskan, där fanns pappersnäsdukar. Hon tog

upp en och snöt sig. Men näsan fortsatte rinna. Eva-Britt slet upp hela paketet och drog ut flera pappersark som snart fylldes med både tårar och snor. Hulkningarna ökade i styrka och till slut väckte hon Ada.

”Förlåt”, viskade hon till taxen som gav henne en förebrående blick.

Hur skulle hon klara att sitta i tv-soffan och prata om det här? Det gick bara inte. Med ens insåg hon vad hon måste göra. Adas sjukdom måste till varje pris hållas hemlig. Det skulle inte bli lätt men det var vad hon måste göra för att inte tappa sin trovärdighet som hundcoach.

”Hur gick det?” frågade Bengt när hon klev in i hallen.

”Bara bra”, ropade Eva-Britt tillbaka.

Hon hade bestämt sig för att ljuga. Eller inte ljuga för Bengt utan mer frisera sanningen en aning. Adas sjukdom drabbade äldre hundar och då räckte det väl med att hon berättade för Bengt att Ada helt enkelt började bli äldre. Det visste han redan, så det fanns ingen dramatik i det. Hon viftade med apotekspåsen när hon kom in i köket.

”Lite vitaminer och annat smått och gott.”

Varför sa hon så? Nu ljög hon väl i alla fall? Men det kändes bättre. Och visst, Ada var sjuk. Men taxen skulle inte bli bättre bara för att Eva-Britt gick runt och pratade om det.

Kapitel 22

Inte ett enda blad hade kommit upp. Emma hade gått igenom varje kruka, men där fanns bara svart jord. Och avokadokärnan såg precis lika tråkig ut som för en vecka sen. I början hade Märta och Melvin varit med och vattnat. Redan på söndagen hade Melvin frågat när plantan skulle synas. Då hade Emma sagt att han fick vänta några dagar. I fredags kväll hade ungarna valt att titta på tv i stället för att vårda de blivande plantorna eller var fröerna mer rätt ord? Hennes nya Instagramkonto, Grönt är skönt, hade fem följare och bara hennes mamma hade interagerat på hennes inlägg.

”Fan också”, sa hon högt.

Hon hade tagit ett femtiotal bilder under veckan. Alla föreställde svart jord. Några gånger hade hon trott att det stack upp något ur det mörka men varje gång hade hon misstagit sig.

Hon satte sig ned. Gästrummet hade blivit en tillfällig växtkuvös. På skrivbordet vid fönstret stod miniväxthusen uppradade. Hon som hade hoppats på att det här skulle vara en nystart för hennes närvaro på sociala medier. Eller, om hon skulle vara sann mot sig själv, var det mest för att maskera att de inte hade råd att åka på semester? Nej, det här skulle vara en rolig grej för hela familjen. Visst var det lite av en täckmantel, men de hade inte råd med någon skidresa på sportlovet och hon skulle gå sönder om hon blev tvungen att erkänna det för Emelie och tjejerna.

Bara tanken på dem fick henne att rysa. Det var dags för tjejkväll igen och hon hade inte kommit på en enda bra ursäkt för att slippa. Hon undslapp sig ett ihåligt skratt. Kanske skulle hon säga att hon var tvungen att vara hemma och passa fröerna. Ett pling aviserade att hon hade fått ett sms. Med lite tur hade väninnorna fått magsjuka och då skulle hon slippa allt. Men, nej, så var det inte. Det var Emelie som undrade om hon ville ha skjuts till restaurangen i kväll. Hennes första impuls var att tacka nej. Körde hon själv kunde hon åka hem när hon ville och det blev ändå för dyrt att dricka massa vin på krogen.

”Sitter du här inne? Hörde du inte att jag ropade?”

Det hade hon inte gjort.

”Förlåt. Jag sitter och väntar på bättre tider”, suckade hon.

Daniel satte sig bredvid henne på den hårda gästsängen och synade plastlådorna.

”Jag vet att det inte blev som du hade tänkt dig, men det går att köpa plantor i vår.”

Daniel var alltid så snäll. Men hur skulle hon kunna förklara att hon behövde innehåll redan nu till kontot? Hon fick helt enkelt hitta en annan lösning.

”Jag rensar bort det här på söndag”, log hon.

”Du, jag tänkte höra om jag kan ta bilen i kväll. Brorsan undrade om jag och ungarna ville komma över och käka. Vi kan släppa av dig vid restaurangen på vägen. Kanske kan du ta en taxi hem? Vi tänkte kolla fotboll och matchen är nog inte klar förrän restaurangen har stängt.”

Första impulsen var att säga nej, men Daniel skulle säkert få reda på att Emelie hade erbjudit henne skjuts.

”Inga problem. Emelie sms:ade just att jag kan få åka med dem hem”, sa hon därför.

Ett trevligt sorl mötte Emma när hon klev in på restaurangen. Hon var sen. Och hon hade lyckats övertyga Daniel om att de inte behövde stressa. Emma ville ha så lite tid som möjligt med tjejerna. Hon visste att det skulle pratas sportlovsresor i kväll. Så var det alltid. Inför varje lov skulle de överträffa varandra i hur fantastiska och exklusiva resor som skulle genomföras. Emma gick genom den fullsatta lokalen och lät blicken följa alla glada sällskap hon passerade. Var de glada på riktigt eller spelade de också? Fanns det genuint lyckliga människor eller spelade alla ett spel? Sluta nu, uppmanade hon sig själv. Antingen går du härifrån eller gör du den här kvällen så bra som möjligt. Hon skulle precis vända och gå ut igen när Emelies genomträngande röst hördes.

”Emma! Här är vi!”

Emma vände sig åt det håll varifrån rösten kom. Emelie stod och viftade vid ett fönsterbord. Emma höjde handen och gick med tveksamma steg mot bordet som var dukat till sex personer.

”Hej. Ursäkta att jag är sen. Allt körde ihop sig innan vi skulle åka”, ljög hon.

Gruppen intygade att det var helt okej.

”Emelie har berättat allt om det nya huset”, sa Sanna förtjust.

”Är det inte fantastiskt”, utbrast Alexandra.

Emma bet ihop käkarna. Det var för väl att hon hade sluppit höra allt om huset igen, men hon misstänkte att Emelie inte var klar ännu. Emelie gjorde en gest mot den enda tomma platsen.

”Vi har beställt en drink före maten. Jag tog mig friheten att beställa din favorit.”

Framför henne stod en färgglad drink. Hon tänkte precis förklara för Emelie att hon inte hade för avsikt att dricka så

mycket i kväll. Men sedan ändrade hon sig. Kanske skulle hon bara försöka släppa loss? Hon höjde glaset till en skål och tog en rejäl klunk. Sanna tog en snabb klunk och nickade mot Emelie.

”Vilken underbar valp ni har skaffat er. Ungarna blev helt galna när de såg bilderna. Och det verkar inte bara vara min familj som gillar den. Ditt konto svämmade över av kommentarer.”

Hade de hämtat valpen? Det hade Emma missat. Hon hade helt enkelt inte orkat besöka Instagram efter sitt totala misslyckande med Grönt är skönt-kontot. Hon hade varit säker på att Emelie lagt upp en massa bilder på huset. Kunde en hund framkalla en sådan anstormning på sociala medier? Hon tyckte att Emelie först verkade besvärad av kommentaren, sedan log hon.

”Hon är faktiskt helt underbar. Jag ska erkänna att jag var skeptisk i början men hon är ljuvlig. Vi har döpt henne till Tingeling. Och hon är sjukt poppis på Insta.”

Som på en given signal tog kvinnorna runt bordet upp sina mobiler. Emma pekade sig snabbt in på Emelies konto. Där fanns bilder på valpen. Den var sockersöt. Emma blev varm i hjärtat när hon såg de glada pepparkornsögonen titta rakt in i kameran. Det varma blev snart iskallt när hon såg alla kommentarer. Det senaste inlägget på Tingeling tillsammans med Tuva och Alva hade fått över 450 interaktioner. Hon tog drinken och tömde glaset.

”Oj då, vad törstig du var”, skrattade Emelie samtidigt som hon höll upp handen.

Innan Emma han reagera stod det ett nytt glas framför henne. Hon tömde även den andra drinken medan de övriga runt bordet överöste Emelie med komplimanger om både huset och hunden. Emma drog en suck av lättnad när kyparen kom för

att ta upp beställningar. Då slapp hon höra alla hyllningar till Emelie. Hon masserade sina ömmande käkleder, hon måste snart boka en tid. Vad kom värken ifrån? Hon ögnade igenom menyn. En soppa skulle vara perfekt. Då slapp hon i alla fall tugga. När maten kom in hade samtalet styrt över på februarilovet. Emma var inne på sitt andra glas chardonnay när Sanna ställde frågan:

”Vad ska ni göra på lovet?”

För ett ögonblick funderade hon på att ljuga. Det hade varit lätt att säga att de övervägde olika alternativ och att de i den här stunden var i full färd med att leta resor. Men nej, i stället sa hon:

”Som familj har vi ett ökat fokus på miljön. Märta och Melvin har börjat ifrågasätta hur vi lever och därför har vi bestämt oss för att leva grönare.”

Det där lät riktigt bra, tänkte Emma. Även om hon skruvade på sanningen. Det där med Märta och Melvin var inte alls sant, men hon såg att det imponerade på vännerna.

”Oj då! Wow! Mina barn bryr sig inte alls om miljön.”

”Jaha, som Greta Thunbergs familj då”, frågade Sara med något som liknade beundran i rösten.

Emma kände hur hon växte. Väninnorna verkade faktiskt imponerade av henne, inte Emelie den här gången. Glädjen spred sig i kroppen. Hon hade tänkt rätt hela tiden. Nu skulle hon bara få Instagram att förstå storheten i sitt beslut. En skön värme spred sig i bröstet. Emma höjde glaset och log.

”Skål för grönt”, sa hon och tömde glaset.

Kapitel 23

En blåsorkester hade nått sitt crescendo inuti Emelies huvud. Munnen var torr och hon svalde några gånger. Det smakade som om hon hade ätit en padda innan hon gick och lade sig. Bara tanken gjorde att munnen fylldes med saliv. Skulle hon kräkas? Emelie sträckte sig efter telefonen, klockan var sex och det var snart dags att gå upp om hon skulle hinna in till kontoret. Men hon var inte frisk. Inte åkte man väl in till kontoret då? Tänk om hon smittade sina arbetskamrater. Fast den sjukdom som hon hade drabbats av var inte smittsam.

Varför hade hon druckit så mycket igår? Undrar hur Emma mår? Som hon kom ihåg det, hade Emma druckit ännu mer än vad hon hade gjort. Hon bestämde sig för att gå upp och ta en huvudvärkstablett. På väg till badrummet passerade hon Tingelings korg. Hunden sov djupt. Hon måste ge Marcus rätt i att valpen var ett praktexemplar. Att den gav henne massor med kommentarer och hjärtan på Instagram gjorde inte saken sämre, men det tänkte hon aldrig erkänna för sin man.

Hon tände lyset i badrummet och ryggade tillbaka när hon fick syn på sin spegelbild. Hon såg inte klok ut. Gårdagens makeup hade smetats ut och ögonen var svullna. Det var bara läpparna som inte alls var fylliga längre. Hon måste nog göra en refill snart. Hon suckade. Det kostade också pengar. Det sög till i magen. Hon saknade mamma och pappa. De hade alltid varit så närvarande. Eller var det pengarna hon saknade?

Hon satte sig på toalettstolen och gömde ansiktet i händerna. Var hon en så usel person? Nej, hon saknade att ha dem i närheten. Hennes mamma som alltid ställde upp och hjälpte till när något krisade. Och pappa. Ögonen fylldes med tårar när hon tänkte på Kenneth. Det fanns ingen som förstod henne som han. Inte ens Marcus kände henne så väl. Kenneth visste alltid vad hon behövde.

Tankarna gick till jobbet. Det ilade till i henne. Hennes nya chef var en kvinna i femtioårsåldern. Damen som hade klivit in i lunchrummet igår var så långt från hennes pappa som man kunde vara. Hon hade inte behandlat Emelie annorlunda än någon annan och hennes prat om närvaro på kontoret hade gett Emelie panik. Hur skulle hon hinna med renoveringen om hon behövde vara på plats på kontoret? Det skulle aldrig gå och det var hon tvungen att förklara för sin nya chef. Idag skulle de ha en genomgång av det nya tidredovisningssystemet. Efteråt skulle hon prata med Marie, eller vad det var hon hette. Emelie måste få henne att förstå hur hon bäst fungerade i arbetslivet. Hon tog två huvudvärkstabletter för säkerhets skull och bad till högre makter att hon skulle kunna sova minst en timme till i alla fall.

Kvinnan framför Emelie malde på om olika koder för olika arbetsuppgifter. Emelie förstod inte varför hon överhuvudtaget satt här. Hon kände inte igen någon av sina arbetsuppgifter i kvinnans presentation. Skulle hon fråga om vilka koder som skulle användas om de arbetsuppgifter man hade inte fanns med. Nej, hon skulle ta det med Marie. Det var uppenbart att det här systemet inte passade henne. Hon smög upp mobilen i fickan och höll den under bordet. Ljudet var av, så hon skulle

kunna googla på heminredning helt riskfritt. Då skulle inte den här förmiddagen vara helt bortkastad.

Emelie slog handen mot Maries stängda dörr. Hon skulle precis knacka igen när Maries röst hördes genom träet.

”Kom in.”

Emelie rättade till urringningen. Sedan log hon. Marie var kvinna och skulle förmodligen strunta i hur Emelies barm såg ut. I stället tog hon fram sitt vackraste leende och klev in på sin fars före detta kontor.

”Hej. Det är jag som är Emelie. Vi har inte träffats, men pappa har berättat mycket gott om dig.”

Marie höjde på ögonbrynen.

”Och vem är din pappa då?”

Visste hon inte vem Emelie var? Det hade Emelie inte väntat sig.

”Kenneth, Kenneth Nyblom är min pappa. Jag är Emelie Nyblom”, förtydligade hon.

Nu fick den andra kvinnan en rynka i pannan. Det var inte alls så här Emelie hade föreställt sig mottagandet.

”Jaha, Emelie. Välkommen till jobbet då. Jag har undrat var du har varit.”

Emelies kinder blev röda. Hur skulle hon hantera Marie? Kunde några tårar blidka henne? Emelie knep ihop ögonen och hoppades att hon skulle kunna klämma fram någon form av vätska. Samtidigt sa hon med sin mjukaste röst:

”Som du vet har mina föräldrar gett sig av till Spanien och allt det här med försäljningen av företaget. Det har …” Hon framkallade något som liknade en snyftning. ”Det har varit otroligt tufft för mig. Men jag hoppas att vi kan komma vidare på ett bra sätt.”

Maries ansiktsuttryck var helt nollställt. Hade hennes nya chef ett hjärta av sten? Emelie bestämde sig för att fortsätta.

”Min familj har precis köpt ett nytt hus och mina föräldrar kan inte stötta oss med barnen och så. Jag vill bara att du ska veta att jag inte kommer att kunna vara på plats på kontoret i den omfattning som alla pratar om.”

Nu hade Marie två rynkor i pannan. Men hon sa fortfarande ingenting. Var Marie lite dum i huvudet? Emelie kände sig nödgad att förklara ytterligare.

”Jag har alltid jobbat oerhört flexibelt och det passar mig som person. Jag jobbar som bäst när barnen har gått och lagt sig på kvällarna”, ljög hon.

Emelie hade aldrig jobbat kvällstid, datorn hade hon emellertid använt på kvällarna men det var för att hitta inredningsprylar. Då slog det henne att hon hade glömt att ta upp tidredovisningssystemet.

”Och tidsregistreringen tror jag inte passar mig alls. Det verkar krångligt och koderna är inte anpassade efter mina arbetsuppgifter. Så det hoppar jag väl över?”

Äntligen visade Marie någon form av reaktion. Kvinnan log och lutade sig fram över skrivbordet.

”Okej. Jag hör vad du säger. Jag blir nyfiken bara, vilka är dina egentliga arbetsuppgifter?”

Emelie blev helt ställd. Hur hade Marie mage att ställa en sådan fråga? Vilka är egentligen dina arbets… Då slog det henne att hon inte heller visste. Hon brukade fixa någon folder ibland. Hemsidan, kom Emelie på. Hemsidan var hennes ansvarsområde. Att den inte hade blivit uppdaterad på länge berodde på försäljningen av bolaget. Det hade känts meningslöst att lägga tid på det när företaget ändå skulle ändra den grafiska profilen. Och hon visste att de hade startat

ett Facebookkonto för länge sen. Men hon hade inte hunnit med att uppdatera det. Då kom tårarna utan att hon behövde anstränga sig alls.

”Ursäkta”, mumlade hon. ”Men jag trodde du visste vad jag jobbar med.”

Marie skakade på huvudet.

”Tyvärr. Kenneth var ganska luddig när han beskrev din tjänst. Därför håller jag på att utreda vilka behov vi har framöver. Så det är extra viktigt att du registrerar all din arbetstid från och med nu. Om du har en stressig period föreslår jag att du tar ut några semesterdagar. Ska vi säga halvtid från och med idag och några månader framöver?”

Det ville hon inte alls. Emelie brukade aldrig ta ut några semesterdagar, det var bättre att de betalades ut i pengar. De brukade alltid använda dem till någon trevlig semesterresa. Det var som om Marie kunde följa hennes tankar.

”Vi kommer inte att betala ut några semesterdagar i pengar från och med nu. Vi tror att personalen behöver vara ledig för att hålla i längden.”

Problemet var bara att Emelie hade varit både ledig och fått ut pengarna. Den lösningen hade hon gillat. Eftersom Marie var helt opåverkad av hennes tårar strök Emelie undan dem och nickade. Mest för att hon inte kom på något annat att göra.

”Då gör vi så”, sa hon och reste sig.

Här kunde hon inte jobba kvar. Marie måste vara en galen psykopat. Hon tog upp telefonen och tryckte fram Kenneths nummer.

Kapitel 24

”Emma, vakna. Hallå, Emma. Din mobil har larmat i flera minuter.”

Var befann hon sig? Det var mörkt runt henne och huvudet sprängde. Visst var det Daniels röst? Om han var här måste hon väl vara hemma. En kyla fyllde henne. Hur hade hon kommit hem? Det sista Emma mindes var den rejäla gin & tonicen som hon hade beställt när efterrätten var uppäten. Hon stönade. Efterrätten, ja. Det var då allt hade gått fel. Plötsligt badade rummet i ljus. Daniel hade tänt taklampan.

”Emma, jag måste stick…”

Längre hann han inte förrän Emma kräktes. Den illaluktande sörjan spreds över sängkläderna.

”Men herregud, mår du inte bra?”

Med stora kliv var Daniel framme hos henne. Han tog henne under armen och ledde henne mot badrummet. Nej, hon mådde verkligen inte bra. Men hon kunde inte erkänna att hon hade druckit för mycket. Emma skakade på huvudet.

”Jag tror att jag har blivit matförgiftad.”

De hade precis hunnit in i duschen när hon kräktes igen.

”Det här verkar inte alls bra. Behöver du åka till sjukhuset?”

Absolut inte. Det var pinsamt nog att må så här dåligt hemma. Hon skakade på huvudet igen.

”Nej, det är nog ingen fara. Kan du ringa jobbet och säga att jag inte kan komma in i dag?”

”Det fixar jag. Klarar du dig här? Jag ska bara slänga in sängkläderna i tvättmaskinen och se till att ungarna kommer i väg till skolan.” Han stannade upp. ”Eller vill du att jag ska stanna hemma och hjälpa dig idag?”

Det ville hon absolut inte. Det enda hon ville var att krypa ned under en filt i soffan och dö.

När Daniel hade gett sig av lade hon sig till rätta i soffan och drog pläden över sig. Hon hade satt på SVT:s morgonprogram. Där satt en parant kvinna och diskuterade olater hos hundar. Då kom hon att tänka på Emelies söta hundvalp som fick så mycket uppskattning på sociala medier. Illamåendet kom tillbaka. Emma blundade. Hon ville absolut inte kräkas igen. För att lugna kroppen drog hon in luft genom näsan. Om hon bara fokuserade på andningen skulle illamåendet släppa. Tankarna gick till gårdagskvällen. Hon hade blivit stärkt av väninnornas beundran över familjens beslut att bli mer miljövänliga. Men sedan hade Emelie börjat gå på om huset och den kommande renoveringen. Och Emmas nya gröna vardag hade varit helt utraderad.

Emelie hade pladdrat om arkitekter, platsbyggda kök och unika detaljer i huset som bara måste lyftas fram. När Emma hade trott att de äntligen skulle prata om något annat än Emelies nya hus började Emelie visa bilder på valpen igen. Alla hade intygat att det var det finaste de hade sett och Emelie bedyrade att Tingeling var världens snällaste hund. Och genast hade Emma varit ingenting. Igen. Väninnorna hade inte brytt sig om Emmas försök att byta samtalsämne. I stället hade Emma fortsatt att dricka. Fan, tänkte hon, hade hon ens betalat sin nota? Hon kom inte ihåg någonting. Hon sträckte sig efter

telefonen och ringde upp Emelie. Hon måste få veta om hon hade gjort rätt för sig.

”Emelie”, svarade Emelie med stressad röst.

”Hej, Emma här”, sa hon tveksamt. ”Jag ville bara tacka för igår. Det blev lite mycket att dricka. Jag skulle aldrig ha tagit den där sista gin & tonicen.”

För ett ögonblick var det tyst. Sedan hördes Emelies gälla skratt.

”Den sista gin & tonicen”, frustade hon. ”Du menar väl de sista mojitona som vi drack. Vi övergick till dem senare på kvällen.”

Värmen steg i Emma. Kinderna blossade. Hade hon druckit ännu fler drinkar? Emelie sänkte rösten.

”Jag är på jobbet och måste sluta nu.”

Det var ovanligt. Emelie hade aldrig avbrutit någonting på grund av jobbet. Emma måste bara få veta.

”Hur gjorde vi med notan?”

Det hördes att Emelie log.

”Ingen fara, den tog jag. Vi firade ju nya huset.”

Sedan blev det tyst. Emelie hade lagt på luren.

Hon lade sig på rygg och fortsatte andas. Kvinnan på tv:n fortsatte att mala på om hundar som hade svårt att gå i koppel. Det var som om en oro väcktes i henne när hon hörde orden. Hon sträckte sig efter fjärrkontrollen och sänkte ljudet. Hon kunde inte tänka när hundcoachen fyllde rummet med hundprat. En plötslig minnesbild dök upp. Hade hon handlat något på Blocket? Varför skulle hon ha gjort det? Emma skakade på huvudet och sträckte sig efter telefonen. Hon hajade till när hon såg aviseringen på skärmen. Den bekräftade att betalningen hade gått igenom. Herregud, inte nog med att hon hade druckit

på tok för mycket. Hon hade verkligen köpt något på Blocket när hon kom hem i natt. Hon dunkade handflatan mot pannan. Hur kunde det vara helt blankt i skallen? Förhoppningsvis hade hon hittat några intressanta plantor som hon kunde ersätta de ogrodda fröna i gästrummet med. Hon öppnade Blockets meddelandefunktion och började läsa. Sedan skrattade hon rakt ut.

”Men för helvete, Emma. Du är helt dum i huvudet”, sa hon högt samtidigt som hon reste sig upp.

Hon betalat tvåhundra kronor för en hund. Men varför hade hon köpt ett husdjur som de inte kunde ta hand om? Visst, Märta och Melvin skulle bli överlyckliga men det här var sinnessjukt. Desperat försökte hon hitta säljarens kontaktuppgifter. Det fanns inget telefonnummer, men själv hade hon lämnat ut både nummer och adress. Snabbt skrev hon ett meddelande:

”Hej! Jag ber så hemskt mycket om ursäkt, men mina barn har lånat min telefon och köpt er hund. Vi har ingen möjlighet att ha hund och kan därför inte ta emot den. Jag beklagar om vi har orsakat er besvär och önskar att ni behåller pengarna som plåster på såren. Med vänlig hälsning Emma.”

Det kändes uselt att skylla på barnen men hon kunde inte gärna skriva att hon hade varit så full att hon hade förlorat omdömet. Emma kunde inte låta bli att fnissa. Kanske var det precis det hon skulle skriva? För ingen vettig människa lämnade väl över en hund till en sådan person. Trötthеten sköljde över henne och hon gled in i en orolig sömn.

Något stämde inte. Hon tryckte och tryckte på mobilen men signalen slutade inte. När hon öppnade ögonen upptäckte hon att telefonen låg på soffbordet och tv:n visade något debattprogram. Hon hade drömt. Klockan hade hunnit bli tio och

kanske skulle hon försöka äta något. Huden knottrade sig när hon satte de bara fötterna på golvet. Hon drog morgonrocken tätare omkring sig. När hon närmade sig köket hörde hon snabba steg mot grusgången. Emma hann få en skymt av en svartklädd figur som sprang över garageuppfarten och fortsatte mellan husen. Konstigt. Varför hade någon befunnit sig i deras trädgård?

Då slog det henne att det måste varit dörrklockan som väckte henne. Kanske hade någon lämnat ett paket. Hon bytte riktning och gick mot ytterdörren. Hon öppnade den på vid gavel. Trappan var tom och hon skulle precis stänga dörren när ett hundskall fick henne att rycka till. Nedanför trappan stod en papperspåse och bredvid den hade någon placerat en hundsäng. I korgen satt något. Djuret var svartgrått och fruktansvärt hårigt. Om det inte varit för att det i ena änden stack ut en svans hade hon inte kunnat avgöra vad som var fram eller bak på kräket. Var det en hund eller något helt annat djur? Varelsen övergick från att ge skall till att yla. Emma drog igen dörren och lutade sig mot det svala träet. Sedan dunkade hon huvudet mot insidan av ytterdörren. Det kunde inte vara möjligt. Försiktigt öppnade hon en smal springa. Det var inte nödvändigt att titta ut, ylandet vittnade om att det verkligen satt en hund där ute.

Emma stängde och gick tillbaka till köket. Hon behövde kaffe. Det ihållande lätet gav henne ingen ro. Det var runt nollan ute och den mörka himlen utlovade någon form av nederbörd. Inte kunde väl djuret frysa med all den pälsen? Skulle hon ringa polisen? Nej, då skulle hon behöva erkänna alltihop. Emma satte sig vid köksbordet och gömde ansiktet i händerna. Hur kunde hon ha varit så in i helvete dum? När

hon lyfte blicken föll de första snöflingorna. Hon hade bara en tanke i huvudet, hon måste lösa det här innan barnen kom hem. Annars skulle hon vara körd. Hon försökte ignorera jämrandet utifrån och skrev in djurhem i Googles sökruta.

Kapitel 25

”Kenneth”, svarade Kenneth.

Emelie fick inte fram ett ord. Hon hade precis satt sig i bilen, men inte förmått sig att starta den. När hon hörde sin pappas röst var det som om allt brast inom henne. Hennes liv var kaos och Marie var en psykopat. Men hur skulle hon förklara det för Kenneth?

”Hallå! Kenneth här”, upprepade hennes pappa.

Ljudet av Kenneths välbekanta röst var droppen. Tårarna forsade ned för kinderna. Hur hon än försökte var hulkningar det enda hon fick ur sig.

”Men, Emelie. Söta du, hur är det fatt? Är det något med barnen? Är Marcus okej? Har du skadat dig på något sätt?”

Hon drog efter andan.

”Det är Marie. Hon är inte riktigt klok.”

”Ett ögonblick”, sa Kenneth samtidigt som han gav någon form av färdriktning till modern. Hon kunde se dem framför sig. Föräldrarna hade alltid varit måna om varandra. Och hon unnade dem att ha det bra. Fast just nu behövde hon dem mer än någonsin. Kenneths röst avbröt hennes tankar.

”Marie? Jag förstår inte riktigt. Vilken Marie?”

”Marie på jobbet”, svarade Emelie med ostadig röst.

”Jaha, den Marie”, sa Kenneth dröjande.

”Ja, hon vill att jag ska jobba halvtid och ta ut min semester.

Jag försökte förklara hur jag har jobbat men hon vägrade lyssna. Snälla pappa, kan du inte prata med henne? Du måste förklara hur vi brukade arbeta."

Det enda som hördes var ett avlägset motorljud. Hon gissade att de var ute för att titta på fler hus. Att få lätta hjärtat för Kenneth gjorde henne lugn. Han brukade ordna allt. Hon lutade sig tillbaka i bilsätet och blundade. Marie skulle få se.

"Men du. Älskade unge. Jag har ingen möjlighet att prata med Marie. Det är hennes företag och hon, bara hon, bestämmer hur ni ska samarbeta."

Efter en kort paus fortsatte han:

"Din arbetssituation har inte direkt speglat hur arbetslivet normalt ser ut. Det är mitt fel och vi borde ha pratat om det här före försäljningen."

Vad menade han? Hennes liv hade varit perfekt innan de sålde företaget. Vad var det egentligen de borde ha pratat om? Hon blev förbannad. När hon behövde honom som mest vägrade han att hjälpa henne.

"Prata om vadå före försäljningen? Om vi inte har pratat så är det ju så. Men det hjälper inte mig nu. Vad tycker du att jag ska göra då?"

Motorljudet hade tystnat.

"Mamma och jag ska in och titta på ett hus nu. Men jag vill att du tänker över det jag kommer att säga. Jag tror inte att det kommer att fungera."

"Vadå, inte fungera?"

"Att du jobbar kvar. Du måste överväga att skaffa dig ett nytt jobb. Ett riktigt jobb."

Emelie drog efter andan. Vadå riktigt jobb? Hon hade ett jobb och var inte alls sugen på att söka ett nytt. Hur gick det ens till? Hon skulle precis protestera när Kenneth fortsatte:

”Säg inget nu. Åk hem och fundera så kan vi prata mer i morgon.”

När Emelie klev innanför dörren stannade hon upp. Huset var helt tyst. Det var flera timmar tills tjejerna skulle komma hem. Det sved i ögonen. Varför kunde inte hennes föräldrar stötta henne när hon behövde dem som mest? På vägen hem hade hon stannat och köpt två semlor. Marcus älskade semlor. Hon hade tänkt överraska honom med dem i kväll. Men i stället hämtade hon ett fat och en sked i köket och tog laptoppen under armen och gick in till soffan.

Hon tänkte inte fylla i den där förbannade tidredovisningen utan hon skulle börja planera renoveringen. Första semlan bara försvann. Hon fick omedelbart dåligt samvete. Det fanns en anledning till att hon fortfarande hade en snygg figur och det var inte ett obegränsat intag av onyttig mat. Men att slarva en dag betydde ingenting intalade hon sig och lade upp den andra semlan på fatet. Grädden smakade gudomligt. Hon fyllde skeden igen och kände en omedelbar tillfredsställelse. Det fick bli en kvällspromenad lite senare. Hon skrapade bort den överflödiga grädden. Hatten kunde hon gott unna sig. Det fick bara bli en längre promenad. Degen var perfekt och florsockret smälte i munnen. Det första bakverket hade bara slunkit ned utan att hon hunnit njuta. Emelie mådde bättre nu.

Det var dags att göra verkstad av alla renoveringstankar. Hon tog ytterligare en sked grädde innan hon lade datorn i knäet och började söka. Det tog inte lång tid förrän hon hittade vad hon letade efter. En arkitektfirma som stod för en helhetslösning. Då skulle hon hinna jobba halvtid och ändå fortskrida med renoveringen. På firmans hemsida förklarade

man att kunderna kunde tjäna massor med pengar genom att lämna hela projektet till ett och samma företag. Företagets namn, Ditt perfekta hem, gav henne rysningar. Det var exakt det hon var ute efter. Tydligen hade de bra avtal med underleverantörer och genom att köpa in stora volymer fick de bra priser. Det lät väldigt bra. Marcus skulle definitivt uppskatta att hon tänkte på kostnaderna. Emelie tittade på underdelen av semlan som fortfarande stod kvar på tallriken. Ett bett kunde hon unna sig. Mandelmassan var ljuvlig.

”Mmm”, utbrast hon och lutade huvudet bakåt.

Hon hade läst att livskriser kunde göra sinnena mer öppna och därmed var intrycken mer intensiva. Kanske var det en livskris hon gick igenom nu. I artikeln hade en cancersjuk kvinna berättat att hon uppskattade livets små saker på ett helt annat sätt nu när hon visste att hon snart skulle dö. Emelie skulle inte dö inom kort, men livet hade verkligen förändrats. Hon skulle passa på att njuta. Det var lika bra att äta upp hela semlan. Allt kändes bättre när hon slog numret till arkitektfirman.

”Välkommen till Ditt perfekta hem. Det är Lina.”

”Hej. Mitt namn är Emelie Nyblom och jag tror att ni är precis vad jag söker.”

Ett varmt skratt hördes.

”Underbart. Vad kan vi göra för dig?”

Emelie fick direkt förtroende för kvinnan. Hennes röst var mjuk och samtidigt uppmärksam. Det var som om Emelie, i det ögonblicket, var den viktigaste personen i hela världen för Lina. Det var möjligt att Emelie var hög på socker men vad det än var gav det henne energi. Hennes hyllningstal till huset varade i flera minuter, därefter övergick hon till att berätta om

allt hon ville göra för att omvandla drömhuset till det perfekta hemmet. Hon avslutade monologen med en fråga.

”Tror du att ni är rätt firma för mig? Eller jag menar oss”, rättade hon sig.

”Du är i trygga händer. Du är precis den typen av kund som vi gillar bäst. Medveten, viljestark, trendkänslig och kommunikativ. När börjar vi?”

Gick det för fort nu? Borde hon diskutera saken med Marcus innan hon bestämde något? Nej, allt kändes så rätt.

”Jag tycker att vi börjar nu”, svarade hon därför.

”Härligt”, svarade Lina. ”Då vill jag bara dra några praktiska detaljer. Vi börjar med ett möte på plats där vi går igenom vad som behöver göras. När vi är överens om omfattningen gör jag en kostnadsuppskattning. Därefter tar vi ut en förskottsavgift på femton procent av beloppet. Sedan betalar ni efter varje avslutad del i projektet. Låter det bra?”

Emelies hjärta slog snabbare. Betalningen, ja. Hon kunde inte berätta för Lina att det skulle ta ett tag innan hon hade pengarna. Det här var precis vad hon hade önskat. Det fick bara lösa sig.

”Det låter utmärkt. Ska vi säga i morgon?”

När de hade lagt på önskade Emelie att det hade funnits en tredje semla. Men nu fick det vara bra. I stället gick hon in på sin favoritinredningssida och genast gick pulsen ned.

Kapitel 26

Emma höll för öronen. Djuret ville inte sluta yla. Känslorna rev och slet i henne. Snöfallet hade blivit ymnigt. Visst tålde väl en hund med den tjocka pälsen lite snö? Hon hade ringt till tre olika djurhem men alla hade fullt. När hon hade fått frågan om vilket typ av hund det gällde hade hon inte kunnat svara. I stället hade hon ursäktat sig med något om en kompis som hon hjälpte. Den senaste människan hon hade pratat med hade rått henne att kontakta polisen om hon hade en hittehund. Men hon kunde inte kontakta polisen. För då skulle hon behöva erkänna att hon hade blivit kalasfull och köpt en hund på Blocket. Hon suckade. Hur hade det kunnat bli så här?

Allt var Emelies fel. Om inte hennes valp hade fått en sådan uppskattning på sociala medier hade Emma inte kommit på tanken att köpa en hund. Det trodde hon i alla fall inte. För det var helt blankt när hon tänkte på gårdagskvällen. Hon stirrade ut genom fönstret. Vad skulle hon göra? Ett äldre par promenerande längs gatan. De stannade och pekade mot huset. De pratade och gestikulerade. Gå, bara gå vidare, manade Emma tyst. Men det gjorde inte paret. I stället gick kvinnan över garageuppfarten. Emma smög in bakom gardinen. Visst lyste det i köket men hon hoppades att de inte hade sett henne. Djuret slutade plötsligt yla och Emma drog en suck av lättnad. Kanske skulle hon kunna tänka klart utan det irriterande ljudet. Tystnaden blev kortvarig. Den ilskna signalen från

dörrklockan ökade pulsen. Vad skulle hon säga till damen utanför? Emma gled ned på köksgolvet och lutade bakhuvudet mot kökslådorna.

”Nej, nej, nej”, sa hon högt samtidigt som hon dunkade huvudet i träet.

Hon fick sitta kvar här tills dörrklockan tystnade helt enkelt. Ringandet ackompanjerades av ett taktfast bankande på dörren. Och Emma kunde inte undvika att höra den äldre damens bestämda röst.

”Öppnar du inte så ringer jag polisen. Det här är djurplågeri.”

Illamåendet var tillbaka. Skulle hon hinna till toaletten? Emma reste sig upp och sprang ut i hallen. Det var bara några steg kvar till badrummet när hon ropade:

”Ett ögonblick. Jag kommer.”

Hon hann precis lyfta locket innan toaletten fylldes av hennes galla. Hela magen vändes ut och in. Hur i helvete skulle hon överleva den här dagen? Det bankade på dörren igen. Hon måste bara få slut på oljudet. Med stapplande steg närmade hon sig ytterdörren. När hon lade en svag hand på dörrhandtaget och tryckte nedåt rycktes dörren upp.

”Vad är du för människa egentligen? Ingen normal person binder en hund ute i ett sådant här väder. Jag kommer att anmäla …”

Längre än så hann inte damen förrän Emma böjde sig över trappräcket och kräktes. Kvinnan tittade först på Emma och sedan på hunden.

”Kära nån. Du är visst inte riktigt frisk.”

Emma kunde inte svara. Hon höll krampaktigt om räcket. Snart skulle hon väl svimma. I ögonvrån såg hon hur kvinnan knöt upp kopplet. Bastarden, som tills nu hade suttit knäpptyst och stirrat, hoppade upp och ned som en galning.

”Såja, gubben. Eller är du kanske en gumma?” sa damen med bebisröst.

Hon skakade av hundsängen och tog den och påsen med in i hallen. Hunden for fram och tillbaka tills damen lossade kopplet.

”Så, nu får du värma dig.”

Emma sträckte på sig och ruskade på huvudet.

”Det är inte min hund. Du kan inte …”

Emmas protester hjälpte inte. När hunden skakade på sig yrde snön i hallen. Sedan skuttade den vidare mot köket.

”Inte din hund? Vems är den då”, undrade kvinnan.

”Ärligt talat vet jag inte. Men den är inte min.”

Damen verkade ha god hand med djur. Skulle det vara lösningen?

”Vill du ha den”, frågade Emma och gav kvinnan en förhoppningsfull blick.

Ögonkastet som Emma fick tillbaka gav inget hopp.

”Är du galen, människa? Det är en levande varelse vi pratar om. Enda anledningen till att jag inte ringer polisen är för att du inte verkar kry. Så, samla ihop dig och ge hunden all kärlek den behöver.”

Sen var hon borta. Och Emma var tvungen att kräkas igen.

Sakta klev Emma ut i hallen. Hon hade varit kvar i badrummet i över tjugo minuter. Inte för att hon hade behövt utan för att hon inte visste vad hon skulle göra. Hur skulle hon bli av med hunden? Hon stannade upp. Det var tyst i huset. Hade den somnat? Framför henne låg hundsängen och bredvid den stod papperspåsen. Eller den stod inte upp längre. Påsen låg på sidan och när Emma kom närmare upptäckte hon att hallgolvet var täckt med bruna kulor. Kulorna kom från en söndersliten

påse med hundmat. Emma skulle precis börja städa upp när hon hörde ljud ifrån vardagsrummet. Med snabba steg lämnade hon kaoset i hallen.

”Åh, nej”, utbrast hon.

Hunden satt i soffan med ett tygstycke i munnen. Runt den låg det fullt med något som måste ha varit innehållet i en av prydnadskuddarna. När hunden fick syn på Emma började svansen vifta.

”Herregud”, kved hon.

Hon måste stoppa kräkets framfart. Om hon bara fick tag på den skulle hon kunna stänga in den i tvättstugan tills hon hade hittat en lösning. Med försiktiga steg närmade hon sig soffan. Under all päls såg hon två plirande ögon som följde varje rörelse hon gjorde. Hunden reste sig och ruskade på huvudet. Mer kuddfyllning landade runt den. Precis när Emma skulle kasta sig fram stack den bakom en av fåtöljerna.

”Hundusling”, skrek Emma och tog upp jakten.

Efter några minuter insåg hon att hunden verkade ha roligt. Den var blixtsnabb, men befann sig aldrig mer än några meter ifrån henne. När hon stannade upp för att hämta andan tog den några steg fram mot henne. Sedan sträckte den på framtassarna och satte baken i vädret medan svansen gick som en propeller.

”Nu har du allt bra roligt”, sa hon och tog ett steg fram.

Genast kastade den sig åt sidan och satte full fart upp i soffan igen. Så här kunde hon inte hålla på. Klockan gick och snart skulle barnen komma hem. Och kudden var redan förstörd. Med en suck gick hon för att rädda hundmaten i hallen.

En halvtimme senare hade Emma fortfarande inte fått tag på hunden. Så fort hon närmade sig studsade den i väg. Nu satt hon med en kopp kaffe framför sig och stirrade ut genom

fönstret. Hon hade gjort ytterligare försök med två djurhem. Hon hade till och med ringt Hundstallet. Men de hade meddelat att de redan hade fullt och ett antal hundar från en misskött kennel var på väg in. Det här skulle inte gå att lösa under eftermiddagen och hon måste komma på vad hon skulle säga till Daniel och barnen. Hon gick till kylskåpet och tog ut smör och ost. Hon måste verkligen få i sig något. Hjärnan kändes trögare än vanligt. I samma stund som hon hyvlade av en ostskiva gnällde det till bakom henne. När hon vände sig om satt djuret där. Prövande tog hon ett steg framåt. Hunden satt fortfarande kvar. Var det så här det gick till att fånga en hund? Försiktigt satte hon sig på huk och sträckte fram ostbiten.

”Aj som fan”, sa hon och höll hårt om fingrarna.

Hunden saknade visst bordsskick. För det var inte bara ostbiten som hade fått känna på de vassa tänderna. Hon tvättade noggrant handen innan hon hyvlade en ny ostskiva. Den här gången tog hon det säkra före det osäkra och slängde biten på golvet. Hunden slukade den också. Emma satte sig vid bordet med två ostmackor framför sig. Genast placerade sig hunden bredvid.

”Nej, nu får det vara bra.”

Kunde hon säga att de passade hunden några dagar? Barnen skulle gå på det, men det var mer tveksamt med Daniel. De hade i princip bara gemensamma bekanta. Kunde det vara en arbetskamrat eller kanske någon äldre släkting till en jobbarkompis? Hon var något på spåret. Det skulle bara gälla för någon vecka. Det måste finnas någon som kunde ta hand om hunden. Det var hon säker på.

Kapitel 27

Dunk, dunk, dunk. Tågets ljud gjorde inte Eva-Britt lugn och dåsig som det brukade. I stället lät det som en anklagelse. Lögnare, lögnare, lögnare. Hon sträckte på sig. Tåget kunde omöjligt veta. Ändå fick ljudet henne att må dåligt. Ada låg i sätet bredvid på en mjuk filt. När Eva-Britt hade bestämt att Ada skulle få följa med till SVT-studion så var det grundat på att hunden var bättre. De senaste dagarna hade hon minutiöst följt upp varje framsteg som taxen gjorde. En oanvänd anteckningsbok hade fått tjänstgöra som journal. Efter varje måltid och promenad betygsatte Eva-Britt händelsen i boken. Hon hade nogsamt förvarat häftet i handväskan. Det skulle bli konstigt om Bengt hittade den och började ställa frågor.

De senaste dagarna hade Ada gjort framsteg på promenaderna och Eva-Britt tyckte inte att hundens andhämtning var lika ansträngd längre. Veterinären Erik Erikssons prognos hade stämt överens med den utvecklingen. Den vätskedrivande medicinen skulle se till att Adas lungor tömdes på vätska och då skulle hon genast bli piggare. Han hade dock varnat för att hon egentligen inte blev friskare. Det var bara symtomen som lindrades. Fast det kunde han inte veta helt säkert, tänkte Eva-Britt. Kanske hade Adas hjärta faktiskt återhämtat sig. Den tanken fick henne att slappna av.

Funderingarna gick till dagens tema som var kloklippning. Eva-Britt gav ifrån sig en djup suck. Så många av hennes elever som inte klarade av att klippa klorna på sina hundar. Hon gav Ada en spontan klapp. Det hade aldrig varit några bekymmer att klippa Adas klor.

”Jag älskar dig”, viskade Eva-Britt så lågt att bara Ada hörde.

Eva-Britt ignorerade blickarna från kulturarbetaren som hon delade hissen med i tv-huset. Det var väl inga konstigheter att ha hunden i en väska. Måhända att hon kunde ha undsluppit sig något nedlåtande om småhundar i väskor tidigare men det här var annorlunda. Hon tänkte inte avslöja för den fjantiga mannen varför Ada inte promenerade i koppel som en vanlig hund.

Om han inte slutade stirra skulle hon upplysa honom om hur fånigt hans pipskägg såg ut och att tyget i hans skjorta skulle passa bättre till mattrasor än till ett klädesplagg. När hon gav honom en vass blick tittade han snabbt bort.

”Ursäkta”, sa han.

Eva-Britt rörde inte en min. Men inombords log hon, hon hade fortfarande kvar skärpan. Trots att hon, för stunden, var lite ur balans.

”Hur går man till väga när man introducerar klotången för en hund?”

Svetten bröt fram. Eva-Britt fick behärska sig för att inte ta tag i skjortan och börja fläkta. Hon gav Ada en orolig blick. Än så länge verkade hunden nöjd. Fast var hon verkligen tillfreds eller hade hon svimmat? Eva-Britt log mot programledaren samtidigt som hon försiktigt puttade till Ada i sidan. När hunden tittade upp andades Eva-Britt ut.

”Det är viktigt att börja redan första veckan med valpen. Och då börjar man med att kunna ta på tassarna och hålla i valpen. När det går bra kan man introducera tången.”

”Vad gör man om valpen inte vill”, undrade programledaren.

Eva-Britt höjde ögonbrynen. Sedan kom hon på att det var programledarens jobb att ställa dumma frågor. Efter de första programmen som Eva-Britt deltagit i hade hon kontaktat producenten och uppriktigt ställt frågan om de inte hade en smartare programledare än den här kvinnan. Då hade hon fått förklarat för sig att de dumma frågorna var till för mindre kunniga tittare. Det var inte nödvändigtvis så att programledaren inte visste svaret. Med det i åtanke svarade Eva-Britt på frågan.

”Det troliga är att valpen inte kommer att vilja. Den är säkert mer intresserad av att leka och bita i klotången än något annat.”

”Så vad gör man då?”

Eva-Britt höll upp pekfingret.

”Nummer ett, välj rätt tidpunkt. Passa på när valpen är väl rastad och trött.”

Det v-tecken som Eva-Britts fingrar formade fick gestalta tips nummer två.

”Håll på i korta stunder.”

Därefter fällde hon ut tummen.

”Råd nummer tre är att belöna valpen när den gör rätt.”

Eva-Britt fick problem när hon skulle hålla upp det fjärde fingret. Det var helt omöjligt att endast hålla lillfingret nere. Snabbt vek hon in tummen och de fyra resterande fingrarna fick symbolisera nästa tips.

”Om valpen ändå sprattlar och gnäller får du ignorera detta och faktiskt fortsätta hålla kvar till valpen har lugnat sig. Men då är det just det du övar på. Det är ingen idé att försöka klippa klorna på en uppstressad valp.”

”Tack för dina värdefulla råd. Du och Ada ska visa hur det går till att klippa klorna.”

”Det stämmer”, sa Eva-Britt och vände sig mot Ada.

Taxen hade rest sig upp och satt och flåsade. Eva-Britts strupe snördes ihop. Var det hjärtat? Hon kastade sig fram och lyfte upp taxen.

”Lilla gumman. Hur är det? Mår du inte bra?”

Programledaren stirrade på henne.

”Är det något som är fel?”

Eva-Britt ignorerade frågan. I stället höll hon Adas bröstkorg mot örat. Snabba hjärtslag hördes. Var det normal hjärtrytm för en hund? Det susade i öronen på Eva-Britt. Hade hon utsatt Ada för onödig stress genom att ta henne till studion. Då sprattlade Ada till och Eva-Britt satte genast ned henne bredvid sig i soffan. Taxen gav henne en förebråelse blick. Ada hade rätt, tänkte Eva-Britt. Det var direktsändning och hon måste skärpa sig.

”Förlåt”, sa hon med ett tillkämpat leende. ”Det är bara det att Ada har varit lite trött.”

”Oj då”, sa programledaren och tittade på klockan. ”Nu är det snart nyheter, hinner vi se när du klipper en klo kanske?”

Snabbt tog Eva-Britt fram klotången. När Ada fick syn på den lyfte hon ena framtassen. Och Eva-Britts hjärta svämmade över. Det fanns ingen annan hund som Ada. Eva-Britt tog försiktigt tag om den framsträckta tassen och klippte två klor. När hon var klar mötte hon programledarens frågande blick. Men hon hann inte stämma av om något var fel innan kvinnan påannonserade nyheterna. Det var först när Eva-Britt lämnade studion som hon upptäckte att kinderna var blöta av tårar.

På tåget hem sov Ada tungt, men Eva-Britt var klarvaken. Hennes tid som hundcoach skulle snart vara slut om hon fortsatte så här. Det gick inte an att uppföra sig som en hysterisk nippertippa i tv. Inte om hon skulle behålla sin trovärdighet. Eva-Britt förstod inte varifrån alla känslorna kom. Så fort hennes tankar närmade sig Adas sjukdom låste sig allt. Om hon inte fick vara kvar i morgonstudion skulle hon tappa kunder, och då skulle hon inte kunna försörja sig som hundcoach. Då skulle hon bli tvungen att gå tillbaka till sitt gamla jobb som receptionist. Tanken var skrattretande. Hon bestämde sig för att kontakta Erik Eriksson så fort hon hade kommit hem. Han måste kunna svara på om det var skadligt för Ada att åka till studion.

Kapitel 28

Emelie hade meddelat kontoret att hon skulle jobba hemifrån idag. Hon visste att Marie skulle bli irriterad men det kunde inte hjälpas. Firman Ditt perfekta hem skulle besöka deras nya hus. Hon hade inte sagt något till Marcus än, det var bättre att han fick jobba i lugn och ro. Emelie ville få en känsla för Lina som person och om firman var att lita på innan hon blandade in sin man. Marcus var toppen, men ibland saknade han visioner. Det var å andra sidan Emelie full av. Hon log. De matchade varandra rätt bra ändå, hon och Marcus. En försiktig puff på vaden fick henne att titta nedåt. Tingeling satt tätt intill hennes ben. Pepparkornsögonen var pigga och uppmärksamma. Emelie och barnen hade köpt accessoarer till valpen. Hon hade ett ljuvligt halsband med Swarovskikristaller runt om.

”Hej, vännen. Vad vill du?”

Genast började Tingeling vifta på svansen.

”Du vill ha lite ost?”

Emelie hade precis avslutat frukosten. Normalt åt hon en nyttig frukost bestående av avokado, keso och fiberknäckebröd. Men det var som om stressen över hela livssituationen gjorde att hon behövde något annat. Så i stället åt hon två ljusa frallor med smör, ost och skinka. En ny puff fick Emelie att hyvla en skiva ost. Innan hon gav den till Tingeling tog hon fram mobilen.

”Titta! Här kommer osten”, sa hon med pipig röst.

Tingeling blev så till sig att hon lyfte höger tass. Det såg ut som om hon vinkade.

”Vinkar du”, frågade hon hunden.

Tassen lyftes igen och Emelie kunde inte låta bli att ge henne en bit cheddar. När hon tittade på filmen log hon. Tingeling var otroligt söt. Det roliga var att även Emelies följare hade upptäckt det. Det hade tillkommit ett tjugotal nya sedan hon började göra inlägg med valpen. Hon hyvlade ytterligare några skivor. Hon stoppade två i sin egen mun och resten tog hon med ut i vardagsrummet. Det var bättre ljus där än i köket. Inom en halvtimme hade hon skapat ytterligare innehåll till Instagramkontot.

”Oj, vad tiden går”, sa hon och tittade på klockan.

Det var dags att åka till huset för att träffa Lina.

När Emelie och Tingeling körde in på uppfarten stod redan en splitterny Mercedes parkerad framför huset. En otroligt vacker kvinna klev ut ur den främmande bilen. Var det där Lina? Emelie kände sig genast i underläge. Känslan försvann dock direkt när hon mötte det fasta handslaget.

”Du måste vara Emelie”, sa Lina.

Emelie nickade.

”Lina förstår jag”, sa Emelie och log.

Det var som om de hade känt varandra hela livet. Lina visste precis vad Emelie ville ha. Om hon hade haft en syster skulle hon ha varit exakt som Lina, tänkte Emelie när de vandrade genom huset.

”Här skulle jag vilja ha ett burspråk”, sa Emelie och pekade på fönstren i hallen.

Lina nickade och antecknade.

”Här har jag funderat på att riva en vägg så det blir en mer öppen planlösning.”

Lina skrev något i blocket.

”Absolut. Jag tänker precis på samma sätt”, bekräftade hon.

När de hade avslutat rundturen var Emelie alldeles varm. Hon hade inte känt sig så lycklig sedan de skrev under köpekontraktet på huset. All stress var som bortblåst. Det var som om hon inte hade förstått hur mycket press som den blivande renoveringen hade skapat. Emelie var bra på form och färg, inte på dränering och nya avlopp. Lina hade rätt. Det var ingen mening att sminka över en ofräsch hud, gjorde man allt från grunden blev resultatet därefter. Det var sådana liknelser hon gillade. De pratade samma språk, de körde till och med samma bilmärke. Emelie skrattade högt. Huset skulle bli magiskt. Lina var magisk.

”Då så. Jag har sett allt jag behöver. Det är underbart att få jobba med en kund som har samma kvalitetstänk som det som genomsyrar hela vår verksamhet”, sa Lina och sträckte fram handen.

Emelies hud knottrade sig. Det var exakt den känslan hon hade fått. Hon tog handen och tryckte till.

”Toppen, då kör vi.”

”Absolut. Jag åker direkt till kontoret och börjar räkna. Jag kan ha en offert klar i början av nästa vecka.”

Emelie fick en klump i magen. Just det, pengarna. Hon hade inte riktigt haft möjlighet att berätta för Lina att de hade lite tajt med kontanter just nu. Hon visste att pengarna skulle komma bara föräldrarna hittade sitt hus. Hon tvingade fram ett leende.

”Har du någon känsla av var det kan landa?”

Lina bläddrade i blocket samtidigt som hon taktfast slog pennan mot bladen.

”Det enda jag kan ge dig idag är en grov uppskattning. Det är fortfarande en del som jag behöver kolla upp.”

Hon skrev ned några rader i blocket och tittade på Emelie.

”Runt tre miljoner kronor är min gissning. Men som sagt, det kan bli både mer och lite mindre.”

Emelie svalde. Tre miljoner kronor. Det var sinnessjukt. Hon hade trott att det skulle kosta någon miljon, kanske en och en halv. Vad var femton procent på tre miljoner. Hon hade ingen aning. Kanske var det inte så dumt att bara sminka över? Emelie kände Linas blick.

”Var det mer än du hade tänkt dig?”

Det skulle hon aldrig erkänna för Lina, men det var mycket mer än hon hade kunnat föreställa sig. Hon skakade på huvudet.

”Nej, det var inte därför jag blev tyst. Jag undrade bara var Tingeling blev av.”

Hon tittade sig omkring i den tomma hallen och kallade på hunden.

”Tingeling, kom gumman”, lockade hon.

Det var inte helt rätt att skylla på hunden men det var den enda ursäkt hon kom på. Det tog bara några sekunder innan snabba tassar hördes i trappan. Tingeling kom galopperande och satte sig framför Emelie. Valpen var så bedårande att Emelie inte kunde låta bli att lyfta upp henne i famnen.

”Vilken fantastisk hund”, sa Lina och sträckte fram handen för att klappa den mjuka pälsen. Det gav Emelie några sekunder till att tänka. Hon ville ha ett magiskt hem. Såklart det skulle kosta. Det skulle komma mer pengar, det var hon säker

på. Hon hade till början av nästa vecka att skaffa fram pengarna. Och det skulle hon lyckas med.

”Ska vi ta en selfie, du, jag och Tingeling?”

”Absolut. Jag lägger gärna upp på våra sociala medier om det är okej?”

”Perfekt”, sa Emelie och höjde mobilen. ”Glöm inte att tagga min insta.”

Bilden blev perfekt. Både hon och Lina hade varit med förr. De såg proffsiga ut. Men Emelie kunde inte låta bli att fascineras av Tingeling. Det var som om hunden visste exakt vart hon skulle titta. Valpen var helt enkelt fotogenisk, tänkte Emelie nöjt. Nu var de i gång och hon hade hela helgen på sig att fixa förskottet. Kanske hade turen vänt?

Kapitel 29

Hon var inte säker på att Daniel hade gått på hennes vita lögn. När Emma berättade att en arbetskamrats mamma hade blivit sjuk och hon därför lovat att ta hand om hunden såg han ut som en fågelholk. Med rynkad panna frågade han varför just Emma skulle ta hand om den. Då hade Märta och Melvin räddat henne. De var galet förtjusta och ställde mängder med frågor. Men det var igår. Idag var situationen helt annorlunda. Ungarna hade knappt hunnit innanför dörren innan det började.

”Mamma, hunden har varit inne på mitt rum idag. Den har bitit sönder mitt lego”, vrålade Melvin från övervåningen.

Hur hade den hunnit med det? Emma hade jobbat hemifrån och tyckte att hon haft den under uppsikt hela dagen. Hon tittade sig omkring. Var befann den sig nu?

”Mamma, hunden har kräkts i min säng”, tjöt Märta.

Då var det bara Daniels och hennes sovrum kvar. Hon hade fått muta den med skinka för att överhuvudtaget få tag på den. Deras trädgård var inte inhägnad, så hon blev tvungen att promenera den. Eller, egentligen hade den väl promenerat henne. Hunden hade gjort utfall mot allt de mötte. Hade den varit större hade hon inte haft en chans. Men nu kunde hon hålla den utan problem, men upplevelsen hade känts mer

som att flyga drake i storm än att promenera en hund. Emma undslapp sig en suck.

”Jag kommer”, vrålade hon och gick mot trappan.

Jösses. Hunden hade verkligen inte legat på latsidan. Det var inte bara legobitarna som var sönderbitna. Ett pingisracket hade fått sin beskärda del. Halva handtaget var söndertuggat och det mesta av gummibeklädnaden var borta. Undrar var den blev av tänkte Emma medan hon plockade undan på Melvins rum. Hon hörde snyftningar från sängen. Där satt hennes pojke med benen uppdragna under sig och grät.

”Men älskade vän. Jag lovar att jag köper nytt lego till dig. Hundjä… Hunden ska inte bo här mycket längre. Så fort vi har gjort oss av … Lämnat tillbaka den så blir allt bra igen.”

Hon skulle precis sätta sig bredvid Melvin för att trösta när ett illtjut kom från Märtas rum. Vad händer?

”Jag kommer snart”, sa hon till Melvin samtidigt som hon sprang mot Märtas rum.

Emma visste inte om hon skulle skratta eller gråta. Märta stod i ena hörnet av rummet och hunden i det andra. Hennes dotter såg livrädd ut medan hunden verkade ha kul.

”Vad händer?”

”Den är galen”, mumlade Märta. ”Den anföll mig.”

Visst. Det var ingen trevlig hund, men Emma hade inte varit rädd för den.

”Vadå anföll? Hur gick det till?”

”Jag skulle försöka lägga ihop täcket så att spyan inte skulle rinna ned på golvet. Då kastade den sig fram och började dra i täcket. När jag skulle dra till mig det igen skakade den på huvudet och morrade.”

Märta pekade under sängen.

”Den kom där ifrån.”

Jaså, det var där den hade legat och tryckt. Emma var säker på att den inte var arg. Den hade uppfört sig exakt som Märta beskrev det när den hade bitit sönder kudden i soffan dagen innan. Hon samlade ihop täcket, som hunden nu hade tappat intresset för.

”Jag fixar det här. Det kanske är bäst om vi håller dörren stängd.”

Snyftande stängde Märta in sig på rummet. Hunden skuttade glatt efter Emma ned till tvättstugan.

När Emma drog ut täcket från påslakanet stelnade hon till. Sörjan var kladdig och full med hundmatskulor, men det var inte det enda. Spyan var full med söndertuggade legobitar. Kunde det vara farligt? Tänk om hunden blev krasslig? Emma slappnade av. Kunde den till och med bli riktigt dålig? Ingen skulle ifrågasätta henne om hon avlivade en sjuk hund. Hjärtat slog snabbare. Hur märkte man om en hund inte var kry? Emma hade inte ens listat ut om hunden var en kille eller tjej. Hur skulle hon då veta om den inte mådde bra?

Det vore konstigt att ringa veterinären och inte veta könet på hunden. Hon tog fram sin telefon och skrev sin undran i sökrutan. Det skulle inte vara svårt alls att konstatera könet på en hund. Men tipsen hon fick gick inte att applicera på just den här. Den hade så mycket päls att hon knappt kunde urskilja vad som var fram och bak. Hon försökte titta hunden i rumpan, men där var bara massa päls fylld med tovor. Så skulle det nog inte heller se ut. Hon hade ingen aning, men någon gång hade hon hört att det bara var sjuka katter som hade tovor i

pälsen. Var det så också med hundar? Fast det där med katter och tovor hade hon nog hört när hon var barn och det kom inte från en säker källa.

”Vad håller du på med”, undrade Daniel.

Ja, vad höll hon på med? Det var inte konstigt att Daniel undrade. Hon stod på alla fyra och stirrade hunden i baken.

”Jag försöker lista ut om det är en hane eller tik.”

Daniel höjde ögonbrynen.

”Berättade de inte det när de lämnade den?”

Emmas kinder hettade. Det var klart att de skulle ha gjort om det hade varit en arbetskamrats förälders hund. Men nu var det inte så det hade gått till. Kunde han inte bara gå ut i köket och lämna henne i fred? Tydligen inte. I stället fortsatte han:

”Vad heter den då?”

Det hade hon ingen aning om. Hon kunde inte påminna sig om att det hade funnits någon information om det i pappers-påsen.

”Vad den heter”, upprepade hon för att vinna tid.

”Ja, vad den heter. Namnet borde väl säga något om könet?”

Smart, tänkte Emma. Problemet var bara att hon inte visste vad den hette. Daniel rynkade pannan. Då skulle det komma något mer. Innan hon visste var det kom ifrån utbrast hon:

”Rolf, den heter Rolf.”

”Men då är det väl en hanne”, sa Daniel och skakade på huvudet.

Rolf? kunde ens en hund heta Rolf? Hon tvingade fram ett leende.

”Eller hur. Klart att det är en hanne.”

”Hur mår du egentligen”, frågade Daniel bekymrat.

”Bättre, det är mycket bättre.”

”Kom nu, Rolf. Vi går ut i köket och börjar med maten”, sa Daniel.

Som ett under, viftade hunden på svansen och följde glatt efter Daniel mot köket.

Kapitel 30

Nu visste Emelie hur mycket femton procent på tre miljoner var. Det blev nästan en halv miljon. Vad hon inte visste var hur hon skulle få tag på pengarna. Hon hade inte hört något från föräldrarna sedan Kenneth rått henne att byta jobb. Det var i och för sig inte så konstigt. När allt hade varit som vanligt, innan föräldrarna hade fått för sig att de skulle bo i Spanien hade de träffats varje dag. Det var inte så att Emelie direkt saknade dem, men det hade varit praktiskt. Hon hade varit bestämd i att hon inte skulle ringa först. Men nu visste hon inte riktigt hur hon skulle göra. Kanske fick hon svälja stoltheten och kontakta dem. Emelie tog en hårslinga och snurrade den runt pekfingret. Var det så här det kändes att vara föräldralös? Visst hade det varit rimligt om Kenneth ringt upp henne och bett om ursäkt? En nätt puff på benet fångade hennes uppmärksamhet.

”Tingeling, sitter du där?”

Emelie böjde sig ned och plockade upp hunden. Hon skulle inte erkänna det för Marcus, men Tingeling hade fångat hennes hjärta. Inte nog med att hunden skapade mängder med interaktioner på Emelies sociala medier, Tingeling var mer än så. Det kändes bra att ha den nätta kroppen i knäet. Värmen från hunden gjorde att hon tinade inifrån.

Som om Tingeling kunde känna in hennes sinnesstämning lyfte hon huvudet och gav Emelie en slick på kinden. Genast

tog Emelie upp telefonen och tog en selfie tillsammans med den vita ulltotten. Hon kunde inte gärna låta hunden slicka på henne i sociala medier, i stället pussade hon Tingeling på kinden när hon tog bilden. Hon lade till hashtaggen pusstund och postade inlägget. Det var precis det här följarna ville ha. Från början var det sagt att Marcus skulle åka hem på lunchen och gå ut med Tingeling, men när Emelie bara jobbade halvtid var det naturligt att hon tog hand om valpen. Tingeling lade sig till rätta i Emelies knä och suckade nöjt. Emelie log. Hon hade tänkt att plocka ur diskmaskinen men det fick vänta.

Kanske skulle hon ändå ringa Kenneth? Varför tvekade hon? Kenneth var ju hennes pappa. Visst, en halv miljon kronor var mycket pengar, men hennes föräldrar hade precis fått massor av den varan vid försäljningen av företaget. Hon hade egentligen inget annat val. Stärkt av Tingelings trygga närvaro plockade hon upp telefonen och tryckte fram Kenneths nummer.

”Hallå gumman”, svarade Kenneth glatt.

Det var lovande. Det skulle vara lättare om han var på gott humör från början.

”Hej pappa. Är allt bra?”

”Vi har det toppen. Mamma och jag har precis köpt ett hus.”

Emelie kunde inte hindra sucken av lättnad som undslapp henne. Perfekt. Kanske skulle hon inte ens behöva be om mer pengar. De kanske bara skulle föra över några miljoner till hennes konto.

”Vad roligt, pappa. Vad kostade huset?”

Emelie kunde ha bitit av sig tungan. Det var nog inte rätt fråga att ställa. Hon behövde rädda upp situationen.

”Förlåt. Jag menar berätta mer om huset. Var ligger det?”

Kenneths röst var mer återhållsam när han fortsatte.

”Det är ett fantastiskt hus. Större än vi hade tänkt oss, men läget är makalöst.”

Emelie hörde sin mors ivriga röst i bakgrunden.

”Berätta om stranden, Kenneth. Och restaurangerna.”

”Ja, ja”, försökte Kenneth. ”Jag ska berätta.”

Det var roligt att höra hur entusiastiska föräldrarna var. Men det skavde i Emelie. Det hon hade hört än så länge lät fasligt dyrt. Men kanske låg alla hus nära stranden i Spanien. Hennes tankar avbröts när Bodils röst hördes.

”Hej! Det går för långsamt för pappa. Jag måste bara få berätta. Huset har två extra sovrum och en underbar pool. Tjejerna kommer att älska det. Det är bara några minuter att gå till en helt magisk strand och området kryllar av fina matställen. Pappa och jag kommer inte att behöva laga mat någonsin igen om vi inte vill.”

Oj då, äta ute lät jättedyrt. Även om det var i Spanien. Hon måste få veta vad huset kostade.

”Vad härligt det låter, mamma. Ungarna kommer att älska det. Men vad …”

Längre kom hon inte förrän Bodil avbröt henne.

”Jag tänkte att Tuva och Alva kunde hälsa på oss redan på februarilovet.”

”Mamma, vi har tänkt åka till Alperna då. Du vet ju att barnen älskar att åka skidor.”

Det slog henne att det skulle vara en billigare lösning att skicka tjejerna till Spanien än att ta med hela familjen till Alperna. Kanske skulle föräldrarna bli mer medgörliga om hon gick med på att barnen skulle tillbringa lovet hos dem.

”Men visst, vi kan ändra oss. Vi har renoveringen av nya huset att tänka på.”

”Åh, vad roligt. Jag ska kolla upp flyg redan i kväll. Jag tänkte

att Tuva och Alva kan flyga hit ensamma och så flyger vi tillsammans hem till Sverige igen. Vi har bestämt att vi ska sälja huset hemma och skaffa något mindre. Ja, den här villan blev dyrare än vi hade tänkt oss och då måste vi ta konsekvenserna."

Det sista lät som en uppläxning riktad till Emelie. Eller var det bara hon som tolkade det så? Oavsett så måste hon tänka sig för innan hon frågade. Skulle det låta bättre om hon bad om ett lån? Hon var rätt säker på att föräldrarna inte visste hur belånat hennes och Marcus gamla hus var. Hon kunde be om ett lån och sedan skulle hennes föräldrar inte be henne betala tillbaka. Det brukade de aldrig göra.

"Mamma, finns det någon möjlighet att få låna lite pengar av er? Alltså bara tills vi har fått det gamla huset sålt. Det är smartare att skynda på med renoveringen och slippa dubbla kostnader. Det handlar inte om mycket pengar."

Gud vad hon babblade på. Det måste höras hur nervös hon var. Tingeling rörde sig oroligt och Emelie insåg att hon höll för hårt i hunden.

"Förlåt", viskade hon medan hon inväntade moderns svar.

"Ett lån säger du. Vilken summa pratar vi om", frågade Bodil.

Emelies hjärta slog snabbare. Betydde frågan att Bodil faktiskt övervägde att ge henne ett lån.

"En halv miljon", sa Emelie med tunn röst.

"En halv miljon", skrek Bodil.

Emelie blev kall. Moderns reaktion var mer än hon hade förväntat sig. Hon skulle precis förklara hur det låg till när Bodil fortsatte.

"Nej, Emelie. Du har precis fått massor med pengar från oss. Du måste lära dig att hantera din ekonomi. Visst, vi har skämt bort dig. Men du måste lära dig att ta ansvar."

Emelie svalde. Hon köpte inte resonemanget. Tills nu hade hon klarat sin ekonomi utmärkt. Hon tog visst ansvar och det skulle hon visa både sina föräldrar och Marcus.

När samtalet var avslutat var hon full av adrenalin. Klart att hon skulle fixa det här. Varför inte använda AI? Hon skrev in tillfälligt lån snabbt i chatboten. Det var som om en ny värld öppnade sig. Det visade sig att man kunde få massor med pengar redan samma dag som man ansökte. Nackdelen var att räntan var hög, men det var inte så farligt. Pengarna skulle ändå betalas tillbaka rätt snabbt spekulerade Emelie. I samma stund som hon hade ansökt om att låna 450 000 kronor var det som om en tyngd hade lämnat hennes kropp. Allt kändes lättare. Kanske skulle de fira med hummer ikväll? Nej, det här behövde hon hålla för sig själv. Dessutom skulle Tingeling vaccineras i morgon och hennes konto var tomt. Hon hade inte berättat för Marcus att hon skulle använda sitt kreditkort hos veterinären.

Kapitel 31

Kanske var det tystnaden som väckte henne. Hunden hade ylat som en varg när de gått och lagt sig. Emma sträckte sig efter mobilen. Klockan var strax efter midnatt. Oron rev i henne. Levde den fortfarande? Varje del av hennes kropp spändes när hon förgäves lyssnade efter ljud från djuret. Men det var knäpptyst. Hon förbannade sig själv över det hon gjort. Det var inte det att hon hade stängt in Rolf i tvättstugan. Det var legobitarna som fick henne att må dåligt. Innan hon gått och lagt sig hade hon tagit en näve legobitar från Melvins legolåda, lagt dessa på en tallrik och sedan gnott in några skinkbitar i plasten. Till slut hade hon sprutat ketchup över anrättningen och satt in tallriken i tvättstugan tillsammans med Rolf.

Rolf, förresten. Varför fortsatte hon att tänka på honom som Rolf? Det namnet hade hon bara tagit ur luften. Hade han ätit upp plastbitarna? Levde han ens fortfarande? I samma stund som tanken dök upp steg tårarna. Nog för att han var en osedvanligt korkad, ful och besvärlig hund, men hon ville inte att den skulle lida. Hennes enda tanke igår hade varit att Rolf måste väck och att det skulle vara enklare att avliva en sjuk hund. Men det här började likna överlagt mord. Gode gud, vad var straffet för hundmord? Hon kröp under täcket och slog in koden till mobilen. Hon måste ta reda på om hundmord fanns i brottsbalken.

Även om man inte kunde bli åtalad för hundmord så var djurplågeri ett brott som hon i allra högsta grad kunde bli åtalad för. Hon måste se hur det var med Rolf, eller med hunden som det var rimligare att kalla honom. Honom? Det kunde lika gärna vara en tik. Varför kändes det naturligt att kalla den honom och Rolf? Emma tryckte täcket mot munnen. Hon ville bara skrika. Allt det här var Emelies fel. Om Emelie inte först skaffat valp och sedan bjudit på en massa drinkar så hade hon inte varit i den här situationen. Då hade hon sovit lika gott som Daniel gjorde bredvid henne.

”Fan också”, viskade hon och slet undan täcket.

Daniel mumlade något. Emma stelnade till. Hon kunde absolut inte avslöja för Daniel vad hon hade gjort. Med långsamma rörelser drog hon på sig morgonrocken. Den kompakta tystnaden vittnade om att Daniel fortsatte sova och att Rolf kanske inte längre var i livet. Tanken på en likstel Rolf i tvättstugan fick henne att dra morgonrocken tätare omkring sig. Med tysta steg smög hon nedför trappan. Fortfarande hördes inte ett ljud. Emma både ville och inte ville öppna dörren. Det skulle vara en lättnad om Rolf hade råkat dö, men det skulle vara fruktansvärt om det var hon som hade orsakat döden.

Hon tog ett djupt andetag och tryckte ned handtaget. Hon hade lämnat fönsterlampan tänd och den gav henne ledljus. Emma andades ut när hon såg att det låg fullt med legobitar på och runt tallriken. Hon log när hon samtidigt lade märke till avsaknaden av både skinka och ketchup. Uppenbarligen var Rolf inte så dum som hon hade trott. Men var fanns hunden? Hon sökte av rummet. Blicken fastnade på den omkullvälta tvättkorgen. När hon var framme vid tvätthögen upptäckte hon hunden. Den hade krupit ihop som en boll bland smutstvätten. Den rufsiga pälsen rörde sig taktfast upp och ned. Det betydde

att den levde. Precis när hon skulle vända sig om gäspade Rolf och sträckte gnyende på sig. Hon stelnade till, men drog en suck av lättnad när hunden förblev stilla. Emma lämnade tvättstugan med lätta steg. Tillbaka i sängen igen kom trötthetenöver henne och hon somnade omedelbart.

”Jaha, vem har vi här då”, frågade den vänliga receptionisten.

”Det här är Rolf”, svarade Emma samtidigt som hon försökte hindra densamme från att överfalla en trött drever som låg bredvid sin husse.

Receptionisten blev med ens allvarlig.

”Det står här att hunden ska avlivas.”

Emma fick en klump i magen. Men det kunde inte hjälpas.

”Ja, han är väldigt sjuk och vi har ingen försäkring. Det här är tyvärr enda utvägen.”

Receptionisten fick en rynka i pannan.

”Vi rekommenderar alltid att man försäkrar sitt husdjur”, sa hon förebrående.

Emma pressade fram ett leende.

”Jag förstår det. Fast den här situationen är lite speciell.”

Vad skulle hon säga? Skulle det vara okej att avliva hunden om hon berättade att den inte var hennes? Hon mötte receptionistens frågande blick.

”Jag har tagit över den som vuxen och har inte hunnit försäkra den ännu.”

Rynkan i pannan hade inte försvunnit, så Emma misstänkte att hon inte var nöjd med svaret.

”Ni får sätta er och vänta så kommer någon och ropar upp er inom kort.”

Emma såg sig omkring. Det var hundar och kattburar överallt. Hon behövde ett säkerhetsavstånd på minst två meter runt

Rolf om hon skulle undvika närkontakt med andra fyrbeningar. Och blickarna hon fick från de andra djurägarna tydde på att de inte ville ha någon interaktion mellan djuren. Emma kortade kopplet ytterligare och tog sikte på ett hörn i väntrummet. Rolf slet och drog. Han ömsom flåsade och gnällde. Emma noterade att alla andra hundar satt stilla bredvid sina ägare. Väl framme i hörnan drog hon ned dragkedjan i jackan och knäppte upp några knappar i koftan. Det här var värre än ett träningspass.

Det kändes som en evighet innan hon hörde en ljus röst.

”Rolf, har vi någon Rolf här?”

Hon skulle precis svara ja när hon såg hur folk såg sig omkring och log. Rolf verkade inte vara ett vanligt namn på en hund. Varför hade hon inte bara sagt Fido till Daniel? I samma ögonblick som hon lyfte handen hördes en annan ljus röst. Fast den här var mer genomträngande.

”Emma, hallå. Vad gör du här?”

Genom väntrummet skred Emelie fram med den ljuvligaste hundvalp man kunde tänka sig. Den vita fluffbollen gick vid sidan om Emelie och stirrade beundrande på sin matte. Helvete, tänkte Emma. Det här var det värsta som kunde hända näst efter en jordbävning. Eller förresten. Det här var värre. Emma rörde sig så snabbt hon kunde mot djursjukvårdaren som hade ropat upp dem. Hon var tvungen att fly. Men Emelie behövde inte dra med en ovillig hund så de nådde målet samtidigt.

”Kul att ses”, log Emelie.

”Hej”, flåsade Emma tillbaka.

Rolf fick syn på Tingeling. Och på ett ögonblick hade han ändrat strategi. I stället för att ha fyra tassar i golvet och vägra gå hävde han sig fram mot valpen.

”Jag visste inte att ni har skaffat hund”, sa Emelie förvånat.

”Nej, det gick snabbt”, svarade Emma.

Nu lade sig djursjukvårdaren i samtalet.

”Är någon av hundarna Rolf?”

”Rolf? Vem döper en hund till Rolf”, sa Emelie utan att kunna hålla tillbaka ett skratt.

Emma kämpade med att hålla fast Rolf samtidigt som hon nickade.

”Det här är Rolf.”

”I journalen står det att han är allvarligt sjuk och ska avlivas”, sa djursjukvårdaren med viss förvåning i rösten.

”Avlivas”, utropade Emelie så att hela väntrummet hörde.

Alla stirrade på dem. Man kunde ta på spänningen i rummet. Emma kände hur kinderna hettade. Hon skulle hon komma ur den här situationen? Blicken fastnade på en fyrkantig pappersfolder i Emelies hand. Det stod vaccinationsintyg på framsidan.

”Då måste det ha blivit något fel”, sa Emma med hög röst. ”Han ska bara vaccineras.”

Det var som om hela väntrummet drog en suck av lättnad samtidigt som djursjukvårdaren bläddrade i sina papper.

”Konstigt. Det måste ha blivit fel. Jag ber om ursäkt.”

Emma ville bara bort från Emelie och alla blickar. Så hon lyfte upp Rolf och följde, med snabba steg, djursjukvårdarens rygg till räddningen i form av två dubbeldörrar som ledde in i kliniken.

Det rann en droppe svett nedför mannens kind. Han var långt ifrån den lugna person som för tjugo minuter sedan hade presenterat sig som veterinär Erik Eriksson. Erik Eriksson hade mumlat något om blåsrör när djursjukvårdaren lyckades slänga en handduk över Rolfs huvud och sedan sätta en spruta med

lugnande medel i hans lår. Emma stirrade på Rolf som kämpade för att hålla sig upprätt.

”Hur länge har du haft hunden”, frågade Erik Eriksson och strök sig i pannan.

Skulle hon berätta hur allt hade gått till? Kanske skulle de kunna hjälpa henne att omplacera Rolf? Emma bet ihop käkarna. Det gick inte att berätta att hon hade blivit full och köpt honom på Blocket. I stället sa hon:

”Det är en omplacering. Vi har haft honom ett litet tag och nu ville vi se till att han blev vaccinerad.”

Emma hoppades innerligt att Rolf var en hanne. Hon misstänkte att de här människorna inte skulle uppskatta en hundägare som inte ens visste vilket kön hunden hade.

”Är han svenskfödd?”

Vad skulle hon svara på det? Ingen aning hade varit det rätta svaret, men då skulle de undra vilken typ av hundägare hon var. Därför svarade hon ja på frågan. Hon noterade att både veterinär och djursjukvårdare såg lättade ut. Då slog det henne. Trodde de att han hade rabies? Borde han provtas för det? Nej, hon släppte den tanken. Rolf var väl bara yster. Nu hade yrvädret lagt sig på sidan och det verkade vara en klarsignal för att påbörja undersökningen.

”Hans hjärta och lungor låter bra. Vill du att vi tar ett blodprov?”

Emma skakade på huvudet. Egentligen ville hon att de skulle ge Rolf en betydligt starkare spruta än den han fick tidigare.

”Han är väldigt tovig i pälsen. Ska vi passa på att klippa honom när han är trött?”

Emma tvekade. Hon skulle inte behålla hunden. Men i befintligt skick var han så ful att ingen skulle vilja ha honom. Därför nickade hon.

”Absolut, ni får gärna klippa honom.”

Det tog evigheter. Emma stirrade fascinerat på pälshögen nedanför britsen. Till slut undrade hon om det skulle bli något kvar av Rolf. Varelsen som låg på bordet såg löjligt liten ut. Emma andades ut när det blev uppenbart att Rolf var just en Rolf. Det hela avslutades med att han vaccinerades mot diverse sjukdomar och fick klorna klippta.

När Emma skulle betala fick hon en chock. Hela kalaset hade gått på över 5 000 kronor. Hon rotade i väskan efter plånboken samtidigt som hon funderade på hur hon skulle förklara det här för Daniel. Han skulle undra varför hon hade betalat så mycket pengar för någon annans hund? Tankarna avbröts av ett kraftigt ryck i kopplet. Emma tappade balansen och väskan föll i golvet. Var han så pigg redan, tänkte Emma med fasa. Men rycket kom inte från Rolf utan någon betydligt mer skräckinjagande. En bastant kvinna i sextioårsåldern höll tag i kopplet. Rolf satt blickstilla. Bredvid damen satt en dvärgtax.

”Håll ordning på er hund”, uppmanade kvinnan.

Innan Emma hann svara hade damen lagt ett visitkort framför henne på disken.

”Jag vill inte att min Ada ska bli antastad av ouppfostrade hundar. Hör av dig om du behöver hjälp.”

Det var något bekant över tanten. Men innan Emma hann fråga hade hon försvunnit. Emma tog upp visitkortet. På framsidan en glad hund och texten Eva-Britt Andersson, hundcoach. Emma betalade och lade ned allt i väskan. Hon måste verkligen ut härifrån.

Kapitel 32

Eva-Britt höll fram handen mot Bengt. Han tittade över glasögonen och räckte henne smöret. Därefter sträckte han sig efter osten med tillhörande osthyvel och langade över dem till henne. Hon tog emot och gav samtidigt Bengt skinkan. Hon kunde inte låta bli att le. De var så samkörda att de inte behövde säga ett ord till varandra vid frukosten. Det passade dem båda utmärkt. Just i dag var det perfekt. Hon skulle snart ge sig i väg till veterinären med Ada och ville inte att Bengt skulle fråga en massa. Hon tog ett bett på mackan medan hon vilade blicken på sin man. De hade det bra, Bengt och hon, om bara Ada varit frisk så hade hon inte haft några problem överhuvudtaget. Lukten av det nybryggda kaffet gjorde henne varm inombords. Det gick inte att få en bättre start på dagen.

”Varför ska du åka till veterinären igen? Jag trodde att Ada var frisk”, frågade Bengt och vände blad i tidningen.

Eva-Britt stelnade till. Hon sänkte handen med den halvätna smörgåsen igen. Var det rätt att hålla det här hemligt? Ada var Bengts hund också. Eller, kanske inte. Men Bengt älskade Ada på sitt sätt och de hade en speciell samhörighet när de satt i fåtöljen och löste korsord. Bara Eva-Britt tänkte tanken att berätta om Adas sjukdom för någon så fick hon svårt att andas. Det var som om allt blev verkligt om hon tog orden i sin mun.

”Visst är hon frisk, men hon börjar bli till åren så det var några extra prover de ville ta”, ljög hon.

Hon reste sig och började plocka undan. Kaffet var bara till hälften urdrucket så hon slog ut det som var kvar i vasken.

”Ska du åka redan?”

Eva-Britt kunde inte låta bli att leverera ytterligare en lögn.

”Ja, jag vill hinna gå en rejäl promenad före veterinärbesöket. Då är Ada lugnare när vi väl är på plats.”

När Eva-Britt mötte Bengts frågande blick förstod hon att hon hade tagit i för mycket. För att släta över tvingade hon fram ett skratt.

”Eller, det kanske är jag som blir lugnare av promenaden.”

Hon kände Bengts blick i ryggen när hon lämnade köket. När hon tog på Ada halsbandet viskade hon:

”Du slipper långpromenaden. Vi kan sätta oss en stund i centrum och titta på folk innan vi åker.”

Hon kunde inte tyda Adas blick. Men hon hoppades att hunden skulle tycka att det var okej att sitta en stund innanför Eva-Britts dunjacka och mysa i den svaga vintersolen.

Det var samma oreda som vanligt i väntrummet. Eva-Britt hade velat läxa upp hälften av djurägarna för att de inte hade koll på sina husdjur, men det fick vänta. Ada borde ha fått hennes odelade uppmärksamhet, ändå hade Eva-Britt full koll på övriga patienter när hon lotsade Ada fram till receptionen.

Hon tvärstannade någon meter från disken. Vad var det där för en bastard? Trots Eva-Britts gedigna erfarenhet av hundar var det omöjligt att lista ut vilka raser som fanns i hunden framför dem. Det enda som var positivt med hunden var storleken. Den liknade en schnauzer i kroppsform och färg, men pälsen var uppenbarligen klippt och liknade fårull. Nosen var hoptryckt som hos en mops eller något liknande. Tänderna var ojämna och det såg ut att saknas någon framtand. Det här

var överlägset den osötaste hund Eva-Britt någonsin hade sett. Hade det inte varit en hund hade hon benämnt den som ful, men det tog emot.

Och vad gjorde ägaren? Kvinnan hade noll koll. Kopplet hängde slakt med hon rotade efter något i handväskan. Eva-Britt kunde inte låta bli att himla med ögonen. Vissa borde helt enkelt inte ha hund. En duns fick Eva-Britt att hoppa till. Hon vände sig om och upptäckte att en glad golden retriever hade vält ett ställ med hundgodis. Det var allt som behövdes. Bastarden tog tillfället i akt. När Eva-Britt vände sig mot disken igen upptäckte hon att den hade lagt tassarna över Adas rygg och juckade frenetiskt mot taxens sida. Blicken som Ada gav henne var ett rop på hjälp och Eva-Britt agerade blixtsnabbt. Hon slet tag i den ivriga hunden och satte bestämt ned den en bit bort.

Men vad var det för märklig människa som ägde hunden? Tumultet verkade ha gått kvinnan helt förbi. Det var inte okej. Visst hade Eva-Britt bestämt sig för att inte bry sig om annat än Ada idag, men någonstans gick gränsen för hur dum en hundägare fick vara. Eva-Britt ryckte bestämt i bastardens koppel. När kvinnan vände sig om använde Eva-Britt sin mest bestämda röst.

”Håll ordning på er hund.”

Kvinnan tittade först på Eva-Britt och sedan på bastarden. Hon såg förvirrad ut. Vilken trög människa, tänkte Eva-Britt och lade fram sitt visitkort.

”Jag vill inte att min Ada ska bli antastad av ouppfostrade hundar. Hör av dig om du behöver hjälp.”

Sen tog Eva-Britt med sig Ada till dörren som ledde in till behandlingsrummet. I väntrummet gick inte att vara.

”Har du inte anmält dig i receptionen?”

”Nej. Jag har ju förklarat att min hund blev attackerad av en annan hund och därför gick jag rakt in här. Du får helt enkelt lösa det”, sa Eva-Britt.

Hon stod bredbent med armarna i kors och stirrade på djursjukvårdaren. Det såg ut som om mannen framför henne skulle säga något men i stället vände han på klacken och försvann. Det tog inte lång tid förrän veterinär Erik Eriksson var på plats. Han nickade igenkännande mot Eva-Britt.

”Hej, är det ni igen? Följ med här.”

Eva-Britt kunde inte undgå att lägga märke till svettfläckarna på veterinärens rygg och håret som stod åt alla håll. Hade karln varit ute och sprungit på arbetstid? Eva-Britt lyfte upp Ada på bänken och Erik Eriksson tog fram stetoskopet. Ada satt blickstilla när metallen trycktes mot hennes bröstkorg. Erik Eriksson nickade uppskattande.

”Trevligt med lätthanterliga och trygga hundar.”

Eva-Britt nickade tillbaka. Hon var för nervös för att komma på något att säga. Erik Eriksson tog sig över handleden när han fortsatte:

”Fler skulle öva mer hantering med sina hundar. Det är inte vårt jobb att uppfostra djuren.”

Eva-Britt noterade några röda märken på veterinärens underarm. Hon log. Alla patienter hade visst inte varit som Ada idag. Leendet försvann omgående när Erik Eriksson övergick till att lyssna på Adas lungor. Det var knäpptyst. Eva-Britts andetag kom tätare och verkade inte nå lungorna. Snälla, ingen panikattack nu, tänkte hon och sneglade mot taket. Hon var inte alls religiös, men för stunden kunde hon inte komma på något annat att göra. Erik Eriksson sträckte på sig och tog stetoskopet ur öronen. Sedan mjuknade hans ansikte.

”Både hjärta och lungor låter mycket bättre.”

Det var som om ett ton sten föll från Eva-Britts axlar. Ögonen fylldes med tårar. Hon kunde inte låta bli att ta Ada i sin famn.

”Duktig hund”, viskade hon.

Erik Eriksson harklade sig.

”Jag vill bara understryka att medicinen har minskat symtomen men Ada kommer inte att bli helt frisk. Det förstår du?”

Eva-Britt nickade ivrigt.

”Det förstår jag. Det är ändå en lättnad.”

Eva-Britt letade i handväskan efter en näsduk. Hon snöt sig diskret och ställde frågan:

”Är Ada tillräckligt frisk för att åka tåg och vara med mig en heldag i Stockholm?”

Erik Eriksson såg frågande ut.

”Ja, det är en del av vårt jobb”, sa Eva-Britt och klappade Ada på huvudet. ”Men jag vill inte utsätta henne för något som kan förvärra hennes sjukdom.”

”Aha. Det är du som är morgon-tv:ns hundcoach. Jag tyckte väl att jag kände igen er. Det är inga problem att ta med Ada till studion, hon verkar trivas där. Var bara försiktig så att hon inte överansträng er sig.”

Det var med lätta steg som Eva-Britt lämnade kliniken. Nu skulle hon och Ada hem till Bengt och dricka förmiddagskaffe.

Kapitel 33

Tingeling var en drömhund. Alla hade gullat med henne på kliniken och Emelie hade fått massor med beröm över hur välhanterad hunden var. Hon hade ingen aning om hur Tingeling hade blivit sådan, för varken hon eller Marcus hade någon större erfarenhet av hundar. Tingeling var helt enkelt en exceptionell hund. Hon hade lämnat veterinärkliniken med två nya hundtäcken, ett par halsband och massor med hundgodis. Det var inte helt nödvändigt men shopen hade haft ett överraskande brett sortiment. Hon hade aldrig kunnat föreställa sig att det skulle vara så kul att shoppa saker till Tingeling, det var ännu roligare än till tjejerna. Emelie kände ett styng av dåligt samvete. Det var bara det att Tingeling fick otroligt många interaktioner på sociala medier.

”Hoppa in, gumman”, sa hon till Tingeling.

Hon hade packat in grejorna bak i bilen och öppnat dörren till passagerarsidan för hunden. Tingeling tog ett glatt skutt in i bilen. När Emelie böjde sig framåt för knäppa fast hundens sele i bältet åkte en vit lapp ned på golvet. Emelie sträckte sig efter den och skulle precis stoppa tillbaka papperet i fickan när hon insåg att det var kvittot. Hon vecklade upp det och i samma stund som hon såg summan flämtade hon till. Sammanlagt hade vaccination och hundsaker gått på över fyratusen. Det blev ofta så när hon använde kreditkortet. Det spelade egentligen ingen roll vad summan landade på eftersom

det inte skulle betalas förrän senare. Men det här var mer än hon hade tänkt sig. Emelie knölade ihop kvittot och gick bort och slängde det i en papperskorg. Det skulle inte vara bra om Marcus fick syn på det.

Emelie hällde upp kaffe och gick och satte sig vid köksbordet. Hon hade egentligen tänkt åka in till kontoret i eftermiddag, men det kunde väl inte vara hela världen att jobba hemifrån någon gång då och då. Hon öppnade sin laptopp och loggade in. Hon klickade på mejlkorgen och tog en klunk medan flödet uppdaterades.

”Oj då”, utbrast Emelie när hon såg mängden av olästa mejl.

När hennes föräldrar ägde bolaget hade hon knappt aldrig fått någon e-post. Nu drällde det in helt obegripliga meddelanden. Emelie öppnade det översta. Det stod något om en uppdaterad policy för resor. Emelie hade inte en aning om att det någonsin hade funnits en policy för det. Hon hade i alla fall inte behövt bry sig. Det fortsatte med flera meddelanden som berörde det nya tidredovisningssystemet. Det var fler än Emelie som inte hade börjat använda det ännu. Sedan fick hon se något som fick hjärtat att slå fortare, Lina från Ditt perfekta hem hade skickat något. Det var offerten. Emelie blev torr i munnen. Hon dubbelklickade på meddelandet och läste:

”Hej Emelie! Tack för ett fantastiskt trevligt möte. Jag önskar att vi hade fler kunder som du.”

Emelie blev varm i hela kroppen. Precis så hade hon också känt. De var som själsfränder, hon och Lina. Emelie fortsatte läsa:

”Jag har massor med idéer och vill att vi kommer igång så snart som möjligt. Offerten är bifogad i mejlet. Se den som en fingervisning på vad grundutförandet kommer att kosta. Det

finns massor med alternativ, men det tar vi efter hand. Våra killar är redo att sätta i gång bara du godkänner offerten och betalar handpenningen."

Emelie kunde inte vänta längre, hon måste få veta summan. Hon öppnade den bifogade filen. Oj, vad många sidor. Hon orkade inte läsa allt utan skrollande ned till sista raden. Hon andades ut. Offerten var endast på 2,9 miljoner. Det var billigare än vad Lina hade gissat när de träffades vid huset. Hon hade känt det redan från början, Lina var en person hon kunde lita på. Hon tog fram mobilens kalkylator. Femton procent av 2,9 miljoner, vad blev det? Emelie stirrade på displayen, 43 500 kronor. Inte kunde väl det stämma? Hon hade lånat 450 000 kronor. Emelie svalde. Om det stämde hade hon massor med pengar över. Hon slog in siffrorna igen. Besvikelsen sköljde över henne. Hon hade slagit fel. Hon skulle betala 435 000 kronor i handpenning. Sedan log hon. Det skulle ändå bli pengar över till att betala en del räkningar.

Hon rös och sneglade mot lådan längst ned i raden av kökslådor. Där förvarade de normalt kökshanddukar, men nu hade Emelie även gjort lådan till en förvaringsplats för räkningar. Marcus bytte aldrig handdukar i köket och därför hade hon valt just det gömstället. Hon hade inte för vana att ha hemligheter för sin man, men han hade ställt så många frågor om ekonomin den senaste tiden och hon ville inte oroa honom. Allt hon ville var att de skulle vara en välmående och fungerande familj. Och det visste hon att de skulle bli i det nya huset. Emelie måste bara se till att huset blev perfekt först, sedan skulle de bli lyckliga. Hon blev fångad av allvaret i tankarna. Familjens lycka var hennes ansvar och hon tänkte inte förspilla någon tid. Sista delen i Linas e-post var mest formalia.

”Mitt förslag är att vi träffas och stämmer av tidsplanen omgående. Återigen vill jag uppmärksamma dig på att offerten gäller grundutförandet och för önskemål utöver de specificerade tillkommer kostnader. Hörs snart!”

”Bara formalia”, mumlade Emelie medan hon betalade in handpenningen.

När hon hade rastat Tingeling satte hon sig framför datorn igen. Hon hade femton tusen kvar när hon betalat handpenningen. Emelie hade ingen aning om hur många räkningar hon hade i lådan. Om sanningen skulle fram hade hon inte öppnat de senaste utan bara stoppat in dem under handdukarna. Med tveksamma steg drog hon ut lådan och lyfte på handdukarna. Där låg en rejäl hög med vita kuvert. Emelie tvekade. Kanske var det bättre om hon jobbade lite innan det blev för sent. Hon borde lära sig det nya tidredovisningssystemet. Äsch, det kunde hon lika gärna göra imorgon. Ansamlingen av räkningar fick henne att må illa. Det kunde inte hjälpas.

”Emelie, bara gör det”, sa hon till sig själv.

När alla kuvert var öppnade och hon hade summerat räkningarna var hon nära tårarna. Hon önskade att Marcus hade varit här, men han inte fick ju inget veta. Reflexmässigt sträckte hon sig efter telefonen för att ringa Kenneth, sedan kom hon ihåg samtalet med sin mor. Hon gömde ansiktet i händerna. Vad skulle hon göra? Räkningarna som låg framför henne summerade till drygt 22 000 kronor. Emelie hade räknat ihop dem om och om igen. Det landade aldrig på samma summa men det blev alltid långt över det som fanns på kontot. Hon stönade. Vad hon än gjorde så skulle hon inte kunna betala allt. Vad skulle hon nu göra? Smaken av galla fyllde munnen och hon

rusade fram till vasken. Hon lutade sig över diskhon och spottade. När inget annat hände drack hon en klunk vatten. Så här dåligt kunde hon bara inte må. Med tårarna rinnande samlade hon ihop räkningarna och lade tillbaka dem på sin plats.

När Emelie satt framför datorn igen gick hon in på sin favorithemsida och tittade på lampor. Hon skulle givetvis inte handla något, men det kostade inget att titta.

Kapitel 34

Emma sträckte på sig. Hon hade precis skickat i väg alla inkomna fakturor för attest. I morse hade hon meddelat att hon inte var helt frisk ännu och skulle jobba hemma några dagar till. Nu var hon värd en kopp kaffe. Fanns det något gott i kylen? Hon borde inte, men öppnade ändå kylskåpsdörren. I översta dörrfacket låg en halv chokladkaka. Nåja, en liten bit kunde inte skada. Eller?

Hon såg Emelie framför sig, lång och smal, ändå med perfekta kurvor. När de var tonåringar hade Emma varit stolt över att få vara Emelies vän. Emelies framgångar hade spillt över på henne. Nu kändes det bara dåligt i närheten av Emelie. När hade det förändrats? Emma bestämde sig för att ta en ruta choklad. Hon var redan mullig och den här enda biten skulle inte göra någon skillnad.

Första gången hon hade känt avund mot Emelie var när de båda försökte bli gravida. De hade pratat om hur mysig den gemensamma föräldraledigheten skulle bli med långa barnvagnspromenader med efterföljande fikastunder. Så blev Emelie gravid direkt medan Emma och Daniel blev alltmer desperata i sina försök. Det tog nästan två år innan Märta kom. Under den tiden byggdes hatet mot Emelie upp. Att se bästa vännen få allt som Emma desperat önskade sig frätte sönder hela insidan.

Emma undslapp sig en djup suck. Och nu hundvalpen. Det var så jävla typiskt att just Emelie skulle få världens sötaste hund. Tassar hördes. Rolf stack in huvudet i köket. Blicken han gav henne var förebrående. Emma visste inte vad som var värst. Innan han klipptes gick det inte att se ögonen överhuvudtaget och efteråt var det som om varje tanke reflekterades som i en spegel. Kunde hunden veta vad hon funderade på?

”Det var inte så jag menade, du är också en fin hund”, sa hon för att blidka honom.

Det fungerade. Rolf viftade på svansen och kom och satte sig vid hennes fötter.

Emma tvekade, sedan tog hon ut en chokladbit till.

”Du ska också få en bit”, sa hon till Rolf.

Sen kom hon på att hundar inte skulle äta choklad. Det hade hon fått flera träffar på när hon googlade på vad man skulle göra om hundar åt plast. I stället stoppade hon in biten i munnen och gav Rolf skinka i stället.

”Aj som …”

Emma stoppade långfingret i munnen för att fånga upp bloddroppen. Förbannat vilka vassa tänder han hade. Episoden hos veterinären hade uppenbarligen gjort Rolf trött. Han rullade ihop sig vid Emmas fötter när hon satte sig vid datorn och fortsatte jobba.

”Hej mamma”, ropade Märta från hallen.

”Hej. Kommer du ensam”, frågade Emma.

Hon var fullt upptagen med att lägga in företagets ekonomiska utfall för januari i budgetfilen. Märta kom in i köket och gick direkt fram till kylskåpet.

”Pappa och Melvin åkte och handlade. Jag lovade att vi skulle börja med middagen. Vad ska vi äta?”

Emma tittade på klockan. Hon hade helt gått upp i sina Excelfiler och tiden hade sprungit i väg.

”Fläskpannkaka. Men jag behöver nog rasta Rolf innan. Eller kan du göra det?”

Märta himlade med ögonen.

”Är du inte klok? Jag kommer aldrig att gå ut med den där”, sa Märta.

Rolf ruskade på sig under bordet, Märta stirrade på honom.

”Vad har du gjort?” skrek hon.

Emma kände sig tvungen att förklara.

”Det är inte jag, det är veterinären.”

”Varför har han varit hos veterinären?”

”Han åt legobitar i går och jag blev orolig för honom”, förklarade Emma.

”Men hade det inte varit bättre att bara lämna tillbaka honom”, sa Märta och lämnade rummet.

Det hade det absolut varit, men problemet var att det inte fanns någon att lämna hunden till. Kinderna hettade. Hon ljög för både sin man och sina barn. Det var verkligen dags att hitta en lösning för Rolf. Om hon blev av med honom under helgen skulle hon kunna låtsas som ingenting.

”Mer fläskpannkaka”, frågade Daniel.

Alla tre skakade på huvudet.

”Får vi gå från bordet”, sa Märta och Melvin i kör.

”Gör det”, skrattade Emma.

Emma blev varm i hjärtat. Hon älskade sin familj och njöt av varje sekund som barnen höll sams. Med en go känsla i kroppen plockade hon in porslinet i diskmaskinen.

”Du”, sa Daniel plötsligt.

Skit också, tänkte Emma. Nu kommer han att fråga om Rolf.

Vad skulle hon säga? Hjärtat slog snabbare. Vad var det hon hade berättat om Rolf? Var det en arbetskamrats mamma eller pappa? Eller bara en äldre släkting? Hon skulle precis säga att allt skulle vara löst till helgen när Daniel fortsatte:

”Gästrummet. Jag vet att du så gärna ville. Och att hela familjen skulle göra något tillsammans. Men tror du att vi kan röja undan där inne? Melvin ville att vi skulle bygga upp hans legoborg som han fick i julklapp, men han vill inte ha den på golvet eftersom Rolf åt upp hans legobitar.”

Daniel fick en rynka i pannan.

”Heter han verkligen Rolf?”

Emma drog ett djupt andetag. Tack gode gud för att det inte handlade om Rolf. Eller, det gjorde det ju, men inte på det sätt som hon hade fruktat.

”Såklart. Inga problem. Jag fixar det på en gång.”

Hon for ut ur köket och upp genom trappan. Visst var det synd att fröna inte hade tagit sig, men det viktigaste var att Daniel inte frågade en massa om Rolf. Hon tände lampan i gästrummet och tvärstannade.

”Men vad fan”, utbrast hon.

I nästan varenda plastkruka skymtades något grönt.

”Men hur”, stötte hon ur sig.

Emma lyfte försiktigt plasten och kikade ned i Melvins miniväxthus. Det var små gröna blad i varje kruka. Hon kastade sig över Märtas drivhus och slet av det genomskinliga höljet. Även där var det grönt. Hon fortsatte till chiliplantorna.

”Å, nej”, viskade hon.

Stjälkarna slokade och jorden såg alldeles torr ut. Naturligtvis, hon hade inte varit i rummet på flera dagar. Emma rusade ned för trappan och skrek:

”Märta, Melvin, kom och titta.”

Hon kastade sig in i köket och slet upp skåpdörren under vasken. Var fanns blomsprutan?

”Brinner det”, frågade Daniel med höjda ögonbryn.

”Tvärtom. Kom och kolla.”

Hela familjen sprang upp för trappan med Rolf skällande i hasorna. När de kom in i gästrummet blev det knäpptyst. Melvin gick fram till kronärtskocksbladen.

”Är det mina?”

Emma nickade. Märta närmade sig tomaterna.

”Det fungerade”, sa hon med ett brett leende.

Barnen började genast jämföra vilka plantor som var störst. Emma kände Daniels arm om sina axlar. Han kramade till och gav henne en kyss på kinden.

”Det verkar som om vi får bygga lego någon annanstans.”

Rolf kände av stämningen och skuttade runt benen på Märta och Melvin. Emma gav blomsprutan till Märta. Innan Melvin hann protestera sa hon:

”Ni får ha den exakt lika länge.”

En behaglig värme fyllde Emma. Hon glömde totalt bort att ta bilder. I stället njöt hon av att stå nära sin man och betrakta ivern i barnens pyssel med plantorna.

Kapitel 35

Emelie höjde handen och vinkade. Linas Mercedes backade ut från uppfarten. Mötet hade varit magiskt. Det var som om Lina kunde läsa varenda tanke som passerade Emelies huvud. De hade gått igenom tidsplanen och Lina hade förklarat vad och när allt skulle ske. Den första månaden skulle inget kul hända. Emelie förstod exakt vad Lina menade med det. Det skulle rivas och nyinstalleras. Samtidigt skulle grunden dräneras. Och det skulle göra hela huset till en byggarbetsplats. Lina hade blinkat åt Emelie och förklarat att det var bäst att hålla sig undan. Den här fasen skulle lämnas till gubbarna. Det var så Lina hade uttryckt sig. Emelie var tacksam över att hon hade valt en helhetslösning. Hon kunde inget om vare sig dränering eller rörbyten och Marcus hade inte tiden.

Marcus, ja. De hade haft en diskussion om huset i går kväll. Han var negativ till allt. Hon förstod att han tyckte att det blev dyrt, och då hade hon ändå justerat ned summan för att det skulle låta bättre. Visst, han hade rätt i att det blev dyrare med en firma som höll ihop allt men Emelie var säker på att det var det bästa på lång sikt.

Han hade velat att de skulle pausa allt tills de hade sålt sitt befintliga hus men det gick inte. Och hans förslag att de skulle bo i Emelies föräldrars hus under renoveringen skulle inte fungera. Kenneth och Bodil hade bestämt att de skulle sälja huset. Det hade hon inte berättat för Marcus. Han hade heller

inte fått någon information om vad föräldrarnas hus i Spanien hade kostat. Fick han veta skulle det inte ta lång tid för honom att förstå att de tio miljonerna snart skulle vara slut. Nej, nu fick hon ge sig. Tänk positiva tankar, uppmanade hon sig själv. En sådan var definitivt att Lina hade rekommenderat en duktig trädgårdsarkitekt. Emelie och Lina hade varit helt överens om att växthuset måste bort. Och därför stod hon och Tingeling och väntade på att Emma skulle dyka upp.

”Hej gumman!”

”Hej”, sa Emma.

Emelie förstod inte varför Emma var så avig. Det var som om hon alltid var sur nu för tiden. När Emma gick runt bilen och öppnade dörren till baksätet flyttade sig Tingeling närmare Emelie. Valpen gav ifrån sig några obestämda gnäll.

”Vad är det tjejen? Det är bara Emma. Ingen du behöver vara rädd för”, sa Emelie med mjuk röst.

I samma stund flög något gråsvart ut ur bilen. Emma skrek.

”Rolf! Kom hit!”

Varelsen passerade dem och rundade huset. Emma sprang efter med något som såg ut som ett hundkoppel i handen. Det måste vara det där märkliga djuret som Emma hade haft med sig hos veterinären i går. Tingeling ställde sig upp på bakbenen och lade framtassarna på Emelies kappa.

”Nej, inte hoppa.”

Emelie skulle just putta ned henne när hon insåg att Tingeling var rädd.

”Men hjärtat. Kom här.”

Emelie böjde sig ned och lyfte upp valpen. Visst måste kappan gå att kemtvätta, tänkte hon och rundade huset. Där

stod Emma framåtlutad med armarna rakt ut mitt emot en buske. Bakom växtligheten stod den gråa hunden i nästan samma position som Emma. Enda skillnaden var att hunden verkade ha roligt och Emma såg inte alls glad ut. När Rolf fick syn på Emelie och Tingeling avbröt han genast leken och kastade sig fram mot Emelie. Instinktivt höll hon hårdare om Tingeling. Rolf studsade runt dem med siktet inställt på valpen.

”Rolf. Jag sa hit”, flämtade Emma.

När Rolf tog ny sats fick Emma äntligen grepp om hans sele och efter en intensiv brottningsmatch satt han fast i kopplet.

”Herregud”, pustade Emma.

Emelie tyckte det var bäst att låta Tingeling vara kvar i famnen.

”Oj då. Vilken fart han har. Är det er hund”, frågade Emelie dröjande.

Om Emma hade frågat om hon fick ta med hunden hade svaret blivit nej. Emelie hade aldrig sett en fulare hund. Dessutom var den ouppfostrad. Hon böjde sig fram och kysste Tingeling på huvudet.

”Tingeling tycker att han är lite obehaglig.”

Emma flåsade fortfarande när hon svarade.

”Det är inte vår hund. Jag bara passar honom åt en kollega. Vi har inte lärt känna varandra ännu.”

Emelie andades ut. Då skulle inte det där odjuret vara en del av deras umgänge framöver.

Emelie var sprickfärdig. Eftersom hon inte kunde prata om huset med Marcus bubblade det över inom henne. Hon måste bara få berätta allt för Emma.

”Häng med in, jag vill visa dig allt vi ska göra.”

Emma såg skeptisk ut. Hon tittade på mobilen.

”Jag har lite bråttom. Barnen och middag. Ja, du vet.”

Det gjorde inte Emelie. Daniel var väl hemma och kunde fixa det där.

”Äsch, det tar bara några minuter.”

Emelie visade varje vrå av huset och berättade om alla detaljer som hon och Lina hade pratat om. Tingeling, som hade vågat sig ned på golvet, trippade bredvid henne medan Rolf slet och drog i kopplet. När Emelie visade det största badrummet, där hon och Lina hade diskuterat hemmaspa, stannade Emma upp.

”Det blir säkert jättefint. Men blir det inte svindyrt?”

Skulle Emma också börja tjata om pengar? Det räckte väl att Marcus tjafsade om det. Då slog det henne att just spa-inredning kanske inte var ett grundutförande som ingick i offerten. Ja, det fick hon fråga Lina om. Emelie drog ett djupt andetag. Hon kunde känna doften av välgörande oljor och doftljus. Hon skulle sitta tillbakalutad i jacuzzin med ett glas bubbel samtidigt som Marcus kunde basta med en kall öl. Tjejerna skulle älska att testa olika hudvårdsrutiner. Det här skulle bli bra för hela familjen, det var hon säker på.

”Det beror på hur man tänker. Vi ska bo här resten av våra liv. Då är väl det viktigaste att vi verkligen trivs.”

Emelie hörde att hon lät irriterad. Men kunde inte Emma för en gångs skull vara glad för hennes skull? Det var typiskt perfekta och präktiga Emma att inte förstå att det vackra var viktigt. Emma nickade.

”Absolut. Det klart att ni måste trivas, men …”

Emma tystnade mitt i meningen, hon drog i Rolfs koppel.

Medan den förvånade hunden stirrande på henne ryckte Emma på axlarna.

”Det blir nog bra. Kan vi gå ut till växthuset nu?”

Emelie förstod inte vad hon hade sagt som var fel, men Emma påminde om en citron.

”Visst. Vi går ut i trädgården.”

När de stod framför växthuset mjuknade Emmas anletsdrag. Emelie förstod inte vad Emma skulle med skräpet till, men hon var tacksam att bli av med det.

”Du kan ta vad du vill här. Det viktigaste är att det försvinner så fort som möjligt.”

Emma nickade och gick runt glasbyggnaden. Hon strök händerna över de smutsiga rutorna och testade att öppna dörrarna. Hon fick ta i rejält, men till slut gled de isär.

”Wow”, utbrast hon. ”Det är stort.”

Och det var det verkligen. Det var därför Emelie ville bli av med det snarast. Allt skulle vara lättskött i den nya trädgården. Här hade hon tänkt en grillplats med snygga utemöbler. Men hon fick se vad trädgårdsarkitekten tyckte om det. Tankarna avbröts av ett skrik.

”Nej Rolf! Inte kissa på växthuset.”

Den äckliga hunden hade lyft på benet mot den öppna dörren och nu spred sig en gul pöl i öppningen.

”Förlåt”, mumlade Emma.

Tingeling ville fram och nosa men när Emelie kallade på henne avbröt hon genast. Emelie klappade henne på huvudet.

”Om du vill kan jag kolla med Marcus om han kan hjälpa till att montera ned det. Så kanske vi kunde käka något tillsammans på kvällen.”

Emma såg ut som om Emelie hade erbjudit sig att mörda Märta och Melvin. Men hon svarade ändå med en nick.

”Det blir toppen. Vi hörs i veckan.”

Sen vände hon sig om och gick med Rolf släpande efter sig. Emelie följde dem med blicken samtidigt som hon snurrade en hårlock runt fingret. Varför var Emma sur?

Kapitel 36

”Tyst”, vrålade Emma.

Tydligen förstod Rolf allvaret för den tidigare ylande hunden lade sig ned i buren. Jävla Emelie, jävla Emelie, jävla Emelie var den enda tanke som studsade runt i Emmas huvud. Hur kunde Emelie vara så förbannat självgod. Stuckatur, hemmaspa och gasspis.

”Ååh”, skrek hon och slog näven i instrumentbrädan.

Aj, det där gjorde ont. Emma strök högerhanden mot byxbenet. Emelie måste vara den dummaste människan i världen. Emma ångrade att hon inte hade köpt ett mindre växthus på Blocket. Obehaget slingrade sig genom kroppen samtidigt som hon tittade i backspegeln. Emma skulle nog försöka hålla sig undan Blocket. Det hade inte gått lysande förra gången. Hon måste fokusera på det som var bra. Hade hon inte kört bil hade hon gjort en avslappningsövning. Hur var det nu? Tänk positiva tankar. Emma tog ett djupt andetag och rabblade allt hon var tacksam för.

”Barnen är friska, jag har en underbar man …”

Det stod helt stilla i huvudet. Emma började om.

”Barnen, Daniel. Just det. Huset”, sa hon med hög röst.

Emma älskade deras hus och det liv som familjen levde, men allt verkade futtigt när hon hade lyssnat på Emelies skildring om hur hennes lyxvilla skulle bli.

”Fan också”, sa hon högt.

Emma slog näven i bilens plasthölje ytterligare en gång. Den här gången använde hon handflatan och betydligt mindre kraft. Allt som var Emelies var på något sätt lite bättre än Emmas. Kinderna hettade. Hon ville inte låta tankarna gå dit, men … Hon älskade Märta och Melvin över allt annat på jorden. I mycket korta stunder kunde hon önska att de hade haft något mer av Tuva och Alva i sig. Emelies tjejer var så perfekta. De verkade aldrig bråka med varandra och såg alltid bra ut. Och den där förbannade valpen. Den var söt som socker och verkade född väluppfostrad. Hon gav Rolf ett ögonkast. Han låg stilla i buren men så fort hon tittade på honom började svansen vifta. Det drog i mungiporna på Emma. Det var inte så att hon gillade honom, men ändå. Det kröp av obehag i kroppen. Det var hög tid att hitta ett nytt hem till Rolf.

När Emma hade serverat barnen ugnsbakad falukorv med potatismos vände hon sig till Daniel.

”Vi får växthuset om vi hämtar det i helgen. Emelie sa att Marcus kunde hjälpa oss att montera ned det.”

Daniel tog en klunk mjölk och log ett brett leende.

”Det låter toppen. Är det i bra skick?”

Emma ryckte på axlarna.

”Dörren gick att öppna i alla fall. Och Rolf har redan markerat revir på det.”

Daniel höjde på ögonbrynen. Rösten blev barnslig.

”Jahaja, lille Roffe har redan visat var skåpet ska stå. Kom gubben”, sa han och sträckte ned en bit korv till hunden.

”Aj”, utbrast Daniel när Rolf råkade snudda hans fingrar med tänderna.

Emma skakade på huvudet. Egentligen var det nog fel att

mata hunden vid bordet. Hon lät det passera. I stället var hon tvungen att ta upp det där med middagen.

”Emelie föreslog att vi skulle äta en bit mat ihop. Men jag vet inte om vi hinner det. Vad säger du?”

”Hinner”, sa Daniel frågande. ”Vi har väl inget planerat i helgen. Ja, förutom växthuset då.”

Nej, det hade de inte. Förutom att hitta ett nytt hem till Rolf då. Men det hade Daniel ingen aning om.

”Nej, det klart”, svarade Emma. ”Ska vi säga lördag då?”

Hela gästrummet var grönt. Det var groddar överallt. Emma sprejade med blomsprutan över de redan fuktiga jordbäddarna.

”Mina är större än dina”, sa Melvin och puttade på Märta.

”Mamma, Melvin puttar mig”, skrek Märta.

”Älskade vän. Jag står här bredvid. Du behöver inte skrika.”

Emma strök en hårslinga ur pannan och sa med strängare röst.

”Och du slutar putta på din syster. Kom och hjälp mig här i stället.”

Alla tre böjde sig över selleriplantorna.

”Vad tror ni? Ska vi sära på växterna? De trasslar liksom in sig i varandra.”

”Det kan jag göra”, sa Melvin med upphetsad röst.

Märta tog fram sin telefon och började skrolla. Jaha, tänkte Emma, det var inte roligare än så. Hon skulle precis be Märta att lägga undan Iphonen när dottern utbrast:

”Stopp. Det står att selleriplantorna är jättekänsliga och vi ska vänta tills de har vuxit till sig.”

Emma blev varm. Det var precis det här hon hade velat. Att familjen fick ett gemensamt engagemang.

”Då väntar vi”, sa hon och strök Märta över kinden.

Melvin öppnade munnen för att protestera. I samma ögonblick hördes en tuta.

”Det måste vara pappa. De är här med växthuset nu.”

Båda barnen skrek av förtjusning och kastade sig ned för trappan. Emma blundade och tog ett djupt andetag.

”Du kommer att överleva det här”, viskade hon till sig själv.

När Daniel hade backat in släpet på garageuppfarten klev han och Marcus ur bilen. Emma vinkade från trappan.

”Vill ni ha en kopp kaffe innan ni börjar?”

Hon tittade på klockan.

”Eller kanske en öl?”

Daniel och Marcus svarade i kör.

”Kaffe.”

När de satt runt bordet fick Emma en målande beskrivning av hur nedmonteringen hade gått. Det var inte alls lika enkelt som de hade trott. Marcus sträckte fram handen.

”Du ser själv. Det var tur att jag inte förlorade tummen.”

Emma skrattade. Marcus hade fått en liten rispa i handen. Innan hon hann svara visade Daniel en reva i sin tröja.

”Se här då, det kunde gått illa.”

Nu skrattade de alla tre. Emma njöt av att se gubbarna tillsammans. Det var länge sedan hon hade sett Marcus så avslappnad. Hade det något att göra med att Emelie inte var med? Nej, vilken konstig tanke. Det klart att Marcus inte behövde göra sig till för sin fru.

”Är det okej om tjejerna dyker upp tidigare? Jag har sagt att de får hjälpa till med växthuset. Emelie skulle träffa någon trädgårdsmänniska borta vid huset.”

Marcus röst skiftade när han sa det sista. Emma betraktade honom. Fanns det något här som hon inte förstod? Hon log.

”Det klart att tjejerna är välkomna. Vi håller på att plantera där uppe. De får gärna vara med oss också.”

Nu var det Marcus som såg frågande ut.

”Plantera?”

”Ja, vi har sått fröer. Jag misstänker att vi har gjort ett klassiskt nybörjarmisstag. Att så för mycket alltså. Hela gästrummet är fullt.”

”Nej, här blir det inget gjort. Ska vi ta ett tag”, frågade Daniel och puttade stolen bakåt.

De lämnade köket. Emma hörde det trivsamma tjattret från de båda männen tills ytterdörren slog igen. Hon bestämde sig för att förbereda kvällens gryta innan hon skulle ropa på barnen. De kunde få surfa en stund innan det var dags att fortsätta planteringen.

Kapitel 37

Emma hade precis torkat av diskbänken när det ringde på dörren.

”Öppnar du?” skrek hon till Märta som satt i vardagsrummet med telefonen.

Emma hörde dottern resa sig och ljudet av fötter som rörde sig mot ytterdörren. Hon hoppades att det inte var Emelie som kom. Emma skulle inte orka med allt tjat om vad trädgårdsarkitekten hade sagt. Raka linjer och välansade häckar var inte precis hur deras trädgård såg ut. De hade inga vidsträckta gräsytor och rabatterna innehöll både det ena och det andra. Men i år hade Emma bestämt att det skulle bli annorlunda. Allt som växte i deras trädgård skulle gå att äta. Emma lyfte på locket till järngrytan och kunde konstatera att det doftade ljuvligt. När det gällde matlagning var hon faktiskt duktigare än Emelie.

”Får vi vara här inne i stället för ute”, frågade Tuva.

”Klart att ni får”, svarade Emma och gav de båda flickorna varsin kram.

Även om Emma inte tyckte om Emelie längre så älskade hon fortfarande Tuva och Alva. Trots att hon kunde bli galen över att de var så perfekta var det inget hon lastade dem för. De var bara barn. Eller, Tuva var knappt ett barn längre. Emma häpnade över hur fort det hade gått. Snart skulle Tuva komma dragande med en pojkvän.

”Hur går det för dem där ute”, frågade Emma och nickade mot baksidan av huset.

Alva ryckte på axlarna.

”Jag vet inte.”

Tuva himlade med ögonen.

”Meh, du såg väl att de hade kommit skitlångt.”

Emma log. Skitlångt var kanske inget ord hon hade använt, men hon förutsatte att det gick bra.

”Vill ni följa med upp och hjälpa oss att plantera om groddarna?”

Tuva och Alva såg ut som om de skulle protestera när Märta fortsatte.

”Det är så coolt. Det var inte många dagar sedan som vi satte en massa fröer. Varken Melvin eller jag trodde att det skulle bli något. Men mamma tjatade så vi hängde med. Nu har det bara exploderat.”

”Jag ska visa mina”, tjöt Melvin och sprang mot trappan.

Intresset hade uppenbarligen väckts, för de andra tre hängde på. Emma gick efter, men stannade utanför gästrummet. Hela bröstet fylldes av värme. Märta och Melvin gav systrarna en ordentlig lektion i växternas liv och leverne. Kunde det här kompensera uteblivna skidsemestrar i Alperna och sportlov i Spanien? Emma hade ingen aning. Men för stunden skulle hon njuta. När hon klev in i rummet blev hon förvånad. Hon trodde att barnen skulle stå med varsin kruka i handen. I stället filmade de groddarna från olika vinklar. Tuva instruerade Alva och Märta, som pekade på krukorna.

”Tomatoes”, sa Märta.

”Celery”, sa Tuva.

”Artichoke”, fortsatte Märta.

Emma skakade på huvudet.

”Arti… Vadå?”

Märta pekade på kronärtskocksplantorna.

”Vi ska göra en community på TikTok. Artichoke är kronärtskocka på engelska.”

”Vad ska vi ha för hashtag”, undrade Alva.

Tuva tog fram mobilen och hennes fingrar dansade över skärmen.

”Det finns redan massor med communities för odling”, konstaterade Tuva.

”Äsch, vi kan väl göra en egen ändå”, sa Alva.

Tuvas blick var riktad mot telefonen.

”Min hashtag-generator föreslår #greenthumb, #gardenlife eller #growyourown.”

De fyra ungdomarna hukade sig över Tuvas skärm. Men Emma hade redan bestämt sig.

”#growyourown blir helt perfekt”, viskade Emma.

”Vad sa du, mamma”, undrade Märta.

”#growyourown är perfekt”, sa hon, högre den här gången.

Det verkade som om ungdomarna höll med. När Emma lämnade dem för att titta till grytan hade de fullt upp med att skapa sin community.

Det bubblade både i högrevsgrytan och i Emma. Tänk att barnen var så engagerade. Hon sträckte sig efter mobilen. Den första tanke som dök upp var att hon måste ringa Emelie och berätta. Men hon stannade mitt i rörelsen. Det var förr hon gjorde det. Ringde spontant till Emelie, alltså. Numera undvek hon att prata med väninnan. Hon lade ned telefonen och vände sig i stället till Rolf.

”Ska vi gå ut och se hur det går för byggarna?”

Rolf var snabbt på benen och sprang före ut i hallen. Var det som hon inbillade sig eller verkade hunden lugnare nu? Hon tog tag i dörrkarmen.

”Peppar, peppar, men du har inte förstört något på hela dagen.”

Rolf skuttade runt henne när hon skulle sätta på honom kopplet. Emma försökte lugna honom.

”Sitt. Snälla Rolf, kan du inte lugna dig. Stanna.”

Inget hjälpte. Till slut fick Emma ett grepp om honom som han inte kunde slingra sig ur. Emma drog ned dragkedjan i dunjackan innan hon öppnade dörren. Varför blev det alltid en brottningsmatch innan de skulle gå ut?

När de nådde baksidan flämtade Emma till. Daniel och Marcus var praktiskt taget klara.

”Wow, vad långt ni har kommit.”

Daniel sträckte på sig.

”Visst har vi snart förtjänat den där ölen”, log han.

”Om ni har. Jag ska bara rasta Rolf en kort sväng, sedan sätter jag på potatisen.”

Marcus såg frågande från Emma till Daniel.

”Rolf. Är inte det ett ovanligt namn på en hund?”

Nej, tänkte Emma. Ställ inga frågor om hunden. Det kändes uselt att behöva ljuga. Hon räddades av Daniel.

”Tja, det kanske det är. Men den heter Rolf. Vi passar den åt en bekant som har blivit sjuk.”

”Jaha”, sa Marcus dröjande.

Emma ville inte besvara fler frågor. I stället förekom hon Marcus.

”Vad ni har jobbat på. Det ser helt fantastiskt ut.”

Det gjorde det sannerligen. Växthuset såg ännu större ut

på deras lilla tomt. De skulle få plats med massor av växter. Hon tog upp mobilen och fotade det från olika vinklar. Hon skulle tipsa barnen om att filma även här ute. I kväll skulle hon lägga upp lite nytt på sitt Instagramkonto. Hashtaggen skulle bli användbar även för henne.

Emma hade dukat i finrummet. De använde sällan matsalsmöblemanget, men det var fler platser runt det bordet än i köket. Hon försökte intala sig att det var därför. Fast när Daniel undrade varför hon hade tagit fram den vita linneduken och finporslinet hade hon rodnat. Hon ville inte ens erkänna det för sig själv, men hon ville så gärna att Emelie skulle bli imponerad. Därför satt de med tända kandelabrar, porslin med guldkant och vackra kristallglas. Kontrasten mot trädgårdsarbetet och barnens jordiga fingrar var slående. Det hade varit rimligare att duka upp i garaget, tänkte Emma. Fan också, det blev fel hur hon än gjorde.

”Gott”, sa Marcus och nickade uppskattande mot Emma.

”Tack.”

Emma kunde inte komma på något annat att säga. De hade haft en skönt avslappnad stämning när de fixade det sista med maten. Men i samma ögonblick som Emelie klev över tröskeln var det som om något förändrades. Alva och Tuva rusade fram och började ivrigt berätta om sitt nya TikTok-community. Då hade Emelie förfasat sig över fläckarna på deras kläder. Emma hade känt sig dum. Givetvis borde hon ha satt förkläden på barnen. Tystnaden runt bordet var besvärande. Hon måste komma på något att säga.

”Gick det bra med trädgårdsarkitekten”, frågade hon Emelie till slut.

På bråkdelen av en sekund stelnade Emelie till. Hade Emma sagt något dumt. Hon lade märke till blicken som Marcus gav sin fru och att Emelie vägrade möte den.

”Ja, det var väl inte direkt en trädgårdsarkitekt. Snarare en vän till en kompis. Eller kanske inte en kompis utan till Lina som jobbar på firman som har hand om renoveringen. Men det gick jättebra. Han hade massor med bra tips.”

Emma var säker på att Emelie hade sagt trädgårdsarkitekt. Hade Emma inte vetat bättre skulle hon trott att Emelie var nervös. Varför? Vad var det egentligen som pågick?

Kapitel 38

När Emelie stängde ytterdörren efter sig kastade sig Alva och Tuva fram och tjattrade om någon ny trend på TikTok. Emelie såg deras smutsiga kläder och fick panik. Plaggen var svindyra och numera täckta av diverse bruna fläckar. Hon var fortfarande i chock efter mötet med trädgårdsarkitekten. Eller Linas kompis som hon hade sagt att han var vid middagen. Inledningsvis hade hon imponerats av hans kunnande och träffsäkra tips. Men när han berättade vad alla goda idéer i runda slängar kostade höll hon på att svimma. Emelie var helt säker på att trädgården inte ingick i basutförandet som omfattades av offerten. Hon såg framför sig hur hennes vackra hus skulle omges av lervälling när dräneringen var klar.

När de kom hem från Emma skulle hon googla vad det kostade att så helt vanligt gräs. Visst brukade allt lösa sig men hon kunde inte förstå hur hon skulle få ihop pengarna. De behövde sälja sitt gamla hus snarast men de måste ha någonstans att bo. Skärp dig, Emelie. Sluta noja. Marcus fick inte ana oråd. Hon måste helt enkelt hålla ihop under middagen.

Emelie försökte att undvika att titta på tjejernas kläder när de satt sig vid bordet. Emma hade dukat ursnyggt och kontrasten blev slående. Visst var det lite old fashion med vit duk och kandelabrar men det hade sin charm. Alva och Tuva såg ut som trollungar. Skitiga kläder och smutsiga naglar. Hur skulle

hon berätta för ungarna att det skulle bli nödvändigt för Alva att ärva Tuvas kläder i stället för att köpa nytt? Emelie lade ned besticken och drog efter andan. Skulle de behöva köpa kläder via second hand framöver? Hon ångrade att hon inte hade bett Marcus köra, hon skulle behövt alkohol för att lugna nerverna. Stämningen runt middagsbordet var olustig och hon önskade att någon skulle säga något. I samma ögonblick vände sig Emma mot henne.

”Gick det bra med trädgårdsarkitekten?”

Nej. Emma kunde ha frågat om vad som helst, men det där var minerad mark. Vad skulle hon svara på det? Marcus blick brände. Något måste hon säga.

”Ja, det var väl inte direkt en trädgårdsarkitekt. Snarare en vän till en kompis. Eller kanske inte en kompis utan till Lina som jobbar på firman som har hand om renoveringen. Men det gick jättebra. Han hade massor med tips.”

Emelie tog en hårlock och började snurra. Gud, vad hon svamlade. Det var inte likt henne. Emelie undvek att se på Marcus när hon fortsatte.

”Tjejer, ni kan väl försöka tvätta av er före efterrätten. Det ser inte speciellt hygieniskt ut med så smutsiga naglar.”

Hon visste att det var fel att ta ut frustrationen på tjejerna, men det gick inte att stoppa. Inombords stormade det och då måste ytan vara perfekt. Och ytan omfattade hela hennes familj. Hon skulle precis upplysa Marcus om att han drack för mycket vin, men hans ansiktsuttryck stoppade henne. De kunde inte bli ovänner nu.

”Vem var det egentligen du träffade i dag?”

Marcus sluddrade lätt. Trots det gick det inte att missa anklagelsen i rösten. Emelie slog en blick i backspegeln. Alva

hade somnat och Tuva satt och skrollade i mobilen. Hon ville undvika bråk, men hon kunde inte gärna locka Marcus med sex när tjejerna satt med i bilen. Det här måste hon klara ändå.

”Lina tipsade om honom. Jag ville bara ha en second opinion.”

”Har vi verkligen råd att anlita någon till trädgården?”

Svaret på den frågan var ett solklart nej. Men Emelie ville inte att allt skulle vara så svart eller vitt. Kanske skulle de få massor med pengar för det gamla huset? Kanske skulle hon få ett nytt välbetalt jobb? Eller, kanske inte. Möjligen kunde Marcus få ett nytt jobb med högre lön. Eller kanske Marcus kunde få ett arv … Nej, hon kunde inte önska livet ur sina svärföräldrar. Marcus lade en hand på hennes lår.

”Emelie, har vi råd att anlita någon till trädgården?”

Nu blev det antingen eller i alla fall.

”Vi har väl inte bestämt att vi ska anlita någon, eller?”

Emelie hörde själv att hennes röst hade blivit gäll. En snabb blick i backspegeln visade att även Tuva hade uppfattat förändringen. Lugna ned dig, uppmanade hon sig själv. Marcus drog hastigt efter andan.

”Men det är precis det jag menar. *Vi* bestämmer ju ingenting. Jag känner mig inte delaktig överhuvudtaget.”

Emelie visste att vinet bidrog till att Marcus var påstridig. Det här var helt fel tillfälle. Eller, egentligen var alla tillfällen fel. För Marcus hade rätt. De hade inte råd. Emelie visste att han skulle bli tokig om han fick veta att hon hade tagit ett lån till handpenningen för renoveringen. Hjärtat slog snabbare. Marcus fick, under inga omständigheter, få reda på något om lånet. Emelie lade sin hand över hans.

”Älskling, kan vi inte ta den här diskussionen i morgon i stället? Det är klart att du också ska vara delaktig. Det är bara det att jag har semester halvtid och vi vill komma i gång. Eller?”

Frågan blev hängande i luften. Marcus stirrade ut genom fönstret. Hade han gett upp? Emelie kramade om hans hand.

”Du”, sa hon mjukt. ”Det vill vi väl?”

Marcus vände sig mot henne. Han såg så olycklig ut att det rusande hjärtat stannade upp. Marcus försökte sig på ett leende.

”Det är klart att vi vill. Fast jag känner mig inte trygg med det här. Jag vet att dina föräldrar är fantastiska och att de alltid ställer upp. Men vi, som familj, måste kunna hantera vardagen.”

Hon hade överlevt den här diskussionen, men det var tillfälligt. Det var som att stå på randen till ett stup. Nästa steg skulle obönhörligen innebära slutet. Hennes föräldrar var inte alls fantastiska längre och de ställde inte upp för hennes familj. Hon hade tackat ja till en offert som krävde ett mirakel om hon skulle kunna betala slutnotan. Och då hade hon fortfarande ingen trädgård. Trots att illamåendet sköljde över henne blev hon sugen på choklad. Hon puttade till Marcus i sidan.

”Kan du kolla om det finns något godis i handskfacket?”

Marcus öppnade luckan och plockade ut en av två mjölkchokladkakor. Han höjde på ögonbrynen.

”Äter du choklad?”

Det gjorde hon egentligen inte. Men all stress skapade ett enormt sötsug. Hon ryckte på axlarna och stoppade två rader choklad i munnen. Det kändes genast bättre.

Kapitel 39

”Nej, Rolf”, försökte Emma.

Ingenting hjälpte. Rolf studsade runt henne som en galning. Hur kunde det vara så svårt att få på selen? Emma var genomsvettig innan de ens hade hunnit ut genom dörren.

”Stanna!”

Emma skakade på huvudet. Det där var bara korkat. Hur skulle Rolf förstå vad hon menade? Hunden fortsatte att studsa, samtidigt som svansen piskade från sida till sida. Daniel kom in i hallen med ett roat uttryck i ansiktet. Han höll höger hand bakom ryggen.

”Hur går det?”

Emma sträckte på sig och drog av mössan.

”Så där.”

”Ska jag visa en sak?”

”Absolut”, sa Emma samtidigt som hon drog ned dragkedjan i jackan.

Daniel sträckte fram högernäven och sa:

”Rolf, sitt.”

Rolf slutade studsa och vädrade i luften. Då såg Emma skinkbiten. Daniel upprepade sitt kommando.

”Sitt.”

Och som genom ett under satte sig Rolf. Emma kastade sig över honom och fäste spännena. Daniel sträckte fram en bit skinka.

”Aj, som fan”, utbrast han samtidigt som han skakade högerhanden.

Nu var det Emmas tur att le.

”Snyggt jobbat. Men det finns lite detaljer att slipa på.”

Hon stoppade några hundbajspåsar i fickan och snubblade närapå över Rolf som hade återgått till att studsa. Innan Daniel stängde dörren efter dem sa han:

”Ungarna och jag åker om en stund. Jag hör av mig när vi kör hem, så kan vi plocka upp pizza på vägen.”

Det var knappt att hon hade överlevt promenaden. Emma hällde upp kaffet och satte sig tungt ned på köksstolen. Rolf var galen. Varje gång de mötte en annan hund hade han kastat sig framåt och skällt som en bandhund. Var Rolf arg eller glad? Emma hade ingen aning. Han skällde och morrade men svansen viftade. Hon startade laptoppen och försökte formulera en fråga i sökfältet.

”Varför skäller en hund på andra hundar?”

Emma suckade. Det kunde visst bero på allt. Ilska, rädsla eller osäkerhet. Emma masserade tinningarna. Hur skulle hon lista ut vad som var felet med Rolf? Hon fortsatte att läsa. Det stod spaltmeter om något som kallades hundmöten. Där hade Rolf sina brister. Emma stannade upp. Var det något Rolf egentligen var bra på?

Emma förde koppen till munnen och blundade. Om hon skulle skriva en vettig annons måste hon lista ut vilka som var Rolfs goda sidor. Ingen skulle vilja köpa en värdelös hund. Tingeling dök upp på näthinnan. Den förbannade valpen var perfekt. Emma bet ihop käkarna. Typiskt Emelie!

Hon tittade på Rolf där han låg och sov i korgen. Den rufsiga pälsen hävde sig i takt med andningen och ur hunden

kom små snarkningar. Något rörde sig i bröstet. Glad. Det var det som var Rolfs grej. Att vara glad var inte dåligt alls. Det kanske var det just det som var Rolfs problem vid hundmöten, han var helt enkelt överdrivet glad. En rubrik fångade hennes uppmärksamhet.

”Eva-Britts tio bästa tips för bättre hundmöten.”

Det var Eva-Britt Andersson, hundcoach, som tipsade om hur promenaderna skulle bli en ren njutning. Emma kunde inte låta bli att fnysa. Promenaderna med Rolf var allt annat än en fröjd. Hon tryckte sig vidare till hundcoachens hemsida. Men, visst var det väl? Kunde det verkligen vara? Jo, det var kvinnan med taxen som hon hade träffat på veterinärkliniken. Emma skakade på huvudet. Nog för att hon och Rolf behövde hjälp, men även om den kvinnan var den sista hundcoachen i världen skulle hon inte anlita henne. Eva-Britt Andersson hade inte varit någon trevlig person.

Nej, hon måste sluta med det här meningslösa googlandet. Eftersom hon redan hade försökt att lämna Rolf till tillgängliga hundhem fick hon testa något nytt. Hon hade gått med i flera Facebookgrupper, vars syfte var att omplacera hundar. Det var inte lätt att få till en vettig bild på Rolf. Framifrån såg han förfärlig ut och från sidan blev hans underbett ännu tydligare. En bild snett uppifrån medan Rolf sov skulle fungera. Då såg han ut som ett garnnystan. Och det var inte dåligt. Hon skapade ett inlägg med fotot och skrev:

”En pigg och mycket glad …”

Blev det för mycket med mycket? Emma raderade och fortsatte.

”En pigg och glad hund …”

Att det var en hund var givet med tanke på Facebookgruppens namn. I stället skrev hon:

”En pigg och glad hanne som letar nytt hem på grund av ändrade familjeförhållanden.”

Nej, ändrade familjeförhållanden kändes inte rätt. Kanske var allergi bättre?

”En pigg och glad hanne som letar nytt hem på grund av allergi. Rolf vill gärna bo hos en familj på landet.”

Emma läste igenom texten. Det var nog inte bra att skriva Rolf. Hon var tvungen att ändra.

”En pigg och glad hanne som letar nytt hem på grund av allergi.”

Emma funderade. Sedan bestämde hon sig.

”Ludde är en pigg hanne som gärna vill bo hos en familj på landet.”

Skulle hon skriva något om Rolfs beteende vid hundmöten? Nej, det var lika bra att strunta i det. Emma gick igenom texten ytterligare en gång och lade till:

”Vid intresse skicka PM.”

Sen tryckte hon på publicera. Hon inväntade en känsla av lättnad men inget hände. I stället fick hon en klump i magen. Tänk om ingen hörde av sig? Och ännu värre, tänk om någon faktiskt hörde av sig? Med en smäll stängde hon igen laptoppen. Hon skulle inte oroa sig utan i stället gå upp till växterna. Där kunde hon inte låta bli att vara lycklig.

Emma gav tomatplantorna en sista dusch när det plingade till i telefonen. Var det Daniel som hörde av sig? De var hos kusinerna och han skulle skicka meddelade när de var på väg hem. Emma höjde på ögonbrynen. Klockan var bara tre. Kanske blev de klara tidigare än beräknat. Meddelandet var inte från Daniel. Det var någon som hette Patrik som ville komma och titta på Ludde. Ludde, vilken Ludde? Just det, hon hade döpt

om Rolf. Hjärtat slog snabbare. Det var någon som ville titta på Rolf. Emma fortsatte läsa. Patrik ville komma redan i eftermiddag. Emma var torr i munnen när hon svarade:

”Det går bra. Jag är hemma hela eftermiddagen.”

Kapitel 40

Behövde tomatplantorna mer vatten? Eller skulle sellerin få mer omvårdnad? Kanske var det dags att plantera någon av avokadokärnorna? Det kröp i kroppen. Var det rätt att ge bort Rolf? Tänk om han kom till människor som inte var snälla mot honom? Nej, nu fick hon sluta. Naturligtvis skulle Rolf hitta en ny fin familj. Emma tog fram meddelandet igen. Den här Patrik hade inte skrivit något om vare sig fru eller barn. Hon ställde tillbaka blomsprutan. Kanske skulle det kännas bättre om hon åt en smörgås.

När Emma gick ned för trappen hördes Rolfs snabba tassar bakom henne. Hon hade börjat uppskatta att ha hunden som följeslagare. Om han bara hade varit enklare att promenera med, då hade de kanske kunnat behålla honom. Rolfs uppförande på promenaderna uteslöt att något av barnen skulle kunna gå ut med honom. Och Emma kunde inte fortsätta jobba hemma. Hon öppnade kylskåpsdörren.

”Vad tror du om lite skinka”, frågade hon Rolf.

Genast satte sig hunden och svansen viftade fram och tillbaka. Emma log. Det var uppenbarligen inga problem att sitta still om det fanns en skinkbit att förhandla med. Om han kunde sitt så enkelt, var det möjligt att han kunde andra konster också? Emma prövade:

”Ligg.”

Inget hände. Emma försökte låta mer bestämd.

”Ligg!”

Rolf satt kvar och tittade på Emma. Kanske skulle det gå bättre om hon försökte låta gladare på rösten.

”Ligg”, sa hon med så ljus röst som hon kunde uppbringa.

Rolf spetsade öronen och vred huvudet från sida till sida.

”Äsch”, skrattade Emma.

I samma ögonblick ringde det på dörren.

Mannen som sträckte fram näven fyllde nästan hela dörrgluggen. Den kraftiga handen var full av tatueringar. Den svarta huvtröjan var sönder i mudden och dunvästen hade definitivt passerat bäst före datum. På fötterna bar mannen ett par svarta snörade boots.

Emmas första tanke var putta till mannen och snabbt stänga dörren. Han såg helkriminell ut. Kanske rekade han lämpliga bostäder att göra inbrott i? Hon vek sig åt sidan för att se bakom honom. På uppfarten stod en vit skåpbil parkerad. Fordonet fick Emma att stelna till. Befann hon sig i en dålig film?

”Det är jag som är Patrik. Är det du som har lagt ut annonsen på Ludde?”

Emmas första impuls var att skrika nej. Men då skulle väl mannen börja knacka på hos grannarna, i stället tog hon motvilligt ett steg åt sidan.

”Jo, det stämmer. Kom in.”

Hon undrade varför Rolf inte hade sprungit till dörren och skällt. Hade han ett sjätte sinne? Inte kunde han väl veta att hon tänkte lämna bort honom? Mannen snörade upp kängorna och följde efter Emma till köket.

”Vill du ha kaffe?”

Patrik skakade på huvudet.

”Te”, sa Emma frågande.

Patrik skakade återigen på huvudet och sa:

”Var är hunden?”

Ja, vart hade Rolf tagit vägen? Emma sökte av rummet. Hundbädden var tom och det låg heller ingen Rolf under bordet. Hennes blick stannade vid Patriks fötter. Den högra stortån stack ut genom strumpan. Skulle hon skratta eller gråta?

”Jaha, du letar hund?”

Patrik ryckte på axlarna.

”Ja, vi är alltid ute efter bra hundar.”

Vad menade han med vi? Han såg inte ut som en klassisk familjefar. Var det okej att fråga om han hade familj eller skulle han tycka att hon var för nyfiken då? Det kunde inte hjälpas.

”Vi?”

Patrik drog efter andan.

”Ja, vi är några grabbar som gillar hundsport.”

Det här blev bara konstigare och konstigare. Hundsport? Skulle hon berätta för Patrik att Rolf knappt kunde kommandot sitt? Bara om man hade en skinkbit i handen. Innan hon hann förklara gick Patrik ut i hallen.

”Är hunden här någonstans?”

Någonstans var han ju. Men varför hade inte Rolf kommit fram och hälsat? Det uns av obehag som hade slagit rot i henne när mannen uppenbarade sig i dörren hade stegrats till något som liknade stormen Gudrun. Hjärnan sa till henne att det här skulle vara hennes enda chans att bli av med Rolf. Och det var det enda hon ville, eller? Hjärtat skrek att det var helt fel. Karln såg inte klok ut. Han hade inte ställt en enda fråga om Rolfs personlighet. Visst ville man väl veta hur hunden var om man skulle ha den som en vän för livet. Det högg till i bröstet när Emma tänkte på sitt eget agerande. Fast hon hade varit full, den här mannen verkade inte påverkad av något. Emma svalde.

Patriks syfte var nog inte att skaffa en vän för livet. Skulle hon be honom att lämna huset? Det var hjärtat som uppmanade henne, medan hjärnan beordrade henne att leta reda på Rolf.

”Ett ögonblick. Han är nog uppe. Du kan vänta här.”

Hon ville inte ha upp mannen på övervåningen, men hon ville inte heller lämna honom ensam på nedervåningen. Emma kastade sig upp för trappan.

”Rolf, Rolf”, sa hon med låg röst.

Han var inte i Melvins rum.

”Rolf”, sa Emma högre.

Det var tomt även i Märtas rum. Emma gick vidare till sitt och Daniels sovrum. Det såg tomt ut även där. Emma stannade upp i dörren. Var fanns hunden? I ögonvrån uppfattade hon en rörelse. I hörnet stod en stol där Emma brukade hänga de kläder som befann sig i gränslandet mellan smutsiga och rena. Nu låg både byxor och tröja i en hög på golvet och i högen låg en pälsboll.

”Rolf, där är du ju.”

Med några snabba steg var Emma framme vid byltet. Hon lyfte upp hunden.

”Men, varför ligger du här?”

Var han sjuk? Hon mötte de pigga bruna ögonen. Nej, han såg frisk ut. Men svansen hängde rakt ned och det var ovanligt.

”Sluta nu”, viskade Emma till sig själv.

Det hela måste vara en slump. Inte hade Rolf ett sjätte sinne? Med tunga steg gick Emma ned för trappan.

”Det här är Rol… Nej, jag menar Ludde.”

Patrik gav Rolf en hastig blick.

”Toppen, jag tar honom.”

Hade hon hört rätt?

”Du tar honom?”

Emma hade väntat på det här ögonblicket sedan Rolf satt fastbunden i trappan och ylade. Men allt blev fel. Strupen snördes ihop och en flock vildhästar galopperade i bröstet.

”Du tar honom”, upprepade hon.

Patrik nickade.

”Absolut. Jag tar med honom direkt. Har du något koppel? Annars hämtar jag något i bilen.”

Allt hade blivit precis som hon velat. Gör det, skrek hennes hjärna. Samtidigt höll hennes hjärta på att brista. Det här kändes inte rätt. Hennes grepp om Rolf hårdnade.

”Han har leksaker, foder och hundbädden”, stötte hon ur sig.

Patrik sträckte sig fram och drog Rolf ur hennes famn.

”Jag tar honom så här bara. Foder har jag”, sa mannen och började gå mot dörren.

Emma stod som förstenad. Hon fick ingen luft. De protester som skrek inombords kom inte ut. När ytterdörren slog igen var det något som brast.

”För helvete”, skrek hon rakt ut.

Emma kastade sig genom hallen, slet upp ytterdörren och vrålade:

”Rolf, Rooolf.”

Då blev det liv i hunden. Han sprattlade som en torrlagd fisk. När Emma satte fötterna på grusgången var det som om hon klev på en spikmatta.

”Förbannade, jävla skit”, mässade hon samtidigt som hon kände vätan tränga in genom strumporna. Hon stannade upp och stirrade ned på fötterna. Hon hade missat skorna. Ett tjut fick henne att titta upp igen. Mannen var högröd i ansiktet och stod framåtböjd med höger hand instoppad mellan låren.

”Förbannade byracka”, sa han.

Rolf sprang som om det gällde livet. Hans öron flaxade

och tungan hängde ur munnen. I det ögonblicket var han det sötaste Emma hade sett. Hon sträckte fram armarna och Rolf kastade sig upp i hennes famn. Emmas armar slöt sig om hunden och hon borrade ned huvudet i hans päls.

”Förlåt”, viskade hon.

Till Patrik skrek hon:

”Rolf stannar här!”

Hon brydde sig inte om att rätta namnet. Rolf hette ju Rolf. När Emma stängde ytterdörren hörde hon hur skåpbilen rivstartade. Hon låste dörren och, med Rolf fortfarande i famnen, gick hon in i köket. De blöta strumporna slängde hon på golvet innan hon tog fram telefonen och skrev in Eva-Britt Andersson, hundcoach, i sökrutan. Ont ska med ont fördrivas, tänkte Emma. Om Rolf skulle bli en del av deras familj fanns det saker han var tvungen att lära sig.

Kapitel 41

Emelie satt i soffan med telefonen framför sig. Hon måste veta vad det skulle kosta att bara så lite gräs. Marcus hade varit grinig hela förmiddagen och Emelie hade gjort allt för att undvika honom. Trots Marcus humör var Emelie nöjd. Det var många timmar kvar av söndagen och hon hade hunnit med att göra flera inlägg med Tingeling och tjejerna. Reaktionerna formligen vällde in. Alla älskade den fluffiga vita valpen.

Emelie drog en suck av lättnad. Gräsfrö var inte alls speciellt dyrt. När hon fortsatte läsa förstod hon att det inte var riktigt så enkelt. Det skulle markberedas och planas ut, sedan skulle fröna täckas av ny jord. Emelie tog en slinga av håret och snurrade den runt sitt finger. Varför skulle allt vara så krångligt?

”Hej. Vad gör du?”

Emelie frös i rörelsen. Hon hade ingenstans att fly. Hjärtat slog snabbare. Bara han inte frågade om trädgårdsarkitekten igen.

”Du. Vi måste prata om trädgårdsarkitekten”, sa Marcus dröjande.

Emelie slöt ögonen för en sekund. Hon måste hålla sig lugn. Det var inte konstigt att Marcus frågade och han hade haft rätt i det han sa när de körde hem i går. Hon hade inte involverat honom. Tvärtom hade hon behövt hålla Marcus utanför. Han skulle aldrig accepterat offerten från Ditt perfekta hem och han skulle aldrig förstå den kemi hon kände med Lina. En

ilska blossade upp inom henne. Marcus skulle alltid göra allt rätt. Han hade alltid varit avundsjuk på hennes relation till föräldrarna. Men det var inte hennes fel att Marcus föräldrar var snåla. Eller, snåla var kanske ett starkt ord. Marcus hade syskon han var tvungen att dela med sig till. Det hade inte spelat någon roll så länge Emelies mamma och pappa hade ställt upp. Men det hade varit toppen om Marcus sida av släkten kunnat steppa upp. Hon suckade. Det var alltid hon som måste ordna med allt.

”Emelie”, sa Marcus frågande.

Ja, något måste hon säga. Marcus fick inte börja fråga om avtalet med Ditt perfekta hem. Hon måste lugna honom utan att avslöja för mycket.

”Förlåt. Jag vet att jag har dragit i väg. Men jag älskar huset och du brukar inte vara så engagerad i inredning.”

Det var visst inte rätt svar för Marcus panna fylldes av djupa veck.

”Det här handlar väl knappast om inredning”, svarade han med mer skärpa i rösten.

Nej, det gjorde det inte. Innan hon hann fundera ut något att säga fortsatte Marcus:

”Det handlar om oss och vår familj. Hur vi vill leva framöver. Och framför allt hur vi ska kommunicera med varandra. Även om dina föräldrar står för finansieringen måste vi fatta gemensamma beslut.”

I sak höll hon med Marcus. Det var klart att de skulle fatta gemensamma beslut. Sedan slog det henne att han hade bestämt att de skulle skaffa hund. Hon skulle precis slänga det i ansiktet på honom när Tingelings varma kropp tryckte sig mot hennes. Just det var nog det bästa beslut som Marcus hade fattat, någonsin. För ett ögonblick ville hon berätta allt.

Offerten, lånet och hennes föräldrars ovilja att bidra. Men så dök bilder av villan upp. De vackra fönstren, trappan och verandan. Nej, om hon berättade för Marcus skulle allt det där tas ifrån henne. Det fick bara inte hända. Emelie svalde en suck, i stället tvingade hon fram ett leende.

”Det klart att vi ska fatta beslut som en familj, men kan du inte sätta dig här först?”

Emelie klappade på soffan. Kanske kunde hon köpa sig lite tid. Hon skakade på huvudet så att hennes blonda lockar föll ned över axlarna. Hon lade huvudet på sned.

”Kan vi inte mysa först?”

Med tveksamma steg närmade sig Marcus soffan.

”Jag har behov av att prata och det kan vi absolut göra i soffan.”

Emelie lutade sig mot Marcus bröst och han höll om henne. När hon förde handen mot hans skrev, tog Marcus tag i den. Han gav ovansidan en kyss.

”Inte nu”, viskade han i hennes hår. ”Berätta om trädgårdsarkitekten.”

Emelies hjärta slog snabbare. Hon måste komma på något vettigt att säga.

”Det stämmer att han var trädgårdsarkitekt. Men jag har inte anlitat honom. Och ja, det blir för dyrt att hyra in honom. Vi ska fokusera på att få färdigt huset innan vi tar på oss några andra kostnader.”

Hon fick en idé.

”Älskling, kan du inte ta hand om försäljningen av det här huset. Jag vet att vi har sagt att vi ska vänta. Men det är mer ekonomiskt att bara ha ett boende.”

Marcus var tyst en stund. Sedan skrattade han.

”Ja, varför inte. I värsta fall får vi väl bo i husvagn.”

Emelie föll in i skrattet. Men hon såg framför sig hur hela familjen satt i en gammal sunkig husvagn. Hon blundade och skakade på huvudet.

”Då säger vi det. Vill du ha glass?”

Marcus nickade och kysste henne på munnen.

”Jag älskar dig.”

När andra portionen glass var uppäten kom lugnet över Emelie. Allt skulle nog ordna sig. Hon tog upp smartphonen och drog efter andan. Det var hur många som helst som gillade filmen på Tingeling och tjejerna. Hon hade köpt en rosa glittertröja till Tingeling. Det gillade tydligen hennes följare. Hon skrollade igenom flödet som fylldes av söta hundar. Flera av profilerna som hon följde hade reklam på sina sidor. Emelie tog handen från telefonen. Varför hade hon inte tänkt på det? Skulle hon kunna tjäna pengar på sina sociala medier? Hon frågade Google.

”Hur mycket tjänar en framgångsrik influencer?”

Wow, en framgångsrik influencer kunde tjäna miljoner. Hon betraktade Tingeling som satt bredvid henne i sin rosa topp. Pepparkornsögonen glittrade. Vi kommer att bli rika, tänkte Emelie. Det bubblade i hela kroppen när hon letade vidare. Bedårande hundar som öppnade dörrar, rullade runt och vinkade svepte förbi. Folk verkade gilla när hundarna gjorde roliga och oväntade saker. Hon stirrade på en mops som gick och hämtade en matskål. Reelen hade fått över tvåtusen interaktioner. Hur fick man en hund att hämta en matskål. Emelie gick ut i köket med Tingeling efter sig.

”Kom gumman.”

Hon tog fram hundgodiset och satte sig framför Tingelings matskålar.

”Hämta skålen”, sa Emelie med förväntan i rösten.

Tingeling stirrade på hundgodiset.

”Ta skålen”, försökte Emelie igen.

Då satte sig Tingeling ned och stirrade frågande på Emelie. Hon flyttade skålen närmare valpen och försökte igen.

”Ta den då.”

Tingeling lade sig ned och vilade huvudet mot framtassarna. Emelie undslapp sig en suck. Tingeling som brukade vara så smart. Hon sträckte fram godisbiten och mumlade:

”Duktig hund.”

Hon fick helt enkelt fråga Google igen.

”Hur lär man en hund konster?”

Hundratals träffar dök upp. En länk fångade hennes intresse. Eva-Britt Andersson, hundcoach. Coach lät vettigt. Hon tryckte sig fram till kvinnans hemsida.

”Jösses”, utbrast hon när hon fick syn på den bastanta kvinnan.

Kunde en människa som brydde sig så lite om sitt utseende vara kompetent? Men alla omdömen var eniga. Eva-Britt Andersson verkade kunna göra underverk med hundar. Emelie tänkte på miljonerna som hon och Tingeling skulle tjäna och skickade i väg en förfrågan till hundcoachen.

Kapitel 42

Eva-Britt lyfte försiktigt upp väskan från sätet. Tåget skulle snart anlända till hennes station och det var lika bra att vara förberedd. Hon höll den svarta väskan högt och var noga med att undvika att den stötte emot något när hon gick i den trånga gången.

”Går det bra?” viskade hon med munnen tätt mot tyget.

I samma ögonblick fick hon en kraftig knuff från sidan. Eva-Britt slungades mot ryggstödet på andra sidan gången. Hon fick uppbåda all sin kraft för att inte ramla.

”Se dig för”, sa hon med barsk röst.

Ynglingen som stod alldeles för nära ryckte på axlarna.

”Du får väl se dig för. Jag ska av här.”

Det var det fräckaste. Eva-Britt drog efter andan. Hon skulle minsann säga ett och annat till pojkspolingen. Då slog det henne. Ada, hur hade det gått med Ada? Hon kunde inte låta bli att knuffa till den gängliga ynglingen med höften innan hon fortsatte gå. Eva-Britt höll väskan tryckt mot bröstet när hon korsade perrongen.

”Lilla gumman. Vi är snart i bilen.”

Eva-Britt visste att hon överdrev. Men hon ville inte riskera Adas hälsa samtidigt som det var livsviktigt att ha med henne i studion. Tittarna älskade Ada. Det blev aldrig samma kvalitet på programmet när hon använde inlånade hundar. Kanske var det dags att … Nej, den tanken ville hon inte tänka. Ada var

dessutom för gammal för att orka med en valp. Oavsett skulle Eva-Britt aldrig hitta en hund som Ada. Taxen var unik på så många sätt. Den välbekanta klumpen dök upp i halsen. Nej, hon kunde inte börja gråta nu. I stället ställde hon ned väskan på marken och öppnade dragkedjan.

”Så, stumpan. Du får gå sista biten.”

Ada sträckte på sig och svansen började vagga. Det var bara några hundra meter till bilen. En perfekt sträcka för att Ada skulle kunna göra sina behov. Försiktigt lyfte hon upp taxen ur väskan. Innan hon satte ned henne gav hon det mjuka huvudet en puss. Eva-Britt andades in. Det doftade kärlek. Jaha, det gick visst inte att hålla sig. Ögonen fylldes med tårar.

”Kom Ada, så går vi.”

Bara de inte mötte någon, tänkte Eva-Britt och torkade kinderna med vanten. Inte nog med att hon grät, hundväskan var inget hon var stolt över. Hade det varit för ett halvår sedan hade hon fnyst om någon hade föreslagit att hon skulle bära runt Ada i en väska. Eva-Britt hade inget till övers för duckfaceinfluencers som gick runt med chihuahuor i glitterförsedda väskor. Färgen steg i ansiktet när hon tänkte på vad hon brukade säga om dylika tilltag på sina hundkurser. Fast det här var annorlunda, Ada var faktiskt sjuk.

Väl hemma stoppade Eva-Britt ned Ada bredvid Bengt i favoritfåtöljen. Hon hade övertygat honom om att de hade promenerat en lång runda innan de gick in. Det dåliga samvetet följde henne in i köket. Hon borde berätta för Bengt. Men det var som om Adas sjukdom var lättare att förtränga om hon höll den för sig själv. Eva-Britt drog koftan tätare omkring sig. Det är dags att ta sig samman, tänkte hon och fyllde vattenkokaren. Hon hade en ny hundkurs att förbereda. Eva-Britt skänkte en

tacksamhetens tanke till morgonprogrammet. När hon och Ada hade varit med i ett avsnitt fylldes alltid inkorgen med anmälningar.

Hon skulle ha en valpkurs under våren och ytterligare några kurser för äldre hundar. Nu var det dags för de yngre förmågorna. Eva-Britt älskade att ha utbildning för valpägare. Vanligtvis kom inte ekipagen med en massa svårlösta invanda beteendeproblem, och tillsammans brukade de kunna lösa det mesta. Klicket från vattenkokaren var signalen som fick Eva-Britt att resa sig igen. Hon tog fram en bricka och två tekoppar. En av muggarna, tillsammans med några skorpor, skulle hon gå in med till Bengt innan hon fortsatte med kursen. Hon fyllde Bengts mugg med vatten och tog fram en påse svartvinbärste. När hon skulle ställa muggen på brickan stannade hon upp. Motivet föreställde Ada som valp. Hon hade fått den i födelsedagspresent för många år sen. Då hade hon inte förstått vilken ovanlig hund Ada skulle bli.

”Älskade lilla hjärtat”, sa hon och tryckte brickan mot barmen innan hon lade tillbaka den i lådan. I stället fick en skärbräda agera som underlag till Bengts kvällsfika.

Hon tog fram ett excelark och fyllde i uppgifterna från anmälningsformulären i inkorgen. Den första var en kvinna med en cockerspanielvalp. Eva-Britt kunde inte hindra ett leende. De där långa öronen och mjuka pälsen som bara en spanielvalp kunde uppbåda. Nummer två var en femton veckors labrador. Det var på gränsen. Eva-Britt skrev en notering om att hon skulle dubbelkolla att den hade blivit ordentligt grundvaccinerad före kursstart. Nästa anmälan gällde en boxer. Eva-Britt nickade och mumlade:

”Då blir det lite fart på den här kursen också.”

När Eva-Britt öppnade den fjärde e-posten slog hjärtat snabbare. En japansk spets.

”Åh”, utstötte hon.

En helt underbar hundras. Vit, ullig, vänlig, lättlärd och pigg. Det var som om varje andetag innehöll mer luft. Leendet gick inte att stoppa. Det skulle bli fantastiskt att träffa valparna och deras ägare. Eva-Britt rynkade pannan. Nästa var en arton veckors Jack russell. Inte precis min favorit, tänkte Eva-Britt och öppnade den sista anmälan till valpkursen. Hussen hette Rolf. Eller vänta, var det hunden som hette Rolf? Märkligt namn på en hund. Eva-Britt ögnade igenom anmälan. I rutan för hundens ålder var det tomt. Inte heller i rutan för ras stod det något. Herregud, hur svårt kunde det vara att fylla i ett helt vanligt formulär? Förmodligen var matten inte så begåvad. Blicken gick till fältet för anmälarens namn.

”Jaha, det lyckades hon med i alla fall”, fnös Eva-Britt.

Matten hette Emma Andersson. Eva-Britt tryckte dit flera frågetecken efter namnet. En människa som hade döpt sin hund till Rolf och som var oförmögen att plita in sin hunds ålder i en ruta fick hon se upp med. Hon tog ett rejält bett på skorpan och sköljde ned smulorna med te. Det var dags att gå in till Bengt och titta på ett nytt avsnitt av *Hjälp, pengarna är slut,* Eva-Britts och Bengts favoritprogram.

Kapitel 43

Emma sprejade vatten över en grön matta av tomatplantor.

”Nu blev ni glada, va?”

Hon hade tagit för vana att säga några ord till växterna när hon var uppe i gästrummet och skötte dem. Det var inte rimligt att plantorna skulle uppfatta vad hon sa, men det kunde inte skada, resonerade Emma. Hon lyfte blicken och tittade ut genom fönstret. Växthuset stod där och bara väntade på våren. Håret reste sig på armarna när Emma tänkte på hur hon skulle pyssla i trädgården när kvällarna blev längre. Hon fotograferade några av de kraftiga selleriplantorna. Bilderna lade hon upp på Instagram med hashtaggen growyourown.

Ett skrik fick henne att åter fokusera på trädgården. Melvin sparkade i väg en fotboll och rusade sedan efter den. Emma undrade om han hade en kompis på besök eller hade lurat med sin syster ut i trädgården? Hon sträckte sig fram för att se bättre. Ytterligare ett förtjust skrik följdes av att Melvin kastade sig över bollen. Efter honom kom Rolf som skjuten ur en kanon. Han klättrade upp på Melvins rygg och nosade honom i nacken. Barnskrattet spred värme i Emma, det var underbart att se leken. Hon log när hon tänkte på Melvins gråt när Rolf hade ätit upp legobitarna den första dagen. Det kändes som om det var hundra år sen.

Nu kunde hon inte tänka sig familjen utan Rolf. Det var

bara det att hon inte hade berättat för Daniel ännu, att Rolf skulle bli en del av deras familj på riktigt. Det måste ske snart. Eller det borde redan ha skett, rättade hon sig själv. Men Daniel hade inte frågat och det var enklare att slippa ljuga.

En ihållande signal från mobilen fick henne att rycka till. Det var dags att ta ut pajen ur ugnen. Skymningen lade sig utanför och hon misstänkte att det skulle få Melvin och Rolf att dra sig inåt. Emma sträckte upp händerna över huvudet och gäspade. En av flera fördelar med att jobba hemma var att hon kunde multitaska genom att förbereda middagen samtidigt som hon gjorde en likviditetsbudget. Emma undslapp sig en suck. E-posten från chefen hade varit tydlig, det var dags att komma tillbaka till kontoret. Rolf måste lära sig att gå i koppel och möta andra hundar innan hon kunde överväga att låta Märta eller Melvin rasta honom. Och innan dess var det omöjligt att vara en hel dag på kontoret.

Ett lyckorus kom över Emma när hon betraktade sin familj. Märta och Melvin gnabbades om vilka plantor som hade tagit sig bäst och de hade utsett Daniel till domare. Han gjorde vad han kunde för att inte behöva lämna ett avgörande. Till slut höll han upp händerna framför sig.

”Snälla, jag har faktiskt ingen aning. Men i helgen kan hela familjen åka på trädgårdsmässa. Då kan vi fråga proffsen.”

”Ja”, skrek syskonen i kör.

Emma stelnade till. I helgen var första tillfället för hundkursen. Hur skulle hon förklara för familjen att hon inte kunde gå på mässan för att hon skulle på hundkurs. Detta med en hund som hon snart skulle lämna tillbaka. Det var inte rimligt. Det var ju hon som hade dragit i gång hela den gröna vågen i familjen.

”Är mässan på lördag eller söndag”, frågade hon neutralt.

”Jag tror att den är både lördag och söndag”, svarade Daniel.

Emma andades ut. Då skulle hon omedelbart föreslå söndag, men innan hon hann öppna munnen fortsatte Daniel:

”Lördag passar mig bättre. Vad säger du”, sa han och tittade på Emma.

Kinderna hettade. Skulle hon föreslå lördag eftermiddag och fortsätta hålla masken? Nej, hon kunde inte längre hemlighålla att Rolf skulle bli en permanent del av familjen.

”Jag ska på hundkurs”, mumlade hon.

Tre par ögon riktades mot henne.

”Vad sa du”, frågade Daniel.

Hon rensade strupen.

”Rolf och jag ska på hundkurs.”

En kompakt tystnad mötte henne. Emma sänkte blicken. Det var dags.

”Vi har fått frågan … Eller jag menar … Det verkar som …”

Hur skulle hon formulera sig? Emma blundade en kort stund. Sedan sa hon:

”Rolf blir kvar.”

”Blir han vår hund?” sa Melvin och brast ut i ett leende.

”Ska vi inte lämna tillbaka honom?” sa Märta med tveksam röst.

”Hur ska vi kunna ha en hund på heltid?” sa Daniel med ett röstläge som var flera oktaver högre än vanligt.

Alla frågor var relevanta, men Emma hade önskat att Daniel och Märta hade tagit nyheten mer som Melvin.

”Nej, vi ska inte lämna tillbaka honom och ja, han blir vår hund.”

Sedan vände hon sig mot Daniel.

”Det är därför jag ska gå kurs. Om hela familjen hjälps åt kommer vi att klara det.”

Daniel skakade på huvudet.

”Men varför? Jag trodde att vi bara skulle passa honom.”

Det förstod Emma att han trodde eftersom det var så hon hade sagt.

”Jo, det skulle vi också”, sa hon dröjande. ”Men den äldre släktingen har avlidit och jag sa att han kunde få stanna.”

Vad fick hon det ifrån? Att den äldre släktingen hade dött. Hur kunde en lögn så enkelt komma över hennes läppar? Emma bet ihop käkarna. Det var inte bara Daniel hon ljög för utan även för barnen. Om Daniel kom med en massa frågor skulle hon inte kunna besvara dem. Hon sträckte sig efter vattenglaset. Halsen hade blivit som en öken. Tystnaden som sänktes över köket var inte av det bekväma slaget. Emma var övertygad om att de andra kunde höra hennes snabba hjärtslag. Plötsligt reste sig Daniel.

”Jaha, då får vi helt enkelt hjälpas åt.”

Han gick fram till kylskåpet och tog ut en bit rökt skinka.

”Kom, Rolf”, lockade han.

När Rolf lämnade platsen under bordet där han hade bevakat middagen höll Daniel upp godbiten framför honom.

”Sitt.”

Rolf satte sig omedelbart och Daniel sträckte fram handen.

”Aj”, utbrast Daniel när Rolf tog ett bett både i skinkbiten och i den framsträckta handen.

Samtidigt som han viftade med handen, bugade sig Daniel mot köksbordet.

”Rolf behöver inte gå någon kurs, han är fullärd. Ja, förutom att han inte kan ta godis utan att hugga.”

Melvin fnissade. Märta slog till honom på armen, men kunde inte låta bli att skratta. Emma fylldes av kärlek. Till Daniel, till barnen och till Rolf. Emma mötte sin mans blick där han stod vid diskmaskinen och hon mimade:

”Jag älskar dig.”

Hon fick en slängkyss tillbaka. Allt skulle nog ordna sig till det bästa, tänkte hon och dukade av bordet.

Kapitel 44

Emelie satt och skrollade bland inredningssidorna. Det fanns så många vackra inredningsdetaljer. För att inte tala om tapeter, kakel och golv. Hon drog efter andan. Synd att allt var så förbaskat dyrt. Marcus hade tagit kontakt med en mäklare och de höll på att styla det gamla huset för fotografering. Emelie hade kommit på att grejer som de skulle köpa för att piffa upp det gamla huset, även skulle passa i det nya. Mäklaren hade menat att det främst handlade om att ta bort saker, men Emelie var övertygad om att några snygga designprodukter faktiskt skulle höja priset på deras gamla hem. Hon var oändligt tacksam över lånet hon hade tagit för att sätta i gång renoveringen i nya drömhuset. Det enda hon ångrade var att hon inte hade lånat mer. I slutänden skulle det inte ha spelat någon roll.

”Wow”, sa Emelie förtjust när hon fick syn på en helt underbar taklampa.

Den såg ut som en blandning av ett blommande körsbärsträd och kristall, den skulle vara magisk i villans hall. Hon blev torr i munnen. 12 400 kronor. Ja, den var inte billig, fast kvalitet kostar. Så var det bara. Och förmodligen skulle hon tjäna på att köpa lampan. Om den hängdes upp här i vardagsrummet skulle utrymmet se både större och ljusare ut. Det skulle leda till fler bud. Logiken var enkel, tänkte Emelie, och klickade på beställ.

”Hej, är det här du är?”

Emelie ryckte till. Hon hade inte hört att Marcus kommit hem. Snabbt slog hon igen locket på datorn. Hon log.

”Japp, jag jobbar”, lade hon till.

Det lät bättre än att erkänna att hon precis hade köpt en svindyr lampa. Men den skulle betala sig mångfalt, påminde hon sig. Marcus stod kvar i dörröppningen med en trave post i famnen. Emelie stelnade till. Hade hon glömt att tömma postlådan? Hon såg framför sig hur hon och Tingeling kom hem från lunchpromenaden. Tingeling hade varit på sitt bästa humör och Emelie hade, med blandad framgång, försökt lära henne dansa. Hon hade varit så upptagen med hunden att hon hade glömt posten och nu stod Marcus där med ett helt gäng kuvert som han inte borde fått se. Hon bara måste stoppa något i munnen. Hon sträckte sig mot Aladdinasken som hon hade tagit med in i vardagsrummet. Det hade varit rea och fastän hon inte brukade köpa sötsaker på det sättet hade hon inte kunnat låta bli. När hon lyfte på locket upptäckte hon att den var tom. Hade hon ätit alla?

”Vad är det här”, frågade Marcus och höll fram en bunt kuvert.

Hon flyttade fokus från den tomma chokladasken. Med alla krafter hon kunde uppbåda försökte hon le.

”Det ser ut som post.”

Marcus log inte tillbaka.

”Det vet jag väl. Men säkert hälften av dem kommer från inkasso.”

Emelie sträckte fram handen.

”Jag tar hand om dem. Det vet du att jag gör.”

Marcus skakade på huvudet och satte sig bredvid henne i soffan. Han slängde kuverten på soffbordet. Emelie ville inte

titta på oredan, men hon kunde inte låta bli. Hon var alldeles för bekant med utseendet på fönsterkuverten.

”Öppna dem”, uppmanade Marcus.

Det ville hon absolut inte. Det enda hon önskade var att samla ihop allt och stoppa ned det tillsammans med de andra påminnelserna i kökslådan. Det var omöjligt att sprätta upp kuverten inför Marcus. Då var hon tvungen att berätta att hennes föräldrar inte alls ställde upp som tidigare.

”Eller vill du att jag öppnar?”

Demonstrativt slet han upp ett kuvert och tog fram innehållet. Han började läsa. När han var klar lade han påminnelsen på bordet och drog handen genom håret.

”Över trettiotusen kronor hos Klarna!”

Oj, var det så mycket? Emelie hade ingen aning om hur det hade kunnat bli en så enorm summa. Visst hade hon köpt en del saker till Tingeling. Tjejerna hade fått nya kläder, men barnen måste ha något att ta på sig. Hjärtat slog snabbare när hon tänkte på att lampan kom utöver de trettiotusen som hon redan var skyldig. Marcus tog upp ytterligare ett kuvert.

”Du eller jag”, frågade han med bekymrad uppsyn.

Då var det som om något brast inom Emelie. Illamåendet sköljde över henne och kroppen kändes som en betongklump. Allt var över. Hon skulle bli tvungen att berätta sanningen för Marcus. Munnen fylldes av saliv och hon var tvungen att svälja flera gånger för att inte behöva spotta på det vackra soffbordet. Hon gömde ansiktet i händerna. Den här gången behövde hon inte anstränga sig för att tårarna skulle komma. Långt bort hörde hon hur Marcus sprätte kuvert efter kuvert. Han mumlade men hon kunde inte uppfatta vad han sa. Allt hon kunde fokusera på var hur hennes föräldrar hade svikit henne. Hur

kunde de? Så själviska och elaka. Hon var deras enda barn! Emelie ryckte till när hon kände en hand på sin axel.

”Varför har du inte sagt något”, frågade Marcus.

Svaret på den frågan var givet. Då hade hon förlorat sitt drömhus. Om bara Kenneth och Bodil inte hade blivit galna hade allt löst sig. Skulle Marcus förstå det? Han hade från början varit tveksam till husköpet. Hon lyfte huvudet och drog häftigt efter andan.

”Allt är mammas och pappas fel.”

Marcus kliade sig frenetiskt i nacken och med den andra handen gjorde han en gest mot pappershögen på soffbordet.

”Hur menar du? Hur kan det vara dina föräldrars fel? Det är väl inte deras räkningar?”

Vad han krånglade till allting. Det kunde väl inte vara så svårt att fatta?

”Det klart att det inte är deras räkningar, men de vägrar att hjälpa till.”

Marcus såg oförstående ut.

”Men vi har precis fått flera miljoner av dem. De har hjälpt oss massor.”

”Jo, visst. Men jag trodde givetvis att vi skulle få mer när de väl hade köpt sitt hus i Spanien. Och jag ville komma i gång med renoveringen.”

Emelie drog efter andan.

”Det här är min dröm.”

Hon hoppades att Marcus skulle förstå. I stället såg han arg ut.

”Men det här har inget med huset att göra.”

Marcus höll upp en räkning framför henne.

”Du har köpt hundsaker för flera tusen. Det är inget vi behöver.”

Hon ryggade tillbaka av ilskan i hans röst. Hur skulle hon kunna förklara att Tingeling måste vara fin om de skulle tjäna pengar via hennes sociala medier? Hon måste försöka.

”Jag har gjort allt det här för vår skull. Jag kommer inte att jobba kvar på pappas … Eller jag menar företaget. Den nya chefen är helt galen.”

Nu såg Marcus skeptisk ut.

”Jag trodde att Kenneth sålde till dem för att de verkade vettiga.”

”Visst, men pappa är inte direkt någon människokännare. Min plan är att Tingeling ska bli viral. Men då måste vi hålla en viss standard.”

Tystnaden som följde var tryckande. Till slut skakade Marcus på huvudet. Utan ett ord lämnade han rummet. Vad betydde det? En kall kår löpte längs ryggraden. Hon hade inte berättat om alla räkningar i kökslådan. Jag måste helt enkelt bli bättre på att tömma postlådan, konstaterade hon och gick ut i köket för att leta efter något sött. Lite godis skulle få det att kännas bättre.

Kapitel 45

Eva-Britt lade ned den sista produkten i den specialbeställda påsen. Framför henne på köksbordet stod sex likadana tygkassar med Eva-Britts logotype på. De innehöll varuprover från tillverkare av hundfoder, hundgodis och andra tillskott. Eva-Britt hade varit tveksam till fodertillskotten, men företagen betalade bra. Ada hade alltid bara fått torrfoder blandat med matrester från hennes och Bengts middagar. Att köpa tillskott för tusentals kronor var inget hon förordade, hon brukade svara svävande när kursdeltagarna frågade vad hon tyckte om produkterna.

Goodiebagen var ett uppskattat inslag och Eva-Britts samarbetspartners gillade konceptet. Då fick man tumma lite på principerna, resonerade Eva-Britt. Hon öppnade datorn för att kontrollera att det inte hade kommit några meddelanden. Det var inte ovanligt att både mattar och hussar blev sjuka. Ibland var till och med hundarna krassliga. För att undvika smittor, hade alla deltagare fått intyga att valparna var friska och vaccinerade. Eva-Britt hummade nöjt när inkorgen inte innehöll annat än några reklammeddelanden.

Då slog det henne att en hundägare inte hade lämnat en komplett registrering. I filen för anmälan sökte hon igenom raderna. Där var den, Emma Andersson och Rolf. Återigen förundrades Eva-Britt över tilltaget att döpa en hund till Rolf. Förmodligen tyckte ägarna att det var roligt med ett annor-

lunda namn till hunden. Men ett hundnamn var inte till för att skrattas åt, det var en del i att skapa en god relation med hunden. Det tänkte Eva-Britt upplysa den här Emma om när de väl träffades. Inte heller hade människan lyckats skriva in någon ålder eller ras på hunden. Nåja, hon fick helt enkelt ta det på plats.

”Vissa borde inte ha hund”, sa hon till sig själv samtidigt som hon packade ned tygpåsarna i en låda. Hon såg sig omkring i köket. Allt var packat och klart. Utom Ada förstås.

”Ada, Ada, kommer du?”

Ingen Ada dök upp. Eva-Britts hjärta slog hårdare. Hade det hänt henne något? Men vad kunde hända inne i lägenheten? Det tryckte över bröstet. Tänk om taxen hade blivit ordentligt sjuk? Eva-Britt drog häftigt efter andan. Kanske hade hjärtat blivit sämre och Ada kunde ha förlorat medvetandet. Annars hade hon väl kommit när Eva-Britt kallade.

”Ada!” skrek Eva-Britt med desperation i rösten.

Hon kunde inte andas. Desperat öppnade hon lådan under diskbänken och tog fram en kompostpåse, stoppade ned handen i den och skakade runt. Sedan tog hon ett rejält grepp om öppningen och förde påsen till munnen. Eva-Britt böjde sig fram och blundade. Hon tog några djupa andetag.

”Vad håller du på med”, frågade Bengt.

Eva-Britt hade inte hört hans steg. När hon tittade upp stod han framför henne med Ada i famnen.

”Ada”, utbrast hon. ”Älskade hund. Där är du ju.”

Bengt gav henne en frågande blick.

”Mår du bra?”

När Eva-Britt inte svarade fortsatte han:

”Och varför skriker du på Ada? Vi tittar på skidskytte.”

En sten föll från hjärtat. De såg på tv. Så klart. Ada var inte

avsvimmad och hennes hjärta hängde fortfarande med. Trots det kunde Eva-Britt inte behärska sig.

”Älskade vän. Kom till matte får vi prata lite.”

Bengt såg ut som om han väntade på en förklaring.

”Men skulle du inte i väg?” sa han och tittade på klockan.

Det skulle hon. Och egentligen hade hon bråttom. Eva-Britt hade tänkt ta med Ada, men nu blev hon osäker. Det skulle vara lugnare för taxen om hon blev kvar hemma med Bengt. Inget skulle skapa stress, här i hemmets trygga vrå. Möjligen om siste svensken i stafetten lyckades skjuta fullt i sista stående. Men hur troligt var det? Skulle hon be Bengt att ta det lugnt om det faktiskt gick bra för de svenska herrarna? Nej, då skulle han undra. I stället sa hon:

”Ja, jag åker om en liten stund. Vill du att jag lämnar Ada? Som sällskap alltså.”

Det kändes bättre att tänka att Ada var kvar hemma för Bengts skull än att Eva-Britt lämnade henne för att hon inte orkade följa med och träffa ett gäng vilda valpar. Men Bengt gjorde det inte enkelt.

”Hon får gärna vara kvar här, men jag och de svenska hjältarna klarar oss utmärkt.”

Han gav Ada till Eva-Britt och skidade ut ur köket. Eva-Britt skakade på huvudet. Hon hade aldrig förstått Bengts fascination för sport i allmänhet och skidskytte i synnerhet. Skulle Ada stanna hemma eller följa med? Eva-Britt kunde inte bestämma sig. Till slut höll hon Ada, med sträckta armar, framför sig.

”Vill du vara hemma med husse eller följa med matte på kurs?”

Adas svans började vagga och Eva-Britt nickade.

”Okej. Du följer med, men du måste sitta lugnt och snällt i korgen. Lovar du det?”

Adas svans viftade snabbare.

”Då gör vi så”, konstaterade Eva-Britt.

På plats i lokalen som hon hyrde för ändamålet började Eva-Britt placera ut tygpåsar på borden. Hon kontrollerade att det var tillräckligt stort avstånd mellan platserna. Hon ville inte att valparna skulle kasta sig över varandra och börja leka innan hon hade förklarat hur vettiga introduktioner mellan hundar skulle göras. När hon var klar kopplade hon upp datorn och tog fram presentationen, *Valpkurs träff 1.*

De skulle inleda dagen med en presentation av deltagarna och deras hundar. Sedan skulle hon fråga om husse eller matte visste vad just deras hundras hade för utmärkande egenskaper och vad rasen krävde för att må bra. Redan där brukade Eva-Britt få ge hemläxa. Ofta köpte folk hundar efter utseende, inte egenskaper. En svag fnysning hördes. Eva-Britt stelnade till.

”Ada, kom hit, hjärtat.”

Blicken gick till korgen som hon hade placerat bredvid katedern där hon hade sin dator. Korgen var tom.

”Men, lilla gumman. Var är du?”

Eva-Britt reste sig häftigt upp. Varför var inte Ada i sin korg? I samma ögonblick dök taxen upp. Hon såg ut som vanligt. Eller? Andades hon inte snabbare än normalt? Tänk om hon hade fått vätska i lungorna igen? Eva-Britt hejdade impulsen att ringa veterinär Erik Eriksson på direkten. Hon kunde inte störta i väg till veterinären minuterna innan hennes kurs skulle starta. Hon borde ha lämnat Ada hemma hos Bengt. Försiktigt lyfte hon upp taxen och satte örat mot bröstkorgen. Eva-Britt

kunde ana hjärtslagen. Visst slog hjärtat hastigare än tidigare? Det välbekanta trycket över bröstet gjorde andetagen ytliga. Hon satte sig ned med Ada i knäet. Med hunden tätt intill fokuserade hon på sin egen andning. Hon fick inte drabbas av en panikattack. När hon äntligen lyckades få ned lite syre i lungorna hörde hon en bildörr slå igen, en halv minut senare öppnades ytterdörren. En kvinnas röst hördes.

”Hallå, är det här det är valpkurs?”

Det var som om något klickade till i huvudet. Eva-Britt satte bestämt ned Ada i korgen och tog ett djupt andetag. Hon borstade bort lite av Adas päls från tröjan och gick kvinnan till mötes.

”Välkommen. Ta en plats och se till att din hund inte hälsar på någon annan hund innan vi har kommit i gång.”

Eva-Britt upprepade frasen fyra gånger till när fler deltagare dök upp. Det var bara en ledig plats i rummet. Hon sneglade irriterat på klockan. Att vara sedan till första kurstillfället var inte okej. Eva-Britt lätt blicken svepa över ekipagen. Hon undslapp sig en fnysning när hon konstaterade att det var matten som varken visste ålder eller ras på sin hund som nu också var sen. Ja, det kunde inte hjälpas. Hon var tvungen att börja.

”Välkomna hit. Så roligt att se er …”

Eva-Britt avbröts av att dörren flög upp. Ett desperat skrik gjorde att alla vände sig om.

”Rolf, nej. Kom hit.”

En svartgrå mellanstor hund kastade sig in i lokalen. För ett ögonblick stannade den och tittade sig omkring. Den där var i alla fall inte köpt efter utseende konstaterade Eva-Britt när hunden fick syn på Ada. Den höjde huvudet och tog sats, sedan rusade den fram. Eva-Britt agerade blixtsnabbt.

”Nej!” markerade hon och lyfte upp odjuret i nackskinnet. Eva-Britt skulle precis säga matten några sanningens ord när hon stelnade till.

”Det är du”, utbrast hon.

Kapitel 46

Emma hade fjärilar i magen när hon vaknade. Idag skulle det alltså ske, hon och Rolf skulle på hundkurs. Igår hade hon suttit och skrollat på mobilen när de andra tittade på film. Både Daniel och ungarna älskade Sunefilmerna, men hon hade redan sett *Sune i fjällen* flera gånger. I stället hade hon suttit tillsammans med familjen i soffan och funderat på lördagens utmaningar. Vad skulle hon säga om Rolf? Sanningen var återigen utesluten. Att hon hade blivit full och råkat köpa en okänd hund på Blocket skulle nog inte tilltala den robusta kursledaren.

Emma blev torr i munnen när hon tänkte på hur arg hundcoachen sett ut när de hade sprungit på varandra hos veterinären. Det var i affekt som Emma hade valt just Eva-Britts kurs. Nu ångrade hon sig, dit kom säkert bara en massa välartade rashundar som redan kunde allt. Hon hade sett påminnelsen om att meddela Rolfs ålder och ras, men hon visste inte vad hon skulle skriva. Hon måste helt enkelt ge Rolf en ny identitet. I appen för bilder letade Emma efter en bild av Rolf som hon kunde ladda upp i ChatGPT. Visst måste det vara möjligt att be AI-verktyget att föreslå ett antal raser som hunden kunde bestå av? Hon laddade upp bilden och ställde frågan. Emma rynkade pannan. Chatboten föreslog pudel, schäfer och tax. Det var väl ändå inte möjligt. Hon fick helt enkelt gissa på något rimligare.

Kanske var det lättare att försöka bestämma Rolfs ålder.

Emma frågade återigen chatboten. Det här svaret verkade rimligare, av allt att döma kunde tänder, päls, ögon och beteende avslöja en hunds ålder. En blick på Rolf fick henne att le. Han låg på rygg under soffbordet med tassarna i vädret. Hans läppar var tillbakadragna som om han låg och flinade. Tänderna var kritvita och verkade friska. Pälsen. Ja, vad skulle hon säga om den? Den numera korta ullen var inte direkt glansig men den såg inte gammal ut. Ögonen var pigga och mörka, för stunden dolda under hoprynkade ögonbryn. När hon funderade på Rolfs uppförande kunde hon inte låta bli att skratta.

”Vad”, frågade Daniel med höjda ögonbryn.

Emma skakade på huvudet.

”Det är inget. Jag bara förbereder mig för kursen.”

När Emma hade sammanfattat sina iakttagelser gissade hon att Rolf inte kunde vara äldre än två år.

”Han får vara tjugo månader”, mumlade hon.

Återigen gav Daniel henne en undrande blick.

”Vadå tjugo månader?”

”Äsch, jag vet inte mycket om Rolf. Men jag vill ändå verka seriös i morgon.”

”Varför ringer du inte till din arbetskamrat. Hon vet väl allt om hunden.”

Såklart. Om det bara hade funnits en kollega som visste hade det varit en god tanke. Hon tvingade fram ett leende.

”Varför tänkte jag inte på det? Tack. Jag går upp och ringer, så slipper jag störa er.”

Emma reste sig innan Daniel hann protestera. Det hade aldrig tidigare hänt att hon gått upp på övervåningen för ett telefonsamtal. Men hon behövde sina växter för att kunna tänka. Väl uppe i gästrummet kom lugnet över henne. Hon

drog in den speciella doften av växter och fuktig jord, sedan blundade hon och såg sig själv i växthuset med prunkande grönska omkring sig.

”Är ni törstiga”, frågade Emma och tog fram sprejflaskan.

Varje planta skulle ha sitt. När hon var klar satte hon sig vid skrivbordet och fortsatte på de tidigare anteckningarna. Tjugo månader var lagom. Hon bestämde att Rolf var en korsning av pudel, shihtzu, och schnauzer. Historien om arbetskamratens döda släkting skulle fungera. Inte ens den arga hundcoachen kunde väl ha synpunkter på att man räddade en hund vars ägare hade avlidit.

Nöjd med sig själv sträckte hon sig efter en av avokadokärnorna. En värme spred sig i kroppen när hon upptäckte att en rot stack fram ur den ljusbruna bollen. Shit, hon hade lyckats. Detta måste förevigas, tänkte hon, och tog upp mobilen. Roten fotograferades ur alla vinklar. Hon gjorde ett inlägg på Instagram där hon skrev: ”Egen avokado till våren? #growyourown.” Hon kunde inte vänta med att berätta för barnen. Med lätta steg studsade hon ned för trappan.

Emma vaknade med ett ryck. Hon hade drömt att Rolf började slåss med en annan hund på hundkursen. Hon sträckte sig efter mobilen och kunde konstatera att hon skulle gå upp om en halvtimme.

”Äsch, ingen idé att ligga kvar”, viskade hon.

Rolf som hade legat hoprullad i sin korg lyfte på huvudet och såg ut att vara med på noterna. Emma förstod inte varför hon var nervös. Vad kunde egentligen gå fel? Det högg till i magen bara hon tänkte på det. Rolf kunde bråka med en annan hund, han kunde bita sönder något, kissa inne … Nej, nu fick hon sluta. Det här skulle gå bra. Synd att det var svårt att muta en

hund. När barnen var små hade hon ofta lovat dem glass eller godis bara de skötte sig. Det funkade faktiskt. Men hon hade svårt att tro att det skulle fungera med Rolf. Emma kunde inte mycket om hundar, men hon var rätt säker på att Rolf saknade konsekvenstänk. Det skadade dock inte att försöka.

”Rolf”, kallade hon.

Innan hon satte ned matskålen stannade hon upp.

”Du får maten på ett villkor. Du ska sköta dig exemplariskt i dag.”

Rolfs viftande svans gjorde henne inte övertygad, men hon satte ändå ned maten på golvet framför hunden. Hon gissade att det hade varit bättre att lova mat när de kom hem om han hade skött sig, men att gå på kurs med fastande mage var inte bra för uppförandet. Så, nu skulle de bara ta en promenad. Det hade stått att hundarna skulle vara välrastade före kursstart och med Rolf var det extra viktigt misstänkte Emma. Hon skulle utan problem hinna med en runda på en halvtimme.

Emma var genomsvettig när de kom tillbaka till bilen. Rolf hade varit som besatt. Hade hon inte vetat bättre skulle hon trott att han visste att något var på gång. Hon hade fått gå undan när de mötte hundar och han hade vägrat att ta genvägen via skogen på hemvägen. Alltihop hade resulterat i att de var rejält sena. Emma körde så fort hon kunde längs villastaketen.

”Förbannande hund”, svor hon högt.

Det var som att Rolf begrep. Han satt och stirrade ut genom fönstret utan att möta hennes blick. Emma kom med bredsladd in på parkeringen vid träningsplanen. Klockan på instrumentbrädan visade att hon hade passerat tiden för kursstart.

”Förbannade skithund”, sa hon och öppnade dörren till baksätet.

Emma hatade att vara sen. Alla skulle titta på henne och Rolf när de klev in i lokalen.

”Det är ditt fel.”

Rolf verkade inte alls förstå för han ålade och vred sig när hon skulle sätta på honom selen. Svetten bröt fram och röda fläckar växte på halsen. Hur skulle hon få på kräket kopplet? Till slut tryckte hon ned honom mot sätet och lyckades på något vis får remmarna om hundkroppen. Det var tur, för när Rolf såg sin chans kastade han sig ur bilen. Det ryckte i kopplet och Emma kunde bara hänga med. Hon noterade att selen satt konstigt, men det fick hon ordna när de kom in. Till slut fick hon upp dörren och skulle precis böja sig ned och rätta till det som hade blivit fel, när Rolf fick syn på alla hundar. Han gav ifrån sig ett märkligt ljud samtidigt som han skuttade fram som en rodeohäst. Emma hann inte reagera förrän hon stod där med ett tomt koppel. Hennes första tanke var att fly, men det skulle inte bli svårt att hitta henne. Hon hade uppgett sin adress i anmälan. I den stunden önskade Emma att hon hade anmält sig med falskt namn. Då hade hon kunnat försvinna och bara lämna Rolf. Han hade säkert fått det bra hos hundcoachen. I stället stod hon som fastvuxen och betraktade Rolf när han kastade sig fram mot en liten hund längst fram i lokalen. Emma ryckte till när Rolf strax därefter for genom luften hängande i kursledarens bestämda nävar. Hon ville bara dö.

Kapitel 47

Emma stirrade på Rolf som hjälplöst hängde i luften. När kursledaren vände blicken mot henne ville hon bara sjunka genom jorden. Vad skulle hon nu göra? Vinka och le, vända och gå ut eller kanske säga något? Innan hon hade hunnit bestämma sig fick hon en order.

”Ta din hund”, sa Eva-Britt med iskall röst.

Emma försökte göra sig så liten som möjligt när hon gick mellan borden för att hämta Rolf.

”Förlåt”, viskade hon och sträckte armarna mot Rolf.

Hunden såg besvärad ut och Emma misstänkte att det inte alls var så här han hade planerat att rymningen skulle sluta. Demonstrativt höjde Eva-Britt upp Rolf ytterligare en bit och svängde runt honom framför deltagarna.

”Det här är varför ni har kommit till den här kursen. Titta noga och bestäm er för om det är så här ni vill att ert hundägande ska bli.”

Emma bet ihop käkarna. Vad sa kärringen? Använde hon precis Rolf som ett dåligt exempel? Det var inte … Eller, förresten, det kanske var okej. Rolf hade inte direkt skött sig exemplariskt.

Rummet började snurra. Såg hon rätt? Det var inte möjligt. Vad gjorde hon här? Och med den perfekta valpen. Emma kände hur kallsvetten lade sig som en frosthinna över kroppen. Detta måste vara statistiskt omöjligt. Varför, varför, varför?

Förbannade, helvetes, jävla skit. Längre ned i salen satt Emelie. Bredvid henne satt Tingeling på en rosa filt. Tingeling såg ljuvlig ut i sin matchande rosa sele med bling på. Emelies fylliga läppar hade format sig till ett o, men hon sa inget. I stället lyfte hon handen och vinkade. Emmas smala läppar hade format sig till ett streck. Det var droppen. Den här kursen skulle hon inte delta i. Rolf var fortfarande indisponibel i Eva-Britts starka nävar. Men Emma var bestämd.

”Kan du sätta ned min hund? Det här är ett misstag. Jag ber om ursäkt, vi ska inte vara här.”

Emma avslutade meningen med en snyftning. Jävlar, hon kunde inte gråta nu. Inte framför Emelie och inte framför den här obehagliga kvinnan. Med en snabb rörelse torkade hon kinderna. Näsan rann och hon var tvungen att snörvla.

”Snälla, om jag bara får tillbaka min hund så kommer jag inte att störa mer.”

Då var det som om kvinnan framför henne förvandlades. Ett ögonblick av mjukhet sköljde över hundcoachens ansikte.

”Såja”, sa hon. ”Vi är alla här av en anledning.”

Hon tog Rolf under ena armen och lade den andra på Emmas axel. Med bestämda steg ledde hon Emma fram till den tomma platsen.

”Jag vill att du sitter med idag. Vill du inte fortsätta är det okej. Men jag tror att både du och din hund kan behöva det här.”

Emma ångrade att hon hade anmält sig till kursen. Det var ett stort misstag att åka hit. Hon hade kunnat spatsera runt på trädgårdsmässan med familjen, i stället satt hon här och höll ett krampaktigt grepp om Rolfs sele. Innan Eva-Britt hade satt ned honom hade hon spänt remmarna rejält. Rolf skruvade på sig och stirrade hela tiden på de andra hundarna. Men hon

hade fått en instruktion och den tänkte hon följa. Gör ingenting, oavsett vad han gör så sitter du bara still och ignorerar honom. Hon kände Emelies brännande blick i ryggen. Hur ända in i helvete hade de kunnat hamna på samma kurs? Då hörde hon den välbekanta rösten.

”Jag heter Emelie och det här är Tingeling. Hon är en japansk spets och drygt fyra månader gammal. Hon är en underbar hund som är fantastisk på sociala medier. Mitt mål är att hon ska bli viral.”

Några av de andra kursdeltagarna hade redan presenterat sig och sina hundar. De hade förklarat att de ville ha en glad och trevlig hund som spred glädje i familjen. Naturligtvis hade Emelie högre ambitioner än så. Emma såg framför sig hur Emelies Instagramkonto överöstes med hjärtan när Tingeling rullade runt i sina fina blingaccessoarer. Det var annat än några gröna gurkplantor. Det rev och slet i Emma. Hon fick en makalös lust att gå fram och strypa Tingeling. Det gick inte an. I alla fall inte framför hela hundgruppen. Det värkte i käkarna när hon blundade och försökte fokusera på något annat än Emelie. Eva-Britts skarpa röst fick henne att titta upp.

”Emma, visst var det Emma du hette? Det är din tur nu.”

Det var helt tomt i skallen. Rolfs påhittade identitet var som bortblåst. Men något måste hon säga.

”Jag heter, som sagt, Emma. Och jag har med mig Rolf.”

Några fnissningar hördes i lokalen. Emma kunde ha sjunkit genom golvet. Varför hade hon döpt honom till Rolf? Hon kände hur kinderna hettade när hon fortsatte.

”Ja, det är inte vi som har döpt honom”, ljög hon. ”Hans förra ägare har tyvärr avlidit och vi skulle egentligen bara passa honom ett tag. Det är som det är. Jag är här för att lära honom gå i koppel och fungera i vår familj.”

Det sista var i alla fall sant. Tydligen hade hennes lögner gått hem. För ett lågt mummel spred sig i lokalen.

”Vad fint gjort.”

”Stackars hund. Förlora sin familj.”

”Heter han Rolf, så heter han det.”

Till och med Eva-Britt såg mildare ut.

”Den här ska vi nog få ordning på, bara du är beredd att lägga ned arbete.”

När alla deltagare hade presenterat sig berättade kursledaren om hundens grundläggande behov. När hon kom till den del som handlade om att inte förmänskliga hunden tyckte Emma att Eva-Britt riktade extra uppmärksamhet åt Emelies håll. Hon svor tyst över att hon satt för långt fram för att kunna bevaka Emelie och Tingeling. Tankarna snurrade, hon skulle inte kunna koncentrera sig på kursen med Emelie i gruppen. Emma kunde inte hjälpa att hon obönhörligen jämförde allt hon gjorde mot Emelie. Sluta nu. Koncentrera dig. I samma stund som Emma tog sig i kragen för att faktiskt lyssna sa Eva-Britt:

”Då var det dags för fika. Vi kan börja med att ta ut hundarna och sätta dem i bilen. Vi vill inte att det ska bli kaos härinne.”

När hon sa det sista var det Emma som fick lite extra fokus i stället för Emelie. Emma var tacksam för möjligheten att få frisk luft samtidigt som hon funderade på om Rolf skulle äta upp hela bilen om han blev lämnad ensam där. Nåja, det skulle väl ta ett tag för honom att tugga sig igenom hundburen som Emma hade placerat i baksätet. Men förmiddagen hade tagit på krafterna, för Rolf lade sig genast och sov när Emma stängde bildörren.

”Hej gumman! Vad roligt att vi kom på samma kurs.”

Emelie gav Emma en kram när hon var tillbaka inomhus.

”Hej”, svarade Emma. Hon kunde inte frambringa något som liknade ett leende.

”Det ska bli så roligt. Tingeling älskar att vara bland folk och hundar. Hon är en riktig stjärna. Och din?”

Emma förstod att hon borde berätta något fantastiskt om Rolf men det kunde hon inte. I stället tog hon ett rejält bett av fikabrödet.

”Oj, vad gott”, undslapp hon sig.

”Ja, visst smakar det fantastiskt. Det är hundcoachen som har fler talanger. Min andra bit”, sa Emelie och nickade mot Eva-Britt.

Hennes andra bit? Det var ovanligt för att vara Emelie, hon brukade på sin höjd ta en halv. Ofta undvek hon bakverk helt och hållet. Detta fick Emma att betrakta Emelie noggrannare. Hade hon inte blivit rundare över magen? Och visst såg hon trött ut. Emma kände hur den lilla energi som fanns kvar i henne bara rann ur kroppen. Givetvis var Emelie gravid igen. Det var klart att de skulle toppa sin lycka i det nya fantastiska huset med en lika perfekt bebis. Emma ville spy. Det enda hon hade toppat Emelie med var att hon och Daniel hade fått en av varje. Emelie skulle bergis få en pojke. Emma ursäktade sig och gick och satte sig på sin plats. Det kunde inte bli värre, eller? I samma stund tornade Eva-Britt upp sig framför henne.

”Jag vill att du stannar kvar när vi har avslutat i dag.”

Kapitel 48

Eva-Britt blev inte klok på kvinnan som satt framför henne. Hon var rätt säker på att snyfthistorien om den avlidna arbetskamraten, eller arbetskamratens släkting, var rent struntprat. Det var möjligt att övriga kursdeltagare kanske köpte berättelsen, men Eva-Britt hade varit med förr. Det var uppenbart att kvinnan ljög. Frågan var bara varför. Emma såg alldaglig ut, hennes ljusbruna hår låg platt och de gråa ögonen lämnade inget djupare avtryck. Käkarna var spända och hennes hals pryddes av röda fläckar. Eva-Britt förstod att dagen hade varit påfrestande för både matte och hund, men det var något mer.

”Vill du berätta?” sa Eva-Britt.

Emma såg förvånad ut. Det tog ett ögonblick sedan skakade hon på huvudet.

”Vad menar du?”

”Berätta om hunden. Om jag inte vet allt kan jag inte hjälpa dig”, förklarade Eva-Britt.

Emma tog ett djupt andetag.

”Tack, men jag måste tyvärr gå.”

Emma tryckte stolen baklänges och reste sig upp.

”Sätt dig”, sa Eva-Britt med skarpare röst än hon hade tänkt sig.

Eva-Britt förstod inte varför men det var som om hon bara måste hjälpa den här kvinnan. Emma utstrålade en osäkerhet som påminde Eva-Britt om tiden på HeadWay. Ingen människa ska behöva känna så. Sakta satte sig Emma igen.

”Du förstår”, började Eva-Britt. ”Jag tror att alla hundar kan bli fina familjehundar om vi bara lägger omsorg och möda på att träna dem. Men det viktigaste av allt.”

Eva-Britt gjorde en paus.

”Är att vi tror på hunden och inte jämför oss med andra. Ingen hund är den andra lik. Och din har kanske inte fått några ramar att förhålla sig till tidigare i livet. Det är bara du som kan starta förändringen. Förstår du?”

Eva-Britt hade förväntat sig att kvinnan skulle fråga hur de skulle gå vidare i träningen, i stället rann tårarna nedför Emmas kinder.

”Men Emelie. Huset. Tingeling. Inget blir någonsin som jag har planerat. Allt är hennes fel.”

Nu hördes ett raseri i rösten. Emma sträckte ut armarna.

”Det här är Emelies fel. Och nu den nya bebisen.”

När Emma sa ordet bebis gömde hon ansiktet i händerna och hulkade. Eva-Britt förstod ingenting. Vilken bebis? Och vad hade Emelie och Tingeling med det här att göra?

”Du får nog förklara”, sa hon därför.

Allt som hände var att Emmas gråt ökade i intensitet. Nätta tassar hördes. Eva-Britt vände sig om och skulle precis be Ada att gå och lägga sig igen. Men så förstod hon. Ada hade uppfattat situationen och kom till undsättning. Sakta gick taxen fram och satte sig nedanför Emmas stol. När inget hände tog hon sats och hoppade upp mot Emmas ben. Emma lyfte huvudet och snörvlade. Hon tittade frågade på Eva-Britt som nickade.

”Lyft upp henne.”

Eva-Britt bad en bön för att Emma skulle ta det försiktigt. Hon hade inte behövt oroa sig. Med varliga händer tog Emma upp hunden och satte henne försiktigt i knäet. Eva-Britt reste sig och gick mot badrummet.

”Jag kommer snart.”

Emmas smink hade runnit längs kinderna och under näsan hängde en genomskinlig sträng av snor. En blöt fläck på Emmas tröja hade förmodligen ett ursprung från både näsa och mun. När Eva-Britt kom tillbaka stannade hon upp. Ada hade krupit upp i Emmas famn och lagt huvudet mot hennes hals. Emma viskade något i Adas öra.

”Här”, sa Eva-Britt och sträckte fram papperet.

Emmas andning hade återgått till det normala. Ivrigt strök hon över taxens sträva päls. Eva-Britt visste att Ada skulle hjälpa Emma att sansa sig.

”Vad har Emelie med det här att göra?”

När Emma lyfte blicken var hennes ögon fyllda med tårar igen. Kanske var det inte Emelie på kursen som Emma menade. Kunde det handla om en avliden släkting eller något liknande? Hade den här Emelie varit gravid när hon dog? Det var inte konstigt att Emma var ledsen om det stod till på det viset.

”Är Emelie en avliden anhörig? Jag känner verkligen med dig. Är det hon som ägde Rolf?”

Nu var Eva-Britt övertygad om att Emma skulle berätta allt, i stället fick hon något svart i blicken.

”Jag hatar henne”, väste Emma. ”Hon har förstört hela mitt liv. Allt handlar alltid bara om henne.”

”Nu förstår jag inte”, svarade Eva-Britt.

”Det har varit så här ända sedan vi var små. Söta, gulliga, perfekta och rika Emelie.”

Emma torkade sig med papperet under ögonen.

”Eller, rika är nog fel, Emelie är enda barnet och har alltid fått allt hon pekat på. Hennes blonda hår och stora oskyldiga blå ögon. Och läpparna.”

Emma gjorde en gest mot sina egna läppar.

”Hon fixar läpparna och har förstorat brösten.”

Eva-Britt stirrade på kvinnan framför sig. Det här hade inget med hundar att göra. Uppenbarligen var den här Emelie ett större problem än så.

”Emelie lever alltså”, frågade Eva-Britt.

”Det klart att hon lever, hon är ju med på kursen.”

Emma stirrade rakt in i väggen. Det var bara hennes eviga klappande på Adas rygg som visade att hon var vid medvetande. Eva-Britt visste inte vad hon skulle säga. Ada verkade nöjd med situationen så det var egentligen ingen panik.

”Vad har Emelie med Rolf att göra?”

Det ryckte i ansiktet på Emma. Nej, bara hon inte började gråta igen, tänkte Eva-Britt. Hon skulle precis säga till Emma att hon och Rolf var välkomna nästa gång bara hon spände selen ordentligt när allt bara rann ur Emma. Historien startade första skoldagen och slutade här, på Eva-Britts hundkurs. Emma grät igen och Eva-Britt visste inte vad hon skulle säga. Och det hände inte ofta.

Rolf var alltså köpt på Blocket när Emma hade varit både rasande och full. Inte konstigt att hunden inte hade något hyfs. Det Emma hade gjort var inte bra, men till uslingen som hade lämnat Rolf fastbunden utanför Emmas hem hade hon velat säga ett och annat. Så gör man bara inte. Eva-Britt harklade sig. Sedan började hon berätta om tiden på sin gamla arbetsplats, HeadWay. Hon berättade om kollegan Henrik som hon först hade avgudat och gjort vad som helst för att få, för att därefter ha förstört hans liv. Utan att fastna i detaljer berättade Eva-Britt allt. När hon var klar hade Emma torkat tårarna.

”Menar du att jag ska förstöra Emelies liv?”

Det var inte alls det hon hade menat. Lärdomen var snarare att det viktigaste var att fokusera på sitt eget liv och inte vara avundsjuk på någon annans.

”Nej, absolut inte. Det kan ge en viss tillfredställelse först, men det är inte långsiktigt.”

Eva-Britt tänkte på sina tidigare kollegor, Linnea och Kajsa, som båda hade råkat ut för Henrik men med helt egna prestationer hade hittat nya vägar i livet.

”Du måste stärka din självkänsla och hitta din egen väg. Det kommer att påverka Rolf också.”

Eva-Britt sträckte sig efter taxen. Det fick räcka med kel nu, Ada hade gjort sitt jobb.

”Jag kommer att hjälpa dig med Rolf, men du måste sluta jämföra dig med andra. Nästa gång känslan av avund dyker upp vill jag att du funderar på vad det är du saknar och bestämmer hur viktigt det är på en skala från ett till tio. Skriv ned det också så pratar vi om det nästa gång.”

När Eva-Britt sa det sista blev Emma blek.

”Ja, inte inför gruppen. Utan vi fikar, bara du och jag, efteråt.”

Emmas ansiktsdrag mjuknade. Efter några sekunder nickade hon och sträckte fram handen.

”Deal”, sa Emma.

”Deal”, svarade Eva-Britt.

Kapitel 49

Emelie tog på sig solglasögonen och tryckte på startknappen. Mercedesen gled ut från parkeringen. Hon kunde inte låta bli att le. Och så fanns det de som sa att man inte blev lycklig av pengar. Cash gjorde allt enklare, det kunde Emelie skriva under på. Tanken på pengar fick hennes panna att skrynklas ihop. Första träffen på hundkursen hade varit en besvikelse. De hade mest pratat en massa runt omkring faktumet att äga en hund. Varför hade de lagt så mycket tid på det? Hon hade velat gå direkt på hur man lärde hunden roliga konster.

Vilken märklig slump att Emma hade dykt upp på samma kurs. Men det var något som inte riktigt stämde med Emma. Ända sedan Emelie hade … Eller, ända sedan hon och Marcus köpte huset hade Emma varit konstig. De hade alltid varit som systrar, men nu kändes det som om Emma drog sig undan. Emelie sköt upp solglasögonen i pannan och kollade sminket i backspegeln. Hon kunde inte låta bli att le mot spegelbilden. Läpparna gjorde stor skillnad. Nästa gång skulle hon be om fillers också i pannan. En tanke slog henne. Kunde Emma vara avundsjuk? Kanske? Emelie hade alltid varit lite bättre än Emma. Det var bara så det var och Emelie hade varit övertygad om att även Emma tyckte att det var okej.

Emmas vänskap med Emelie hade faktiskt öppnat en hel del dörrar för Emma, resonerade Emelie. Det var inte hennes

fel att Emma var alldaglig. Skulle hon fråga Emma vad som var fel eller bara låta det vara? Nja, hon hade större problem att ta tag i. Marcus hade inte pratat med henne sedan han hittade påminnelserna. Hon borde berätta om dem som låg gömda i kökslådan också, men det skulle vara bättre om hon hittade en vettig lösning först. Hon kunde förstås ta ett lån till. Det skulle lösa problemet ett tag i alla fall.

Hur många gånger på hundkursen skulle det krävas för att Tingeling skulle lära sig några roliga konster som hon kunde lägga ut? Skulle hon förklara för hundcoachen att det var bråttom? Fast även om hon hade content att publicera måste hon hitta samarbetspartners som ville betala henne. Hon fick huvudvärk av att tänka så mycket. Handen letade efter handväskan, hon hade köpt några chokladkakor att ha i nödfall. Oron i henne vittnade om att det var en sådan stund nu. Hon visste att den ljuvliga smaken skulle skingra tankarna.

”Jag är hemma”, ropade Emelie när hon klev in i hallen.

Hon hoppades att Tuva och Alva var hemma, då skulle hon få en respit. Men det var helt tyst. Kanske var varken tjejerna eller Marcus i huset. Emelie drog ett djupt andetag och axlarna mjuknade. Hon tog av Tingeling selen.

”Så hjärtat, vi får öva mer i eftermiddag.”

Nu skulle hon fixa lunch och sedan måste hon undersöka om hon kunde låna mer pengar. Det skulle lösa sig bara de fick sålt det gamla huset. När hon klev in i köket tvärstannade hon. Marcus satt vid köksbordet. Utspritt framför honom låg mängder med papper. På stolen bredvid honom stod hennes hemliga låda. Hade han snokat runt i deras hem? Ilskan fyllde henne. Det var inte okej. Det var … Det var … Ja, vad var det egentligen? Det var knappast bara hennes kökslådor. Ilskan rann ur

kroppen och i stället blev hon helt tom. Hon hade kämpat så för att ingen skulle få veta. Hur skulle det gå med det nya huset? Bara Marcus inte kontaktade Lina. Tänk om han krävde att de skulle sälja drömhuset? Då skulle allt vara slut.

”Har du tagit ett in blancolån”, frågade Marcus och viftade med en faktura.

Emelie visste inte ens vad ett in blancolån var för något. Borde hon det? Hon var faktiskt inte utbildad ekonom. En snabb tanke rusade genom huvudet. Emma skulle ha vetat vad ett sådant blanklån var för något. Emelie ruskade på huvudet.

”Jag har ingen aning om vad ett blankt lån är för något?”

Marcus var högröd i ansiktet när han artikulerade varje stavelse.

”IN-BLANCO-LÅN.”

”Jag hörde vad du sa första gången”, fräste Emelie.

Emelie kände hur det kokade i bröstet. Det var inte likt Marcus. Han brukade behandla henne med respekt. För ett ögonblick gick tanken genom huvudet att hon inte förtjänade hans aktning. Den funderingen sköt hon snabbt bort. Det var lika mycket Marcus fel. Han hade inte brytt sig. Och hade han bara haft större ambitioner hade det här inte hänt. Marcus reste sig och började gå runt bordet. Han höll handen för pannan.

”Jag förstår inte. Hur kunde du?”

”Vad är det du inte fattar?” fräste Emelie.

Hon var rasande. Marcus fick det att låta som om allt var hennes fel.

”Du menar att allt det här är mitt fel?” sa hon och gjorde en gest mot bordet.

Marcus ställde sig framför henne. Ansiktet var fårat och skäggstubben på tok för ovårdad. Han hade nog inte heller sovit så bra i natt.

”Vems fel skulle det annars vara?” sa han och ryckte på axlarna.

När hon såg hans uppgivna uppenbarelse rörde sig något i bröstet på henne, men hon kunde inte ge efter nu.

”Jag har sagt att jag kommer att lösa det här”, sa hon och gick bort till kylskåpet.

Nu hade den lilla rörelsen förvandlats till en boaorm som sakta kramade hennes inre. Hon tog fram en burk Coca-cola och svepte halva. Marcus hade satt sig igen.

”Hur, Emelie? Hur ska du lösa det här?”

Han drog handen genom håret och gnuggade sig i nacken.

”Förstår du hur mycket pengar vi är skyldiga? Vi måste boka en tid på banken så att någon kunnig person kan hjälpa oss.”

Inte banken, absolut inte banken. Hon kunde se framför sig hur hon, Emelie Nyblom, skulle sitta och skämmas framför deras bankman. Det fick bara inte hända. Hon fick inte fram ett ord, men de rann ur Marcus.

”Har du inte reagerat på de här helt galna räntorna? Du har tagit lån med över tjugofem procents ränta.”

Han höll upp ett annat papper.

”Och det här, hundkoppel med matchande sele till fjorton procent. Är du spritt språngande galen?”

Han såg ut att mena vad han sa. Var det verkligen så allvarligt? Emelie visste minsann vad ränta var, men hon hade inte direkt reflekterat över den. Hennes avsikt hade varit att återbetala lånen så snart hon hade pengar. Och då spelade väl inte räntesatsen någon större roll. Problemet var bara att det inte kom några pengar. Hennes lön var slut redan innan den hann landa på kontot. Hela Emelies plan hade varit att hennes föräldrar skulle ge henne mer pengar från företagsförsäljningen när de väl köpt huset i Spanien. Problemet var att det inte kom

fler allmosor från det hållet. Och hon hade ingen plan b. Hon kände sig tvungen att säga något.

”Jag trodde att pappa skulle ge mig mer pengar. Eller. Jag var säker på det. Men så köpte de sitt dyra hus på solkusten och tydligen är det inte billigt att leva där.”

Emelie satte sig mittemot sin man. Hon sträckte sig över bordet och fattade hans händer.

”Förlåt.”

Det var det enda hon kom på att säga. Marcus kramade om hennes händer.

”Förstår du att vi måste vidta drastiska åtgärder?”

Emelie stelnade till. Det var precis det här hon hade varit rädd för. Marcus skulle börja tjata om att sälja drömhuset och det var helt omöjligt.

”Du måste skaffa dig ett vettigt jobb, det nya huset måste säljas och vi får nog göra oss av med Tingeling”, sa Marcus.

Allt blev svart runt Emelie. Det spelade ingen roll om hon dog nu. Hennes liv var ändå förstört.

Kapitel 50

Emma blundade och räknade till tio. Eva-Britt hade sagt till henne att göra så när det började brinna i kroppen. Elden som Eva-Britt hade diagnostiserat som avund mot Emelie. Eller egentligen skulle hon börja med att känna igen känslan. Först hade hon tyckt att allt var fånigt. Eva-Britt var hundcoach, inte psykolog. Men det var som om den äldre kvinnan visste precis hur hon kände. Först hade hon inte kunnat identifiera när avunden kom över henne. Hon hade till och med tänkt att alltihop var nonsens. Det var inte hennes känslor som behövde ändras, det var Emelie det var fel på. Men under veckan hade insikten kommit allt tätare. En rörelse fick henne att titta upp. Daniel hade satt sig bredvid henne i soffan.

”Vad gör du?”

”Äsch, jag skrollade bara genom Instagram.”

Daniel log.

”Var det så stressande att du måste djupandas?”

Hon bet ihop käkarna. Hon hade varit inne på Emelies sida och precis tryckt ett hjärta på en film där Tingeling satt fint. Redan i början av reelen kom obehaget. Och när hon såg att hundratals hade gjort likadant fylldes hela kroppen av hetta. Det var i det ögonblicket hon hade blundat, men det kunde hon inte berätta för sin man. Daniel skulle tro att hon hade blivit galen. I stället log hon mot honom.

”Vad gör du för något?”

”Jag ville kolla med dig när vi ska fixa det sista med växthuset.”

Emma fylldes av en annan, behagligare värme. På trädgårdsmässan förra helgen hade de köpt krukor, pallkragar och hyllor till växthuset. Våren var inte långt borta, snart var det dags att börja sätta ut plantorna.

”Vad tror du om i morgon eftermiddag, efter hundkursen?”

Daniel nickade.

”Du”, sa han dröjande. ”Du har varit lite frånvarande i veckan. Har det något med hundkursen att göra?”

Hade det varit så tydligt? Emma ville under inga omständigheter avslöja vad hundcoachen hade sagt. Daniel fick inte veta att hon kände avund och absolut inte mot Emelie.

”Det var mycket att ta in. Du känner Rolf, han var inte direkt stjärnan i rummet.”

Det sista sa hon med en grimas. Rolf låg under soffbordet och lyfte huvudet när han hörde sitt namn.

”Han vet vad han heter i alla fall”, log Daniel.

Sen blev han allvarlig.

”Du kan inte jämföra honom med de andra hundarna. Jag tyckte du sa att du hade kommit med på en kurs för valpar. Rolf kommer med någon form av bagage.”

Såklart Emma förstod det. Men … Hur skulle hon formulera sig? Det var omöjligt att inte jämföra sig med alla andra, trots att de hade valpar. Egentligen handlade det inte om Rolf utan om henne själv. Vad skulle Daniel tro om henne om hon berättade? Snälla, gulliga, hjälpsamma Emma. Det var så alla trodde att hon var, i själva verket elaka, fula och missunnsamma Emma. Hon rös. Var det sådan hon var? Utan att hon märkte det fylldes ögonen med tårar.

”Men, älskling. Hur är det fatt?”

Emma strök handen över kinden och skakade på huvudet.

”Det är inget fel på Rolf och det är inget fel på mig. Förbannade PMS.”

Emma kunde vara känslig den tiden av månaden och hon bad till gud att Daniel hade dålig koll på hennes menscykel. Daniel kysste henne på kinden. Men han såg inte övertygad ut.

När Emma satt i bilen på väg till hundkursen upprepade hon för sig själv:

”Jag är tacksam för mina barn, för min man, för att jag är frisk, för att jag har ett yrke som jag gillar.”

Hon tittade i backspegeln. Arbetet skulle hon nog inte behålla om inte Rolf snart kunde lära sig att gå i koppel. Hon fortsatte:

”Jag är tacksam för att min chef låter mig jobba hemifrån, för växthuset, för alla fina plantor.”

Hon blinkade höger och svängde in på parkeringen. I dag skulle allt gå mycket bättre. Emma blundade och tog ett djupt andetag. För säkerhets skull hade Rolf fått behålla selen på i bilen och innan hon åkte hemifrån hade hon spänt den något hål extra. Hon skulle inte göra om samma misstag som förra gången.

När hon och Rolf klev in i lokalen var redan hälften av deltagarna på plats. Jag var inte sist i alla fall konstaterade Emma nöjt. Hon kortade Rolfs koppel och närmade sig en kvinna med en vit och brun valp. Den hunden hade minst sagt varit yster förra gången. Av den anledningen kände Emma en viss samhörighet.

”Hej. Jag vet inte om du kommer ihåg mig, men jag heter Emma”, sa Emma och sträckte fram handen.

Kvinnan skakade Emmas hand.

”Visst kommer jag ihåg dig. Och det här är Rolf”, sa hon och pekade på Rolf. ”Min är en Jack russell och heter Bosse.”

Kvinnan ryckte på axlarna.

”Ja, det blev bara så. Jag heter Cecilia.”

Emma tyckte genast om Bosses matte. Det var lätt att slappna av i hennes sällskap. Cecilia berättade om Bosses bekymmer med att låta familjens skor vara i fred och Emma avslöjade Rolfs problem med promenader. Emma var förvånad över att Rolf inte verkade bry sig om valpen. Trots att den satt precis framför honom. När Emma skulle berätta om Rolfs lek med barnen klev Emelie in genom dörren.

”Ååh”, utbrast Cecilia och hennes ögon lyste. ”Där kommer Emelie och Tingeling. Jag har precis börjat följa henne på Instagram. Jag tror att hon är någon sorts influencer. Och vilket hus hon har köpt”, babblade hon på.

Emma bet ihop käkarna. Hon gillade inte Cecilia längre. Det blev inte bättre för att Emelie hade fått syn på dem och vinkade.

”Känner du henne”, frågade Bosses matte imponerat.

Emma hade lust att skrika att hon inte alls kände Emelie, men att hon visste att Emelie slog små barn och hade illegal hunduppfödning i källaren. Det gjorde hon inte, i stället höjde hon handen och vinkade tillbaka.

”Ja, vi är barndomsvänner.”

Bosses matte spärrade upp ögonen. Emma befarade att Cecilia skulle ge henne en kram, men där blev hon faktiskt räddad av Emelie.

”Hej, har du inte sett att jag har ringt dig? Jag tänkte att vi kunde samåka.”

Jaha, var det därför Emelie hade ringt henne flera gånger i går kväll. Emma hade helt enkelt struntat i att svara.

”Det måste jag ha missat. Vad synd.”

En hård knackning avbröt dem. Eva-Britts bestämda röst förkunnade att det var dags att börja lektionen. Emma andades ut när hon såg att korgen bakom hundcoachen var tom. Dvärgtaxen var inte på plats, kanske var det därför Rolf hade funnit ro så snabbt. Uppenbarligen hade han någon form att förälskelse i taxen. Emma hade valt en plats längre bak i rummet och hade full uppsikt över deltagarna. Tingeling satt bredvid Emelies bänk och lyssnade uppmärksamt. Det såg ut som om hunden uppfattade allt som sades. När Eva-Britt skulle visa hur hund och förare skulle etablera ögonkontakt lånade hon Tingeling för att visa. Och Tingeling gjorde ingen besviken. Det utstöttes förtjusta rop när den japanska spetsen briljerade. Emmas käkar värkte när Eva-Britt öste beröm över Tingeling. Eva-Britt vände sig till gruppen och sa:

”Man ska aldrig spara på berömmet när en hund är så här duktig.”

Emma letade febrilt i handväskan efter en värktablett. Obehaget som den här situationen skapade skulle ge henne blixtrande huvudvärk om hon inte tog en Alvedon. Vad Emma hatade att Tingeling var duktig. Hon sneglade ned mot Rolf. Han låg stilla, men Emma lät sig inte luras. Hans tufsiga ögonbryn skvallrade om att han bevakade allt som hände. Smart ändå.

Emma fokuserade på Emelies rygg. Tröjan spände mer än brukligt när Emelie lutade sig fram över bänken. Den perfekta hästsvansen guppade när hon böjde sig ned och klappade Tingeling. Emma blundade och räknade till tio. Hon måste bli en bättre människa helt enkelt. Skulle hon visa det genom att gratulera Emelie till barnet? Bara tanken fick det att bulta i tinningarna. Emma skulle dö om det var en pojke. Men det

var ett utmärkt tillfälle att öva, bestämde hon. Det fick bli under fikapausen.

Hundarna hade placerats i bilarna och lokalen fylldes av ett trivsamt sorl. Eva-Britt hade bakat den saftigaste morotskaka som Emma någonsin smakat. Det här är det perfekta tillfället att bli den större människa som jag önskar att vara, tänkte Emma. Hon gick fram till Emelie som stod och pratade med Bosses matte.

”Hallå, har ni smakat kakan? Helt magisk”, sa Emma glättigt.

Båda kvinnorna riktade uppmärksamheten mot henne. Bosses matte tog en rejäl tugga av fikabrödet medan Emelie klappade sig över magen.

”Jag har faktiskt redan ätit två.”

Emma tyckte att Emelie såg skamsen ut. Typiskt Emelie, att noja över maten trots att hon var gravid. Det skulle inte komma något bättre tillfälle.

”Stort grattis”, sa Emma.

Emelies uttryck gick från förlägenhet till förvåning.

”Till vadå? Huset?”

Innan Emma hann hejda sig sa hon:

”Barnet?”

”Vilket barn”, frågade Emelie.

Emma kunde inte låta bli att stirra på Emelies påtagligt rundare mage. Och då var det som om Emelie förstod vad Emma menade. Emelie blev pionröd i ansiktet.

”Alltså, nej, jag är inte gravid.”

Hade Emma kunnat teleportera sig till en annan plats hade hon gjort det. Men det gick inte. I stället försökte hon förklara.

”Jaså, jaha. Jag trodde bara … Det är nog den där tröjan.

Förlåt, jag menade inte. Det var dumt av mig. Verkligen, Emelie, förlåt.”

Emmas kinder blev varma. Det här hade inte alls gått som hon tänkt sig. Men hon kunde inte låta bli att njuta av stunden. Emelie hade helt enkelt gått upp i vikt.

Kapitel 51

Eva-Britt kände hur det kröp i hela kroppen. Sms:et från Bengt hade inte gått att misstolka.

”Ada är inte pigg. När kommer du hem?”

Eva-Britt darrade på handen när hon skrev svaret.

”Jag är hemma om en timme.”

Hennes svar hade fått tummen upp, så hon antog att det var okej. Men Eva-Britt hade redan tidigare förstått att Ada inte hade en bra dag. Därför hade hon låtit taxen stanna hemma. På morgonen hade Ada andats tungt och släpat de korta benen efter sig. För en sekund hade Eva-Britt övervägt att ställa in dagens valpkurs men så dålig hade hon inte bedömt att Ada var. Jag borde ha berättat för Bengt, var den tanke som studsade i skallen när Emma satte sig framför henne. Emma såg ut som en ny människa. Ögonen lyste och kinderna var rosiga. Leendet som mötte Eva-Britt vittnade om äkta glädje. Eva-Britt tvingade undan oron.

”Hur har det gått i veckan?”

Emmas ögon lyste.

”Emelie är inte gravid.”

Eva-Britt höjde ögonbrynen.

”Nähä. Hur är det relevant?” kunde Eva-Britt inte låta bli att fråga.

Hon blev irriterad. Ada var sjuk och Eva-Britt satt här. Emma måste bruka allvar. Emmas skratt avbröt henne.

”Hon är bara fet”, tjöt hon.

”Menar du att Emelie inte är gravid utan du misstog en viktuppgång för en graviditet.”

Emma nickade. Eva-Britt visste inte vad som var värst, Emmas uppenbara lycka över misstaget eller att Emma faktiskt hade frågat Emelie här på hundkursen. Det kunden inte ha varit roligt för Emelie som var så mån om sitt yttre.

”Nu släpper vi Emelie och flyttar fokus till dig i stället. Hur har det gått?”

Rösten var vassare än planerat. Emma sträckte på sig.

”Jag har tänkt en hel del. Jag tror att du har rätt, men det är väldigt svårt. Jag är inte säker på att jag tycker om mig själv.”

Acceptans, tänkte Eva-Britt. Acceptans är första steget till bättring.

”Bra. Eller, jag menar inte bra på det sättet. Vad jag försöker säga är att dina tankar faktiskt kan leda till något bättre. Nästa gång du får de här funderingarna vill jag att du ska göra något bra för någon annan. Det kommer att hjälpa dig”, sa Eva-Britt tvärsäkert.

Om röstläget berodde på att hon behövda åka hem till Ada eller på att hon var övertygad om att det var sant visste hon inte. Men det hade i alla fall önskad effekt för Emma nickade. Eva-Britt puttade bak stolen, innan hon reste sig sa hon:

”Glöm inte Rolfs kontaktövningar.”

När Eva-Britt öppnade dörren till lägenheten stod Bengt i hallen.

”Hon ligger där inne”, sa han och pekade mot tv-rummet.

Utan ett ord stegade Eva-Britt i väg med Bengt efter sig. Ada låg som en brun boll på en filt i soffan.

”Men lilla gumman, hur är det fatt?”

När Eva-Britt mötte Adas blick förstod hon. Det här var

allvarligt. De vanligtvis pigga ögonen var dimmiga. Det ryckte i den nätta kroppen.

”Såja, såja. Ligg kvar. Mamma ska hjälpa dig.”

Eva-Britt var helt emot att förmänskliga hundar, men ordet mamma bara kom. Hon tryckte undan soffbordet och ställde sig på knä framför taxen.

”Jag visste inte vad jag skulle göra, så hon fick sin älsklingsfilt”, sa Bengt som stod strax bakom henne.

Det klart att Bengt inte kunde veta, hon hade förvägrat honom den informationen. Eva-Britt lyfte handen.

”Du har gjort helt rätt. Det är jag som har …”

Hon fick inte fram orden. Eva-Britt drog hastigt efter andan. Det började som ett andetag men övergick snabbt till en snyftning.

”Jag borde ha berättat. Jag kunde helt enkelt … Det gick inte. Jag ville inte.”

Eva-Britt hade trott att Bengt skulle bli irriterad, men i stället satte han sig bredvid henne och lade armen om henne.

”Jag hittade medicinerna och jag har googlat.”

Eva-Britt mötte hans blick.

”Varför har du inte sagt något?”

”Jag vet hur mycket Ada betyder för dig. Jag tänkte att du får ta det i din takt. Men det är ingen av oss som bestämmer hur fort det här ska gå längre”, sa han och strök Ada försiktigt över ryggen. ”Jag tror att naturen redan har fattat det beslutet.”

Hans ord fick något att gå sönder inuti henne. Bara för att hon visste att de var sanna. Bengt gav henne en hård kram.

”Jag ringer och meddelar att vi kommer.”

Hade Eva-Britt någonsin känt sig så maktlös? Hon trodde inte det. Försiktigt lade hon armarna runt Adas varma kropp och lade kinden mot hennes rygg.

”Jag älskar dig”, viskade hon.

Eva-Britt andades in och Adas välbekanta doft fick tårarna att forsa ned för kinderna. Hur skulle hon kunna fortsätta leva utan Ada?

Eva-Britt satt med taxen i famnen medan Bengt körde. Han såg sammanbiten ut. Eva-Britt betraktade honom i smyg. Normalt var det hon som var den handlingskraftiga av dem. Men nu var det Bengt som handfast hade lotsat ut dem till bilen. Det var hon tacksam för. Det enda som kunde få Eva-Britt att förstå att det här verkligen hände var Adas tunga andetag. Eva-Britt hade fasat för den här dagen ända sedan Ada blev sjuk. Ja, kanske ända sedan hon och Bengt hade hämtat henne som valp. Det hade gått till på samma sätt. Bengt hade kört och Eva-Britt hade suttit med knytet i famnen. Fast då hade bilen varit fylld av glädje och förväntan i stället för det ingenmansland de befann sig i nu.

Eva-Britt drog en suck av lättnad när hon såg att det var Erik Eriksson som mötte dem i behandlingsrummet.

”Jaha, jag förstår att Ada har blivit sämre”, sa han allvarligt.

Eva-Britt fick inte fram ett ord. Men Bengt förklarade:

”Hon är jätte, jätte trött och hon verkar ha svårt att andas.”

”Sätt henne på bordet så ska jag undersöka henne”, sa veterinären och satte stetoskopet i öronen.

Eva-Britt ville inte släppa taget. Hon stod som fastfrusen i golvet tills Bengt varligt men bestämt förde henne fram mot bordet.

”Du måste sätta ned Ada. Veterinären ska bara lyssna på henne.”

Eva-Britt förstod det orimliga i att vägra släppa taget. Men så fort hon tänkte tanken fick hon svårt att andas. Till slut fick Bengt bokstavligen bända loss hunden från Eva-Britts grepp.

”Så, du får snart hålla henne igen”, sa han.

Eva-Britt kände blicken från Erik Eriksson men hon kunde inte bättre. Just nu var hon inte Eva-Britt Andersson, hundcoach, utan bara Adas närmaste människa. Och det var fullständigt outhärdligt. Känslan av att inte befinna sig i den egna kroppen blev påtaglig. Eva-Britt såg allt utifrån. Eriks bistra min när han lyssnade på Adas lungor och hjärta. Ada, som hade svårt att stå utan hjälp på bänken och Bengt, älskade Bengt, som inte heller kunde hålla tillbaka tårarna. Plötsligt snurrade rummet i en förfärlig fart och när allt blev svart kunde hon äntligen slappna av.

”Eva-Britt, Eva-Britt. Hör du mig?”

Ja, det gjorde hon. Rösten var långt borta. Hon fokuserade på att andas och sakta kom omgivningen tillbaka. Det ljusa rummet, planscherna med glättig reklam för hundfoder på väggarna, Erik Eriksson, djursjukvårdaren och Bengt. Något var fel. Var fanns Ada? Hon reste sig till sittande.

”Ada? Var är Ada?”

Bengt lade en hand på hennes arm.

”Hon är här.”

Ada låg återigen hoprullad på filten. Eva-Britt andades ut, för ett ögonblick hade hon trott att Ada inte längre fanns. Med hjälp av Bengt och djursjukvårdaren satte sig Eva-Britt på en stol. Hon tog en klunk av saften som någon gav henne. Erik Eriksson satte sig på huk framför henne.

”Hur mår du, Eva-Britt?”

Hon hade velat svara bra, men det hade varit alltför långt från sanningen.

”Det går”, sa hon i stället.

”Jag är ledsen att behöva säga det, men vi kan inte göra mer för Ada. Det vi faktiskt kan hjälpa henne med är att låta henne somna in.”

Orden var egentligen ingen överraskning, men varje stavelse var som ett knivhugg. Tårarna fyllde ögonen igen. Eva-Britt förmådde inte säga något utan nickade bara. Bengt lyfte upp Ada och lade henne i Eva-Britts famn.

”Kom med här”, sa sköterskan.

De följde efter på ett led. När de passerade utgången till väntrummet slog Eva-Britts hjärta hårdare. Om hon vek av till höger skulle hon och Ada slippa allt det här. Ångesten lättade när hon tänkte tanken. De skulle kunna få en kväll till hemma med Ada. Det var som om Bengt kunde läsa hennes tankar. Han lade armen om Eva-Britt och styrde henne i riktning mot sköterskan igen. Till slut kom de fram till ett rum med dämpad belysning och några elektriska stearinljus. Det låg filtar på golvet. Eva-Britt skakade på huvudet. Ada skulle vara kvar i hennes famn.

”Veterinären kommer om ett ögonblick.”

När Erik Eriksson klev in i rummet slutade Eva-Britt att andas. Bengt tryckte till på hennes axel som för att påminna om att hon måste fortsätta ta andetag. Med den andra handen höll han fram en servett. Eva-Britt torkade både kinderna och näsan.

”Är du redo”, frågade Erik Eriksson.

Eva-Britt skakade häftigt på huvudet. Ett nytt tryck från Bengt fick henne att lägga Ada till rätta. Hon tittade rakt in i hennes ögon. I dem fanns något. Var det Adas sätt att säga att

det var dags och att hon faktiskt förlät Eva-Britt för det som skulle ske? Eva-Britt visste inte. Hur skulle hon kunna veta? Eva-Britt böjde sig ned och kysste Ada på huvudet och viskade:

”Förlåt, älskade vän.”

Sen nickade hon till Erik Eriksson. Medan taxen drog sitt sista andetag höll Eva-Britt och Bengt hårt i varandras händer. När allt var över satt de en lång stund och smekte Adas mjuka päls. När hon och Bengt lämnade djursjukhuset kände Eva-Britt en tomhet som hon inte förstod hur hon någonsin skulle kunna fylla igen.

Kapitel 52

Emelie öppnade kylskåpsdörren. Sedan stängde hon den igen. Hon visste att hon inte borde, men det var bara för mycket nu. All stress runt ekonomin tog hårt på henne. Varför skulle allt vara så krångligt. Emelie kände sig helt slut. Natten hade varit kaos. Marcus vände och vred på sig och Emelie låtsades sova. När hon till slut hade somnat jagades hon av mardrömmar. Emelie var arg på sina föräldrar, på Marcus och på Emma.

Hur kunde Emma? Visst hade Emelie gått upp några kilo, men hon såg väl inte gravid ut? Eller? Emelie lade händerna över magen. Där fanns mer fett än hon önskade och hon skulle gå ned de där extra kilona. Men inte just nu. Först måste hon få mer pengar på något sätt. Bara tanken på att ringa pappa fick hennes hjärta att slå snabbare. Hon slet upp kylskåpsdörren, åsynen av ett paket chokladbollar gjorde att paniken släppte. Hon slet upp förpackningen och tryckte in blandningen av kokos, fett och choklad i munnen. Smaken var ljuvlig. Hon lutade ryggen mot frysdelen och böjde huvudet bakåt och blundade.

”Ååh”, utbrast hon.

Ju mer hon stoppade in i munnen desto godare blev det. Hon tog ytterligare en chokladboll och stoppade in den mellan läpparna.

”Vad gör du?”

Marcus röst fick Emelie att stänga munnen. Problemet var att hon hade alldeles för mycket bakverk i truten. Hon fick kasta sig fram mot vasken och hulka. När hon såg den söndertuggade massan blev hon än mer illamående. Hon böjde sig över vasken igen och magen vände sig ut och in.

”Men herregud, Emelie. Har du tappat det helt och hållet?”

Emelie skakade på huvudet, men fick inte fram ett ord.

”Jag har bokat tid hos en parterapeut. Vi har tid på tisdag förmiddag.”

Det snurrade i huvudet på Emelie. Hon ville inte blanda in någon mer i det här. Det var inte konstigare än att hon skulle lösa det precis som hon brukade. Till slut hade hon lyckats hämta andan.

”Jag jobbar på tisdag förmiddag.”

Marcus blick var iskall.

”Ändra till tisdag eftermiddag.”

Han var som förbytt. Marcus hade alltid stöttat henne tidigare och minsta tår hade fått honom att göra som hon ville. Med ens förstod hon. Det var för att hon hade blivit fet. Marcus tände inte på henne längre.

”Tycker du att jag har blivit tjock?”

Marcus ögonbryn åkte upp i hårfästet.

”Va? Vad har din vikt med det här att göra? Vår familj står inför en total kris, vi kanske inte ens kan behålla det här huset”, sa han och svepte med armen runt om i köket.

Att han inte svarade på hennes fråga betydde att det hon sagt var sant. Hur kunde ett helt liv rasa på bara några veckor? Hur hon än vände och vred på situationen landade hon i samma svar, det var hennes föräldrars fel. Ilskan steg i henne.

”I stället för att boka konstiga terapisamtal borde du hjälpa

mig med att prata med pappa. Vi befinner oss i en svacka, det vet jag. Om pappa förstår hur tufft vi har det så …"

Hennes röst dog ut. För egentligen trodde hon inte på att hennes föräldrar skulle hjälpa till. Marcus gjorde en grimas.

"Emelie, jag tänker inte ringa din pappa och be om hjälp. Vi måste lösa det här själva. Och framför allt måste vi anpassa vårt sätt att leva efter våra förutsättningar. Vi har det väl bra? Varför ska du alltid ha mer?"

När Marcus hade avslutat meningen vände han på klacken och försvann ut i hallen. Emelie kokade. Det var väl inget fel att ha ambitioner? Att äntligen få sitt drömhem var inget hon hade tagit lätt på. Det var därför hon hade lagt så mycket energi på det. Det var väl Marcus som hade problem. Han saknade helt framåtanda. Om han bara hade jobbat hårdare skulle det sett helt annorlunda ut för deras familj och nu skyllde han allt på henne. Hon kände en lätt puff på benet.

"Tingeling, du är den enda som förstår mig."

Emelie lyfte upp hunden och gick in i vardagsrummet och satte sig i soffan. Hon lade en pläd över sig och Tingeling. När hon strök hundens päls mådde hon lite bättre. Emelie skulle precis luta sig mot ryggstödet och blunda en stund när Marcus röst sjöng inom henne.

"Du måste skaffa dig ett vettigt jobb, det nya huset måste säljas och vi får nog göra oss av med Tingeling."

Hon blev omedelbart stel som en pinne. Varför kunde hon inte få sinnesro? Fick hon bara vila så skulle hon tänka klart. Hon tog upp telefonen och lade sedan ned den på soffbordet igen. Hon borde inte.

"Äsch", sa hon till Tingeling. "Titta skadar inte."

Tingeling verkade hålla med för hon lyfte inte ens på huvudet när Emelie tog upp telefonen och gick in på sin favorit-

heminredningssida. Hon började gå igenom deras sortiment av mattor. Det skulle vara en sådan där tät, vacker och åt det orientaliska hållet. Lina hade nämnt att det skulle passa utmärkt i salongen. Eller, Lina hade sagt sällskapsrummet, men det lät flottare med salongen.

Emelie drog efter andan. En makalös färgrik skapelse som var så omfångsrik att hela matsalsmöbeln skulle få plats på den dök upp på skärmen. Lina och hon hade diskuterat just hur kontraster kunde skapa liv i ett hem, och det var en sådan inredningsstil Emelie ville ha. Det pirrade i hela kroppen. Hon kunde se hur matsalsbordet var uppdukat med matchande porslin och hur deras vänner satt runt bordet. Hon rynkade pannan när Emma dök upp och såg sur ut. Men, nej. Ingen skulle få förstöra den här visionen för henne. Allt hon behövde göra var att köpa mattan. Resten skulle inte bli några problem. Emelie tryckte på mer information, mattan var från Afghanistan. Bra, då gynnar det säkert någon fattig också. Texten deklarerade att mattan höll en hel livstid. Det här var toppen. Emelie älskade när en matta inte bara var en matta utan ett föremål med en historia. Och det hade sannerligen den här handgjorda pjäsen.

Innan hon visste ordet av hade hon tryckt på köp. Att den kostade strax över trettiotusen var inte viktigt. Mattan skulle de ha hela livet. När Emelie klickade sig vidare till kassan tvekade hon, sedan valde hon Klarna och gick vidare. Leveransadressen blev till det nya huset. Hon svalde. Marcus skulle bli skogstokig om han fick reda på att hon hade handlat på kredit. Eller, förresten. Han skulle bli tokig om han visste att hon hade handlat något överhuvudtaget. Men panikkänslan hade lämnat kroppen en stund och det var värt hur mycket som helst. På något sätt skulle allt ordna sig till det bästa. Hon

tog en ursöt bild på Tingeling där hon låg under filten och gav inlägget hashtaggarna #skönsöndag och #mindfulness. Det började genast ticka hjärtan och det fyllde henne med välbehag.

Kapitel 53

Emma bar en plastsäck fylld med planteringsjord. Rolf studsade runt henne.

”Rolf, akta dig”, förmanade hon.

När Rolf hörde sitt namn tvärstannade han och stirrade på Emma. Egentligen hade de inte tid med det här, men det var helt fascinerande hur Eva-Britts enkla kontaktövningar hade förändrat honom. Rolf släppte henne inte med blicken. Hon satte ned säcken på marken.

”Lugn”, sa Emma och plockade fram en hundgodis ur fickan.

”Duktigt hund”, berömde hon.

Eva-Britts tips om att en hund som gjorde rätt inte kunde få för mycket beröm hade hon tagit fasta på och det märktes att Rolf gillade det. Hon sträckte fram godiset mot Rolf, väl medveten om att det skulle göra ont. Hon kunde inte låta bli att grimasera när de vassa tänderna touchade fingrarna.

”Aj”, mumlade hon.

Hon måste fråga Eva-Britt om det där vid nästa veckas kurstillfälle. Tanken på hundkursen påminde henne om Eva-Britts råd. Att göra något snällt mot någon annan när känslan av avund dök upp. Kanske skulle det fungera att skänka några kronor till Röda Korset? Fast det var nog inte vad Eva-Britt hade menat. Hennes tankar avbröts av en ljus röst.

”Mamma, kommer du?”

Melvin var så ivrig att han inte kunde stå still. Han hade, efter massiv övertalning, fått ett olivträd förra helgen. De hade placerat det i växthuset tills det blev varmare ute. Daniel hade lagt begagnade stenplattor som golv och på det stod pallkragar för odling. De var destinationen för matjorden som Emma bar på.

”Jag kommer”, svarade hon.

Hon ställde ned säcken på plattorna och pustade ut. Daniel vände sig om.

”Om det är tungt kan du ta skottkärran. Den står i garaget.”

Det var inte speciellt jobbigt och Emma njöt i fulla drag av det fysiska arbetet. Hon drog in luft genom näsan. Det luktade fuktig jord och växter. Så härligt! Hon gav Daniel ett brett leende.

”Det är ingen fara med mig. Det är bara skönt att få röra på kroppen.”

Emma lät blicken vandra runt i växthuset.

”När tror du att vi kan börja sätta ut plantorna?”

”Kanske om några veckor. Det kan fortfarande bli rätt kalla nätter.”

”Kommer mitt träd att dö då”, frågade Melvin med gäll röst.

Emma pekade på rullen med bubbelplast.

”Absolut inte. Det var därför vi köpte plasten. Ingen planta ska dö här. Not on my watch”, sa Emma och gjorde honnör.

Melvin såg tveksam ut.

”Vad betyder det?”

”Bara att jag lovar att se till att det inte fryser sönder.”

Melvin verkade nöjd med svaret. Han och Märta fyllde på jord i pallkragen som Daniel precis var klar med. Det var exakt det här Emma hade önskat när hon kom på att familjen skulle bli mer grön. Eller, hade det verkligen varit den främsta

drivkraften? Egentligen hade väl den sura känslan av avund styrt henne. Deras ekonomi hade inte tillåtit dem att boka en semesterresa och i stället för att erkänna det hade hon hittat på det här. Kindernas röda färg kom inte bara från kylan. Hade hon lurat hela familjen? Så förbannat dåligt. Hon hade ljugit om både hunden och växthuset. Fast både Rolf och växterna hade blivit bra.

”Hallå där. Det här är ingen semester. Vi behöver mer jord.”

Daniel skrattade och gav henne en knuff i sidan. Märta och Melvin skrattade också.

”Skynda dig, mamma.”

Vilken lycka de var, hennes familj. Med varmt hjärta gick hon mot bilen. Hon skulle kompensera dem genom att bli en ännu bättre mamma. Första steget skulle bli att bjuda på choklad med vispgrädde när de var klara här.

När familjen hade fikat gick Emma upp till gästrummet. Varken Märta eller Melvin hade velat följa med, men hon hade inte blivit besviken. Hon behövde begrunda sina gärningar. Tanken på att hon hade fattat en massa viktiga beslut som påverkade hela hennes familj bara för att hon var avundsjuk på Emelie och deras väninnor var absurd. Det var omöjligt att inte hata sig själv. Tänk om Daniel visste hur hon egentligen var. Skulle han ens vilja vara gift med henne?

En kall ilning drog igenom henne. Hon sträckte sig efter filten som låg på sängen och lade den över axlarna. Blomsprutans tyngd gjorde henne lugn och hon började spreja plantorna. Hon följde samma mönster varje gång och de monotona rörelserna gav hennes hjärna utrymme att arbeta i fred. Emma hade accepterat att hon var avundsjuk på Emelie och det var ett bra första steg enligt Eva-Britt. Återigen kom tanken att Eva-Britt

var hundcoach, inte psykolog. Var det rimligt att lita på någon som var expert på hundar? Fast hon var imponerad över hur väl övningarna fungerade på Rolf. Han hade blivit som en helt annan hund efter bara några övningstillfällen. Kanske var det inte så stor skillnad på människor och hundar. Fast jo, gränsen mellan människa och hund var uppenbar. Frågan var hur Emma skulle gå vidare, skulle hon följa Eva-Britts råd eller skulle hon kontakta ett proffs?

”Hur skulle du ha gjort”, frågade hon en av avokadokärnorna.

De hade en speciell relation, Emma och avokadorna. De var beviset på att hon kunde göra det här. Det var en svår och tålamodsprövande växt att försöka odla och när hon föreställde sig att hon skulle skörda de första frukterna blev hon lycklig i hela kroppen. Emma stannade mitt i rörelsen. Kanske var det så med avundsjukan också. Att hon fick finna sig i att det skulle ta tid och att det skulle vara svårt. Bara den tanken fick henne att hata sig själv lite mindre. Kunde avokadon kunde väl hon.

Daniel tittade på någon europeisk fotbollsligamatch när Emma satte sig bredvid honom med en kopp te. Hon hade bestämt sig för att utmana sig själv. Hon skulle titta på Instagram och varje gång hon kände avund skulle hon skriva upp en god gärning som hon skulle utföra i veckan. Hon bestämde sig för att lite planlöst skrolla runt. Det var inte aktuellt att gå in direkt på Emelies konto som hon brukade. Några roliga kattfilmer dök upp först. Emma tryckte hjärta och kunde inte låta bli att le. Kattungar var bedårande. När hon såg alla kommentarer skrollade hon vidare. Hon skulle inte fastna i att det var många som hade skrivit något.

Sedan kom en reel som en av Märtas klasskompisars mammor hade lagt upp. Den visade hur föräldrar och barn hade varit på ett lekland. De visualiserade den perfekta familjen. Mamman och pappan såg kära ut. Tanken dök upp innan hon hann reagera. Hade de det bättre än Daniel och hon? Inte för att Emma och hennes man hade det dåligt, men det blev inte mycket närhet nu för tiden. Hon sneglade på Daniel som var helt uppslukad av matchen. Fan också! Där ramlade hon dit. Emma sträckte sig efter anteckningsblocket och skrev:

”Jag ska ta ut soporna hela veckan.”

Var det verkligen en god gärning? Hon visste inte, men fick helt enkelt pröva. I samma stund som hon skulle stänga appen dök en bild på Tingeling upp. Inlägget hade hashtaggarna #skönsöndag och #mindfulness. Givetvis. Det var klart att Emelie inte hade ett enda problem. Här satt Emma och försökte jobba med sig själv och Emelie utövade någon jävla mindfulness. Hon hejdade sig i rörelsen. Hennes första impuls var att lyfta upp den sovande Rolf i soffan och ta en bild, men det fanns två anledningar till att hon avstyrde det. Rolf var inte alls slika gullig som Tingeling och det enda skälet att ta fotot var att efterlikna Emelie. Och det skulle hon sluta med. I stället lade hon undan telefonen och skrev:

”Ring Emelie och fråga hur hon mår.”

Det tog emot i hela kroppen bara hon tänkte tanken. Men det kunde inte hjälpas, ont ska med ont fördrivas tänkte hon och tog en klunk av teet.

Kapitel 54

Det var trångt och vattnet var grumligt. Eva-Britt kämpade för att nå ljuset i slutet av tunneln. Hur hon än fäktade med armarna och sprattlade med benen blev öppningen alltmer avlägsen. Det fanns inte mycket luft kvar i lungorna. Snart skulle hon inte kunna hålla emot längre och då skulle lungorna fyllas med det smutsiga vattnet.

”Eva-Britt, Eva-Britt, du måste vakna. Det är bara en dröm.”

Det var Bengts röst. Var fanns han? Varför hjälpte han inte till? Nu lät han mer bestämd.

”Eva-Britt! Vakna!”

Precis i det ögonblicket var hon tvungen att andas. Men i stället för att fylla lungorna med vatten fylldes de med luft. Ett svagt ljus från Bengts sänglampa hjälpte henne att orientera sig. Det fanns ingen tunnel och det var torrt överallt. Var fanns Ada? Avsaknaden av den ljuvligt varma klumpen som brukade ligga bredvid henne blev med ens påtaglig. Hon stirrade panikslagen på Bengt.

”Ada”, sa hon frågande.

I samma stund kom allt tillbaka. Ada var borta och hon skulle aldrig mer få smeka den mjuka pälsen. Aldrig mer snusa in den ljuvliga hunddoften. Det blev svårt att andas. Eva-Britt började hyperventilera.

”Såja, såja”, sa Bengt och lade armen runt henne. ”Ada är borta och vi måste lära oss att leva med det.”

Tanken var outhärdlig.

Eva-Britt satte sig tungt på köksstolen. Bengt hade dukat fram frukost och hävdat att Eva-Britt måste äta. Hon förstod det, men hon var inte hungrig. Normalt var frukosten en högtidsstund i det Anderssonska hemmet. Rutinerna var invanda och allt gjordes enligt ett vant mönster. Men Ada hade varit en del av upplägget i så många år att ingenting fungerade längre. Vem skulle äta kantbiten från osten? Vad skulle hon göra med sista biten av mackan? Det blev fel att stoppa den i munnen. Den skulle Ada ha. Eva-Britt tog en klunk kaffe och grimaserade. Det smakade beskt. Bengt gav henne en frågande blick.

”Är det något fel?”

Eva-Britt skakade på huvudet. Det var som att gå runt i ett töcken. Och imorgon var det dags att åka till tv-studion. Hon förstod inte hur det skulle gå till. Bara hon tänkte på att sätta sig på tåget till Stockholm fick hon ett tryck över bröstet. Hon blundade.

”Lukta på blomman, blås ut ljuset, lukta på blomman, blås ut ljuset”, sa hon till sig själv och försökte att dra in och ut luft i takt med orden.

Det som tidigare hade känts som en vält blev till trycket av en brevpress. Hon tog en tugga av ostsmörgåsen. Det mjuka brödet växte i munnen. Hon tvingade ned klumpen med ännu en klunk av den beska drycken.

”Du kanske ska gå till vårdcentralen”, föreslog Bengt. ”Du vet hur det gick …”

Bengt tystnade. Han behövde inte säga mer för Eva-Britt

förstod vad han menade. På hennes tidigare jobb, som receptionist på HeadWay, hade hon fått en panikattack som slutade på sjukhuset. Då hade Eva-Britt varit övertygad om att det var en hjärtat, men nu visste hon bättre. Återigen skakade hon på huvudet.

”Det här går över. Jag behöver bara vila. Är det okej om jag lägger mig en stund på soffan?”

Bengt såg inte övertygad ut, men när Eva-Britt reste sig protesterade han inte.

Eva-Britt lade sig på rygg och drog filten över sig. Hon var obegripligt trött men så fort hon slöt ögonen snurrade det i huvudet. Skulle hon klara att åka till studion? Hur skulle hon kunna hålla hundkurser i det här skicket? Vad skulle hon svara när folk frågade om Ada? Omedelbart kom tårarna. I det här tillståndet var det ingen som skulle ta henne på allvar. Det var helt uteslutet att sitta i tv-studion och lipa. Om ingen frågade skulle hon förmodligen klara av att hantera situationen. Men vad skulle hon ta upp i programmet?

Veckans avsnitt skulle handla om att ge hunden mat vid bordet eller inte. Eva-Britt hade tänkt att, med Adas hjälp, visa att det går utmärkt att sticka till den en godbit då och då utan att hunden blir oregerlig. Om hon kom till studion utan hund skulle frågorna komma direkt. Naturligtvis kunde hon säga att Ada hade blivit sjuk, men då skulle hon ljuga för hela svenska folket. Hur Eva-Britt än gjorde skulle det bli fel. Var hennes karriär som hundcoach slut? Bara tanken på att gå tillbaka till arbetet som receptionist fick henne att må ännu sämre. Bengt stack in huvudet i vardagsrummet.

”Hur går det?”

Ja, hur gick det egentligen? Helt åt fanders enligt Eva-Britts

bedömning. Men det ville hon inte belasta Bengt med. Möjligen hade han några idéer.

”Jag funderar på hur jag ska göra i studion. Jag känner mig inte redo att berätta om Ada, men alla kommer att fråga varför hon inte är med. Hur skulle du göra?”

Bengt var tyst en stund. Sedan log han.

”Kan du inte ha något tema som inte skulle passa Ada. Då är det väl ingen som undrar?”

Det var ingen dum tanke. Kanske kunde hon övertyga producenten om ett helt nytt grepp. Valpar var ett givet tema. Publiken älskade söta små ulltottar. Det skulle fungera, men Eva-Britt ville absolut inte skaffa en valp nu. Det hade inte varit rätt mot hunden. Hon måste komma ur den akuta sorgefasen först.

”Tack”, sa hon och log mot Bengt.

Han stod kvar i dörrposten och Eva-Britt förstod att det var något mer. Med ett stön reste hon sig upp och klappade med handen på soffan. Bengt satte sig tätt intill henne. De blev sittande så en stund innan Bengt harklade sig.

”Ja, det var det också. De ringde från kliniken. Vi kan hämta askan.”

Eva-Britt slutade andas. Det skulle bli så definitivt. Hon kände Bengts arm runt sig.

”Nu får du nog lukta på blomman om du inte ska svimma.”

Eva-Britt vände sig mot Bengt. Det ryckte i hans mungipa. Först blev hon irriterad. Det var verkligen inte rätt tillfälle att skratta. Sedan kunde hon inte låta bli att fnissa. Då tog Bengt henne i famnen och de kramades hårt. Tårarna rann nedför kinderna samtidigt som de skrattade. Till slut lösgjorde sig Eva-Britt och pekade mot fönstret vid Bengts favoritfåtölj.

”Jag tänkte att vi kunde ställa henne där.”

Bengt såg frågande ut.

”Ja, Ada, alltså. Jag vill ha henne här hemma, i alla fall ett tag till.”

”Då får det bli så”, sa Bengt och klappade Eva-Britt på armen. ”Är du redo att åka?”

Det var inte Eva-Britt. Men skulle hon någonsin bli det? Hon fylldes av den där känslan av overklighet igen. Att det bara var aska kvar av deras fina Ada gick inte att ta in. Men hon reste sig.

”Ja, jag är redo”, sa hon trots att hjärtat skrek något helt annat.

Kapitel 55

Den glättiga musiken som fyllde bilen speglade inte alls stämningen. Emelie hade lust att skrika rakt ut. Hela den här utflykten var meningslös. Marcus och hon hade haft ett praktgräl när tjejerna hade gått och lagt sig i går. Hon hade försökt övertyga honom om att det var meningslöst att lägga tid och pengar på en parterapeut. Men Marcus hade varit stenhård. Han hade till och med hotat med skilsmässa. I samma mening som han sa det hade han svamlat något om skuldsanering och om det gick därhän var de ändå tvungna att skilja sig först. Annars måste de leva på en löjlig summa pengar varje månad i flera års tid och det kunde han inte utsätta tjejerna för. Hela resonemanget var absurt. Det här skulle ordna sig, det gjorde det alltid.

Marcus körde med händerna tio i två på ratten och med en djup rynka i pannan. Han hade inte sagt ett ord sedan de lämnade hemmet. Det här var helt olikt honom. Han brukade stötta henne i allt. Igår hade hon till och med börjat gråta på riktigt. Men det var som om han inte såg henne längre. Emelie lade en hand på sin mjuka mage. Eller var det precis det han gjorde? Kanske såg han exakt vad det hade blivit av henne. Där kom sötsuget igen. Varför blev hon sugen på godis när hon tänkte på att hon hade blivit tjock? Helt galet. Visst hade hon en påse med Ahlgrens bilar i handväskan? Nej, hon borde inte. Fast visst var det lite av en nödsituation?

Hon sträckte sig efter handväskan som stod på golvet framför henne. Några godisbitar skulle varken göra till eller ifrån och sockret skulle få henne i bättre balans när de träffade terapeuten. Med ett ryck öppnade hon påsen. Doften av skumbilar var ljuvlig. Trots att hon kände Marcus blick tog hon några och stoppade i munnen.

”Mmm”, sa hon och blundade.

Handen sökte sig omedelbart till påsen igen. Den här gången nöjde hon sig inte med några stycken utan tog en hel näve och stoppade i munnen. Det blev ännu godare när munnen var full. Emelie fick kämpa för att svälja undan innan en ny näve närmade sig munnen.

”Sluta, Emelie”, röt Marcus. ”Jag börjar tro att du har blivit tokig. Du har väl aldrig tryckt i dig på det här viset tidigare.”

Emelie tvekade, sedan proppade hon in de pastellfärgade bilarna i gapet. Hon fick anstränga sig för att få fram orden mellan tuggorna.

”Jag är väl inte tokig för att jag äter lite godis?”

”Lite godis”, sa han med bestörtning i rösten. ”Klockan är nio en tisdagsmorgon och du har vräkt i dig en halv påse. Det är inte likt dig.”

Här kunde hon inte protestera, det var inte alls likt henne att äta godis överhuvudtaget.

”Jag är nog stressad”, medgav Emelie.

”Det här är mer än så. Jag känner inte igen dig. Du skrämmer mig, förstår du det?”

Marcus överdrev. Varför skulle han vara rädd? Emelie skulle lösa den här situationen, det gjorde hon alltid. Eller, i alla fall med bistånd från Kenneth och Bodil. Men hon ville inte avfärda honom. Med tanke på att de var tio minuter ifrån

parterapeuten ville hon inte få det slängt i ansiktet när de väl var på plats. Så i stället för att avfärda försökte hon släta över.

”Men du, det handlar bara om sötsaker. Allt kommer att ordna sig. Och nu tar vi ju hjälp.”

Att de skulle få någon forma av stöttning trodde Emelie inte ett skit på. De behövde pengar, inte prata. Det skulle ingen hjärnskrynklare i världen kunna ändra på.

”Jaha, varför är ni här då?” sa terapeuten och log varmt.

Kvinnan som satt framför dem var vacker på ett mysigt sätt. Emelie tyckte illa om henne direkt. Hennes mörka hår blänkte där det vilade på de smala axlarna. Hon hade ljuvliga mörka ögon som ramades in av långa svarta ögonfransar. Varför hade Marcus valt den här terapeuten? Emelie hade föreställt sig en äldre dam med glasögon och linnedräkt. Skit också. Hon kom i underläge direkt. Den mörka skönheten såg ut att ha en perfekt kropp under den svarta kavajen. Emelie lutade sig mot ryggstödet och lade armarna i kors. Hon tänkte inte börja.

”Ja”, sa Marcus dröjande. ”Jag vet inte vad jag ska säga.”

Terapeuten lutade sig framåt.

”Starta med precis vad du vill. Det finns inga rätt eller fel i det här rummet.”

Jaha, det var tydligt vilken sida terapeuten stod på. Så löjligt inkännande hon låtsades vara. Emelie hade lust att resa sig och lämna rummet. Fast då skulle Marcus aldrig förlåta henne, därför hon satt snällt kvar. Men hon förblev tyst.

”Emelie har inte varit ärlig mot mig.”

Inte ärlig! Det susade i öronen. Om hon inte hade haft ambitioner hade de aldrig kommit någonstans. Det var alltid hon som fick fixa allt. Den mjuka rösten avbröt hennes tankar.

”Inte ärlig? Kan du utveckla ditt resonemang så att jag förstår vad du menar.”

”Ja, det går inte att linda in det här på något vettigt sätt, jag säger det bara.”

Marcus drog efter andan.

”Emelie har köpt en massa på kredit och tagit ett stort lån utan att berätta för mig. Hela vår framtid är hotad.”

Marcus lade ansiktet i händerna. Den mörka skönheten vände sig mot Emelie.

”Emelie, hur känns det för dig när du hör vad Marcus säger?”

Ilska, det var hundra procent ilska hon kände. Hur vågade han snacka skit om sin egen fru? Eller, kanske inte direkt skit. Det fanns en poäng i det han sa, men det var privat. Vilken jubelidiot han var. Det skulle vara Emelie och Marcus mot världen, inte Marcus och den här kvinnan mot Emelie. Hon kunde inte komma på något annat att säga än sanningen.

”Jag blir förbannad. Han har ingen rätt att sitta och prata skit om mig.”

Marcus lyfte huvudet.

”Snälla, Emelie. Vi … Eller du … Det här är inget vi kommer att klara själva. Om du inte ser problemet förstår jag inte hur vi går vidare härifrån.”

Innan Emelie hann svara lade sig terapeuten i.

”Emelie, kan du förstå Marcus oro?”

Nu brann det en eld inom henne. Hur vågade han? Det här var faktiskt inte hennes fel.

”Det här är inte mitt fel. Mina föräldrar har svikit mig. Och …”

Emelies röst bröts. Hennes snyftningar gjorde att det blev svårt att prata.

”Okej”, sa terapeuten. ”Men kan du berätta hur du ser på situationen?”

Det kan du skriva upp att jag ska göra, tänkte Emelie och ställde sig upp. Hon pekade på Marcus.

”Du har aldrig bidragit med något. Det är alltid jag och min familj som har haft pengarna och ändå har du mage att anklaga mig.”

Marcus skakade på huvudet.

”Det här handlar inte om vem som har pengar eller inte. Vi måste anpassa vårt liv och hur vi lever efter våra inkomster. Det har aldrig känts bra att dina föräldrar betalar allt. Jag vill att du och jag ska ta ansvar för vår familj, inte förlita oss på dina föräldrar.”

”Men du har ju inga ambitioner. Om det inte hade varit för mitt driv och min vilja att förflytta oss framåt hade vi suttit där i vårt gamla hus utan att kunna göra något roligt alls. Du har aldrig protesterat när vi har åkt på semester för mina föräldrars pengar. Tycker du inte att det är dags att du steppar upp här. För en gång skull kanske du måste ta lite ansvar. Allt jag gör är för vår familj och vår framtid.”

Emelie var så upprörd att hon knappt kunde andas. Hon måste ut härifrån, men innan dess skulle Marcus få sina fiskar varma.

”Allt det här är ditt och mina föräldrars fel. Jag försöker bara göra allt för att vi ska vara lyckliga. Det är du som måste visa vad du går för. Börja med att skaffa ett jobb med en vettig lön. Då skulle inte jag behöva betala allt.”

Med det sagt vände hon på klacken och lämnade mottagningen. Det här vägrade hon att acceptera. De skulle inte få skylla alltihop på henne.

Kapitel 56

När Emma satt i bilen utanför Emelies hus ångrade hon sig. Det kunde ha räckt att hon bara ringt och frågat hur Emelie mådde. I stället hade det ena lett till det andra och nu satt hon här och väntade i bilen. Givetvis hade Emelie föreslagit att de skulle åka tillsammans till hundkursen.

”Skärp dig, Emma”, sa hon högt.

Hon måste se det här som ett tillfälle att öva. Enligt hundcoachen gav övning färdighet. Och skulle hon bli en bättre människa fick det ta tid. Emma önskade bara att någon hade berömt henne på samma sätt som hon gjorde med Rolf. Det hade varit betydligt roligare. Men, eftersom hon inte hade berättat för någon fanns ingen där som kunde ge henne den uppskattning hon förtjänade. Då var det som om något lyste upp hennes insida.

”Okej, att göra gott för andra kommer att ge mig min belöning.”

Rolf gnällde från baksätet.

”Förlåt, gubben. Vi ska inte gå ut än. Men matte fick just en uppenbarelse.”

Emma tystnade. Den svarta ytterdörren öppnades och ut trippade Tingeling. Sedan kom Emelie. Emma drog efter andan.

”Helvete, vad tjock hon har blivit”, utbrast Emma.

Omedelbart steg värmen i ansiktet. Inte för konstaterandet att Emelie hade gått upp i vikt utan för den glädje som

genast tog Emma i besittning. Emma gjorde en mental minnesanteckning om att hon skulle erbjuda sig att laga middag i kväll. Då slog det henne, kanske hjälpte det inte om hon gjorde goda gärningar för familjen när det var mot Emelie hon kände avund? Ja, hon skjutsade Emelie till hundkursen, kanske kom hon en bit med det.

Emelie öppnade passagerardörren.

”Kan Tingeling sitta här framme med mig?”

”Självklart”, svarade Emma. ”Du kan flytta bak sätet så kan hon sitta på golvet om du inte vill ha henne i knäet.”

När Emelie både hade gjort plats för valpen och satt på sig säkerhetsbältet lät Emma bilen rulla framåt. Skulle hon be Emelie om ursäkt för det där med graviditeten eller bara släppa det? Emma blinkade höger och bestämde sig för att inte nämna något om fadäsen.

”Går det bra”, frågade hon i stället.

Emelie nickade.

”Hon är så liten att hon knappt märks.”

Emelie strök Tingeling över huvudet. Det var något med vännens rörelser som Emma inte kände igen. Det var som om Emelie hade förlorat sin lyster.

”Är allt okej?”

Emma kunde inte låta bli att fråga. Emelie svarade inte direkt.

”Ja, jo, allt är bra. Det är lite mycket nu bara. Med renoveringen, ja, du vet.”

Fan också, det skulle komma en lång harang om hur fantastiskt allt skulle bli och vilka makalösa inredningsdetaljer Emelie hade hittat. Emma tog ett hårdare tag om ratten och manade fram allt hon var tacksam för. Hon hade kommit till

växthuset när hon kunde konstatera att Emelie fortfarande var tyst. Det enda hon gjorde var att stryka Tingelings päls.

”Jaha”, vad det enda Emma kunde komma på att säga.

Tystnaden mellan dem växte. Efter en stund började Emelie gräva i sin handväska.

”Vill du ha?”

Emma skakade på huvudet. Hon hade precis ätit frukost och det kändes tidigt för choklad. Dessutom såg hon fram emot Eva-Britts fantastiska fikabröd. Emma spärrade upp ögonen när Emelie tog åtta rutor och stoppade in hela biten i munnen. Fast Emelie kämpade för att hålla den bruna sörjan i munnen blev läpparna mörka. Emma svalde. Det här var verkligen konstigt. Hon öppnade lådan mellan framsätena och tog fram en servett.

”Du har lite …”

Emma förde upp handen till sin egen mun och sträckte servetten mot passagerarsidan.

”Du har choklad i mungipan.”

Emelie tog servetten, men i stället för att torka sig lade hon den i knäet. Ytterligare åtta bitar åkte in i munnen. Gudförbannat, tänkte Emma. Det var inte konstigt att Emelie gick upp i vikt om hon vräkte i sig på det här viset. Något litet rörde sig i Emmas hjärta. Det var definitivt inte skadeglädje. Det var något varmt och mjukt. Emma kunde inte komma ihåg när hon hade känt så senast i närheten av Emelie.

När de klev in i kurslokalen hade Emma förväntat sig doften av nybakat. I stället landade blicken på en inplastad vetelängd från Ica. En våg av besvikelse sköljde över henne. Hon skulle kanske ha tagit en bit choklad i alla fall. Emma var beredd med

hundgodiset när de närmade sig de andra hundarna. När Rolf drog mot boxern sa Emma:

”Rolf, häråt”, med mjuk röst.

Rolf vände omedelbart. Han stirrade på Emma. Snabbt var hon framme med en godisbit.

”Aj”, utbrast hon och skakade handen.

Emma var otroligt imponerad över Rolfs utveckling, på bara en vecka hade de fått en helt annan relation. Plötsligt hade hon blivit viktig för honom. Hon tog fram en godisbit till som hon höll fullt synlig mellan tumme och pekfinger. Rolf tittade först på godisbiten och sedan var det som om han kom på sig själv. Snabbt lämnade ögonen godbiten och i stället mötte de Emmas blick. Hon blev alldeles varm i bröstet. Han var så duktig. Den här gången lade Emma godisbiten framför honom på golvet. Emma rotade efter mer hundgodis när Eva-Britt klev in i salen. Sorlet tystnade. Alla följde Eva-Britt när hon rörde sig mot sin plats, längst fram i salen. Vad hade hänt? Eva-Britt, som brukade utstråla energi och pondus, var en skugga av sig själv. Kvinnan såg ut att ha åldrats minst tio år på en vecka. Hade hundcoachen blivit sjuk? Eva-Britt satte sig mödosamt ned på stolen.

”Välkomna till träff nummer tre”, sa hundcoachen med uttryckslös röst.

Spridda röster svarade med ett tack, men det var ingen i rummet som hade missat Eva-Britts förvandling.

”I dag ska vi öva grundläggande hantering av valparna. Hur många tränar detta dagligen?” För säkerhets skull förtydligade Eva-Britt. ”Med grundläggande hantering menar jag att ni kan ta överallt på hundens kropp, inspektera mun och tänder, borsta pälsen och klippa klor.”

Boxerns och labradorens mattar räckte båda upp händerna. Emma blev kall. Det här var inte bra. Inte alls bra. Rolf blev som tokig om hon bara försökte röra vid hans tassar. Hon var tacksam över att Rolfs klor hade blivit klippta hos veterinären när han var sövd och Emma hade tänkt fortsätta med den rutinen. Som om Eva-Britt hade kunnat läsa hennes tankar sa hon:

”Ska vi börja med Rolf?”

Emmas första instinkt var att vägra. Kinderna hettade bara hon tänkte på vad de andra hundägarna skulle tänka om henne. Hon måste vara en värdelös hundägare som inte kunde hantera sin hund. Medan Emma sakta reste sig och gick i snigelfart fram till Eva-Britt började hundcoachen förklara.

”Att vänja hunden vid hantering är otroligt viktigt. Till exempel vid veterinärbesök eller utställning. Men det primära är ändå att man kan visitera och undersöka sin hund dagligen.”

Hos veterinären fanns ändå drogerna, tänkte Emma. Hemma skulle det aldrig gå och nu skulle hon blotta sin okunskap för alla andra. Skammen vällde över henne. De andra kunde allt mycket bättre än hon själv. Eller? Plötsligt flög fan i henne. Hon vände sig mot åhörarna.

”Det här har vi inte tränat alls. När jag försöker röra hans tassar får han panik. Jag har försökt borsta pälsen hemma men då morrar han. Det är omöjligt att få honom att göra något som han inte vill.”

Emma drog efter andan, det var lika bra att dra hela plåstret på en gång.

”Dessutom hugger han mig alltid i fingrarna när han får godis.”

Emma såg sig omkring. Hon hade väntat sig nedvärderande blickar och skratt. I stället var det några som nickade och kvinnan med Jack russelln utbrast:

”Min är också omöjlig att klippa klorna på.”

Eva-Britt himlade med ögonen. Men det var som om livet hade kommit åter till hundcoachen. Hennes rörelser blev snabbare och hon pekade bestämt mot katedern.

”Lyft upp honom här.”

Det var som om ett ok hade försvunnit från Emmas axlar. Vad skönt det var att säga som det var. I stället för att väcka avsky fick hon uppskattande blickar. Det var inte bara hon som hade problem med sin hund. Emma lyssnade uppmärksamt på när Eva-Britt instruerade hur det gick att byta ett tag med borsten mot godis och efter bara några minuter kunde hon hålla i Rolfs tass. Tipset om att inte rycka undan handen när hon gav godis var svårare. Emma var osäker på om hon skulle få behålla någon fingertopp alls om hon följde instruktionen. Inte ens när Tingeling snällt lyfte alla tassar och endast viftade på svansen när Eva-Britt lyfte på hennes överläpp för att inspektera tänderna rubbades Emmas goda humör. Inte heller blev hon irriterad när Eva-Britt avslutningsvis lyfte upp Tingeling och gav henne en kyss på huvudet.

”Du har en fantastiskt fin hund”, sa hon till Emelie.

Emma blev osäker. Hon kisade för att se bättre. Hade inte hundcoachen en tår i ögat?

Kapitel 57

Hur skulle hon orka? Det var den enda tanke som surrade i Eva-Britts huvud på väg till hundkursen. Sin medverkan i tv-studion hade hon ställt in på grund av sjukdom, men kursen hade hon bestämt att hon skulle hålla. Det förbannade hon nu. Reflexmässigt sträckte hon sig mot passagerarsidan, men hejdade sig mitt i rörelsen. Ada fanns inte där. I stället låg där ett fasansfullt köpebröd, Eva-Britt hade inte orkat baka. Det fick helt enkelt bli så här idag.

Oj, vad hon saknade att ha Ada att diskutera saker med. Nu var Eva-Britt tvungen att ta sig igenom det här helt ensam. Ja, hon hade Bengt, men hon kunde inte dra med honom på valpkurs. Bara tanken fick Eva-Britt att le. Hon undrade vad de övriga deltagarna hade sagt om Bengt suttit med sitt korsord i ett hörn. De hade nog inte köpt att han var där som substitut för Ada.

Det gjorde så där ont igen. Eva-Britt hade haft många hundar och alla hade de en plats i hennes hjärta. Därför förstod hon inte sin egen reaktion. Visst hade Ada varit speciell, men alla hundarna hade haft sina unika egenskaper. Det var sig själv Eva-Britt inte förstod sig på. Hennes inre var så löjligt skört att det räckte med en film av en mager gatuhund i ett hundstall på Facebook för att hon skulle börja gråta. Men hon hade också nära till skratt. Under de här förutsättningarna var det svårt

att leva upp till bilden av en seriös och kunnig hundcoach. Fast Eva-Britt skulle göra sitt bästa.

Var det hon eller tittade deltagarna konstigt på henne? Eva-Britt försökte skaka av sig känslan när hon gick igenom rummet fram till sin plats. Kroppen kändes som om den var gjord av betong. Inte ens åsynen av de härliga valparna gjorde det lättare. Blicken sökte sig runt i rummet. När den stannade på den japanska spetsen ryckte det i mungipan. Den fluffiga hunden var ljuvlig. Eva-Britt blundade och drog in luft genom näsan. Lukta på blommorna, tänkte hon och körde i gång.

”Välkomna till valpträff tre. I dag ska vi öva grundläggande hantering av valparna. Hur många tränar detta dagligen?”

Precis som hon misstänkte. Det var alldeles för få hundägare som faktiskt gav sina hundar en ärlig chans när det kom till hantering. Eva-Britt förstod inte hur en hund skulle kunna sköta sig under ett veterinärbesök om den inte var tränad. Hos veterinären var hunden ofta stressad och det gjorde inte saken bättre. Det här var något hon alltid lyfte, både i tv-studion och i sina kurser. Bara tanken på slarviga hundägare gjorde att hennes inre fylldes med en gnutta liv igen. Oj, vad hon längtade efter att få känna sig som vanligt. Hon behövde en utmaning och när blicken föll på Rolf förstod hon att hon skulle hitta den där. Emma satt med blicken fäst i bordet och axlarna var spända. Eva-Britt var övertygad om att hon inte tränade hantering med Rolf över huvud taget. Därför sa hon:

”Ska vi börja med Rolf?”

Hela Emmas kroppsspråk skrek att hon ville sitta kvar, men Eva-Britt behövde det här för att vakna ur den dvala hon hade befunnit sig i sedan Ada gick bort. För ett ögonblick fick hon dåligt samvete, hon visste vilka demoner Emma brottades med.

Men det kunde inte hjälpas. Eva-Britt hade sin egen mara att hantera.

Eva-Britt kämpade för att dölja sin förvåning. Men känslan blandades med stolthet. Emma var en helt annan kvinna nu än den hon hade träffat för två veckor sen. Emma hade ägt situationen. Med klar och tydlig röst hade hon förklarat att hon inte brukade öva med Rolf och att hunden faktiskt bet henne i fingrarna. När Eva-Britt hörde det fick hon bita sig i kinden. Hon fick absolut inte börja skratta när en deltagare berättade om sina problem. Det var bara det att det var så klassiskt och hundra procent handhavandefel.

När Rolf stod framför henne förundrades hon över hur icke söt hunden var. Det fanns väl egentligen inga fula hundar men Rolf var så nära man kunde komma. Eva-Britt började med att stryka honom över ryggen. Rolf såg förväntansfullt på henne. När hon närmade sig hans framben drog han sig genast undan. Eva-Britt upprepade samma sak igen och resultatet blev det samma. Enda skillnaden var att Rolf lade till ett upprört gläfsande. Det såg nästan ut som om Emma var lättad. Kanske var det skönt att även Eva-Britt misslyckades. Fast Eva-Britt såg det inte som en fadäs utan snarare som ett tillfälle att öva. Därför plockade hon fram en godis och höll framför Rolf. Hunden spetsade öronen, i nästa sekund höll Eva-Britt om hans tass. Innan Rolf hann dra åt sig benet fick han godsaken.

”Nu kan du pröva”, uppmanade hon Emma. ”Beröm och ge godis så fort du får ta på hans ben och tassar.”

Emma nickade.

”På tal om godis. Hur gör jag med att han biter?”

Eva-Britt blev varm i hela kroppen. Hon älskade att vara den som kunde hjälpa till.

”Det finns flera sätt. Det viktigaste är att du inte drar åt dig handen eller slänger godiset på golvet.”

När Eva-Britt sa det sista sänkte Emma blicken. Jaha, det var visst så hon hade gjort, tänkte Eva-Britt.

”Gör så här i stället”, sa Eva-Britt och sträckte fram en stängd näve innehållande godis mot Rolf. ”Sen öppnar du inte handen förrän han sitter lugnt och väntar.”

Det tog inte många minuter förrän Rolf förstod och fick godiset.

”Bra jobbat”, berömde Eva-Britt och bad i stället Tingeling att komma fram.

Tingeling mötte genast Eva-Britts blick. De svarta pepparkornen väckte något i henne.

”Hej, lilla gumman”, sa hon med låg röst.

Allt annat försvann runt omkring dem, det var bara Eva-Britt och Tingeling som existerade. Eva-Britts hjärta slog hårdare när hon strök den mjuka pälsen. Hon tog båda händerna över Tingelings huvud och strök dem längs sidan ned mot frambenen. Tingeling rörde sig inte ur fläcken.

”Får jag ta tassen”, viskade Eva-Britt.

Hon lyfte försiktigt Tingelings högra framtass och höll kvar den. Valpen satt blickstilla och tittade på Eva-Britt. Hon skulle precis berömma när hon fastnade i de mörka ögonen. Det var som att se vintergatan. Där fanns något som lovade mer än sorg och saknad. Kanske fanns det en framtid med både hopp och kärlek. Eva-Britt svalde. Huden knottrade sig. Kunde det vara Ada som försökte säga något genom Tingeling? Tanken var helt absurd, men känslan var stark. Snabbt gav hon Tingeling en hundgodis. Eva-Britt andades in och ut några gånger innan hon tvingade fram ett leende.

”Här har vi en valp som är välhanterad. Bra jobbat.”

Det sista sa hon vänd mot Emelie som nickade. Eva-Britt fortsatte med att titta på Tingelings tänder. Under hela övningen kände Eva-Britt den där blicken som ville något mer. Hon försökte ignorera sina galna funderingar, men innan hon satte ned Tingeling lyfte hon upp valpen och kysste hennes huvud. Ingen visste att hon brukade göra så med Ada. Eva-Britt strök snabbt bort en tår som hade letat sig fram i ögonvrån.

”Du har en fantastiskt fin hund”, sa hon till Emelie.

Eva-Britt vände sig mot duken och visade några slides om vad hunden borde kunna när det gällde grundläggande hantering. Hon uppehöll sig tillräckligt länge vid bilderna för att kunna samla ihop sig till ett snyggt avslut. Emma och Emelie dröjde sig kvar. Hon hade passat på att ge Tingeling ytterligare en kyss och uppmuntrat Emma att fortsätta jobba.

”Både du och Rolf har gjort framsteg”, sa hon så lågt att Emelie inte kunde höra.

Emma hade sett stolt ut när de lämnade lokalen.

Kapitel 58

Kylan mellan Marcus och Emelie var så påtaglig att det var som att vistas i Sibirien. De hade inte bytt många ord sedan sitt besök hos parterapeuten. Dessutom hade Lina från Ditt perfekta hem flera gånger sökt Emelie. Lina ville gå vidare med alla val som skulle göras i huset nu när ”de tråkiga jobben” var klara. Och det var precis det här Emelie hade längtat efter, men det var helt tomt på bankkontot. Inte nog med det, Marcus bevakade henne som en hök. Varje dag dök det upp nya fönsterkuvert i brevlådan och hon kunde inte längre handla via Klarna. Emelie behövde mer pengar omgående.

Hon sträckte sig efter telefonen. Med snabba fingrar tog hon fram Kenneths nummer. Vad skulle hon säga? Gick det att på något vis förklara situationen för mamma och pappa? Hon hade inte pratat med dem på flera veckor, men de fick massor med uppdateringar via familjechatten på Messenger. Fotona de skickade fick det att vända sig i magen på Emelie. Det var restaurangbesök, shopping och golfrundor. Allt såg fruktansvärt dyrt ut. Att föräldrarna verkade lyckliga spelade mindre roll, det hade de kunnat vara här hemma också. Det skulle hon nog inte inleda samtalet med, i stället skulle hon börja med att berömma deras vackra bilder. Emelie skulle också förklara hur glad hon var för deras skull. Eftersom de inte hade haft pengar till flygbiljetterna hade tjejerna fått stanna hemma.

Ärligt talat verkade inte Kenneth och Bodil speciellt ledsna för det. Olycklig var däremot Emelie när det inte blev någon resa till Frankrike för att åka skidor. Vore det möjligt att fråga föräldrarna om bidrag till en flygresa för familjen? Hon kunde säga att de ville komma på besök till påsk, sedan kunde någon bli sjuk. Då skulle hon kunna betala några räkningar och förhoppningsvis kunde hon börja handla på Klarna igen.

”Hej tjejen. Det var länge sen. Hur är det med er?”

”Hej pappa. Allt är bra här. Vi längtar efter er”, ljög hon.

Nu lät Kenneths röst mer avlägsen.

”Det är Emelie. De längtar efter oss.”

Hon hörde inte vad Bodil svarade, men det var uppenbart att de var i väg på någon aktivitet. Emelie hörde stadsljud.

”Vad gör ni för något”, frågade hon.

”Mamma och jag är i Marbella med svenskklubben några dagar. Otroligt fint.”

Och otroligt dyrt, tänkte Emelie.

”Jaha, vad roligt.”

Hon påminde sig om att vara vänlig.

”Det är fint att ni unnar er. Bilderna ni delar är fantastiska.”

”Hur går det hemma då? Vi funderar på att åka hem i påsk och hälsa på”, sa Kenneth.

Nej, det där var hennes replik. Om föräldrarna kom hem skulle det snarare kosta pengar. Hur skulle hon lösa det här?

”Då blir vi jätteglada”, försökte hon. ”Men tjejerna pratar inte om annat än att åka till er i Spanien. Och då har ni bättre väder också.”

Emelie lät orden hänga i luften. Förhoppningsvis skulle hennes pappa förstå vinken. Återigen pratade Kenneth med Bodil.

”Tjejerna vill komma och hälsa på.”

Emelie hörde inte vad Bodil svarade men Kenneth återberättade.

”Så roligt. Det tycker mamma också”, lade han till. Vi tänkte ta bilen hem och då kan tjejerna åka med oss tillbaka. Det blir roligt för oss att få sällskap.”

Emelies hjärta sjönk. Kenneth gjorde det inte lätt för henne. Det var omöjligt att be om pengar till flygbiljetter om de skulle åka bil. Innan hon kom på vad hon skulle säga kom Kenneth med en omedelbar lösning.

”Gumman, jag tänkte be dig om en tjänst. De ringde från kontoret. Du vet de där tavlorna som alltid har hängt på mitt rum. De ska måla om och då undrade de om jag ville ha tillbaka konstverken. De är inte värda någon förmögenhet men jag tänkte att tjejerna kunde få dem. Kan du hämta dem i veckan tror du?”

Hjärtat slog snabbare. Hon visste precis vilka tavlor han menade. De var gamla och tråkiga, tjejerna skulle inte vilja ha dem. Kanske kunde Emelie sälja dem? Fast då skulle hon behöva åka till kontoret. Emelie hade nästintill lyckats förtränga jobbet. Det här med att ha semester halvtid var extremt praktiskt. Ingen visste vad hon gjorde och ingen verkade heller sakna henne. Trodde hon i alla fall. Det nya tidredovisningssystemet hade hon helt enkelt struntat i. Men kanske var det dags att ta en runda till kontoret.

”Inga problem. Jag är ändå där.”

Där drog hon ännu en vals för sin pappa. Det kunde inte hjälpas. Om Kenneth vetat hur lite hon hade jobbat de senaste veckorna hade han antagligen blivit tokig.

När Emelie klev in på kontoret tvärstannade hon. Receptionen var borta. I stället äntrade hon en generös yta där personalrummet

hade integrerats med den före detta kundmottagningen. Smart, hann Emelie tänka innan hon hörde en hög röst.

”Emelie, vad gör du här? Har inte du slutat?”

Det var den före detta receptionisten som satt vid ett vanligt skrivbord i kontorslandskapet. Hur länge sedan var det egentligen hon hade varit här? Hon blev osäker på vad hon skulle säga. Varför fick hon frågan om hon hade slutat? Svaret fick Emelie direkt.

”Jag har tagit över ansvaret för den nya hemsidan”, log den före detta receptionisten.

Emelie kände hur värmen steg inom henne. Hon skulle minsann prata med papp… Eller vänta, det gick inte. Kenneth hade inget med det här att göra. Det var med Marie hon fick ta den diskussionen. Magen drog ihop sig. Det skulle nog inte bli lätt. Det skulle inte vara enkelt att förklara hur hon, som ändå var kommunikationsansvarig, hade missat att de hade en ny hemsida. Emelie svalde och gick mot pappas, eller mer rätt Maries rum. Efter två knackningar hördes Maries röst.

”Kom in.”

Emelie öppnade dörren.

”Hej Marie. Hoppas att jag inte stör.”

Marie höjde på sina mörka ögonbryn.

”Emelie, vad trevligt. Vad gör oss den äran?”

Det här började inte bra. Emelie kunde svära på att Marie var spydig. Det var inte okej att behandla henne på det här viset. Visst, Emelie hade inte varit så tillgänglig den senaste tiden. Men det var ingen ursäkt för att vara dum.

”Jag jobbar här”, sa Emelie, lite skarpare än hon hade tänkt sig.

Men Marie bara skakade på huvudet.

”Nej, Emelie, det gör du faktiskt inte.”

”Gör jag inte?”

Emelie kunde inte hindra orden. Vad pratade Marie om? Hon tog en hårslinga och snurrade den runt pekfingret.

”Har du inte ens varit inne i din mejlkorg?”

Emelie funderade. Det hade varit mycket de senaste veckorna. Nej, det hade hon inte varit. Men det kunde hon inte avslöja för Marie.

”Jo, det har jag. Fast jag måste ha missat just det mejlet som du refererar till.”

”Inte *ett* mejl utan mejlen”, sa Marie torrt. ”Jag har skickat både varningar och en uppsägning, utan någon som helst respons.”

Marie lyfte sin telefon och tittade menande på den.

”Jag har också försökt nå dig med den här.”

Emelie skulle precis protestera när hon kom ihåg ett främmande nummer som hade sökt henne massor med gånger, hon hade trott att det var något företag där hon var sen med betalningen.

”Du får din sista löneutbetalning den här månaden.”

Marie pekade på en låda som stod vid väggen.

”Där har du tavlorna. Vad vi kunde se har du inga andra privata grejer här.”

Marie läste innantill på ett papper framför sig.

”Du får behålla din dator och telefon, men vi har tagit bort dig från alla våra system.”

Marie lyfte blicken.

”Du har förstås inte märkt det heller?”

Det hade hon inte. Dumma surkärring, var det första som Emelie ville säga, men hon höll tyst. Det var inte hennes fel att

det hade varit fullt upp. Utan ett ord tog hon lådan med tavlorna. Förhoppningsvis skulle konstverken vara värda något i alla fall. Tjejerna skulle inte sakna dem.

Kapitel 59

Emma tryckte två gånger på sprejflaskan. Det var snart dags att sätta ut plantorna. Hon hade redan bett Daniel att bygga fler hyllor i växthuset. Det som startade med några fröpåsar hade tagit över hela gästrummet. Emma drog in luft genom näsan. Det luktade växtkraft. Hjärtat slog långsammare och tankarna blev lättare att reda ut när allt var grönt runt omkring henne. På skrivbordet mellan alla krukor hade Emma gjort en skiss över trädgården. De skulle anlägga ett nytt grönsaksland och hon hade lovat att Märta och Melvin skulle få varsin del som de kunde sköta helt själva. Hon tittade ut genom fönstret. Än hade naturen inte vaknat. Men den låga marssolen värmde och det var snart dags att flytta ut flera av plantorna i växthuset.

Hon sträckte sig efter mobilen och tog ett foto av trädgårdsskissen omgiven av det gröna. Det blev ännu ett inlägg med hashtaggen growyourown. När hon startat sitt konto hade fokuset varit många följare, men det var innan hon förstod hur makalöst roligt det var att följa andra odlare på Instagram. Hon hade fått mängder med tips och idéer till inredningen i växthuset. Emma fortsatte spreja tomatplantorna. Då slog det henne att hon aldrig hade känt avund när hon såg inlägg på de gröna kontona. Där blev Emma bara inspirerad. Konstigt. Det räckte att titta på Emelies sociala medier för att det svarta hålet av avund skulle växa inom henne. Varför var det så? Emelie

hade varit hennes bästa vän under lång tid, hur kunde det bli så fel? Emma förnam känslan som dykt upp i bilen när Emelie tryckte i sig choklad som om det inte fanns någon morgondag. En isande kyla fyllde henne. Hade Emelie blivit sjuk? Om hon visste att livet snart var slut spelade väl några extra kilo ingen roll. Då borde hon väl ha sagt något. Eller?

Daniel satt i vardagsrummet och tittade på fotboll. Emma visste att han inte ville bli störd men hon måste ändå fråga.

”Stör jag?”

Daniel drog på svaret.

”Nja, jag kollar fotboll.”

Emma satte sig bredvid honom i soffan. Rolf låg under bordet och snarkade högt.

”Rolf verkar inte gilla fotboll”, log Emma.

Daniel skakade på huvudet.

”Det är nog för att han redan har sett matchen.”

”Har Rolf sett matchen”, frågade Emma.

Där släppte allt dåligt samvete för att hon störde honom. Varför kollade man på en fotbollsmatch när man redan visste hur den slutade?

”Japp”, sa Daniel utan att släppa tv:n med blicken.

Det var som om han uppfattade frågan som hängde i luften.

”Ja, alltså det är riktigt bra fotboll.”

Emma nickade utan att överhuvudtaget förstå sin man.

”Har du märkt att det är något konstigt med Emelie?”

Daniel släppte fokuset på tv:n.

”Nej, det har jag inte. Hur menar du konstigt?”

”Jag tycker bara att hon inte är sig själv. Hon känns annorlunda på något vis.”

Då slog det Emma att Emelie och Marcus inte hade åkt

till alperna som de hade planerat. Visst hade Emelie pratat på om hur viktigt det var för tjejerna att lära sig franska? Kanske genomgick hon någon behandling så att de helt enkelt inte kunde resa.

”Varför frågar du henne inte bara?”

”Jag gjorde det i lördags när vi åkte till hundkursen och då sa hon att hon mådde bra.”

Daniel log.

”Men då gör hon väl det?”

Nej, tänkte Emma. Det gör hon inte. Hon såg framför sig hur Emmas läppar färgades bruna av chokladen när hon satt i bilen.

”Jag vet inte. Jag blev bara orolig.”

Daniel slöt henne i famnen.

”Du är världen snällaste. Vet du det?”

Det var just det. Emma var inte alls världens snällaste. Snarare världens mest elaka och avundsjuka människa, i alla fall när det kom till väninnan. Hon önskade att hon kunde dela de här tankarna med Daniel men hon ville inte göra honom besviken. I stället sa hon:

”Jag älskar dig.”

Hon hade velat be honom att fråga Marcus, kanske hade han berättat för Daniel om något var fel. Det högg till i hjärtat. Varför ville hon så gärna veta? Var det av omtanke? Eller, kunde det vara så att hon skulle gilla om Emelie var sjuk? Tanken fick svetten att bryta fram. Hon reste sig häftigt.

”Kom Rolf. Det är dags för promenad.”

När Emma gick på cykelvägen med Rolf bredvid sig fortsatte tankarna att snurra. Hon försökte mana fram en bild av Emelie i en sjukhussäng med slangar kopplade till någon pipande

maskin. Samtidigt ansträngde hon sig för att känna något. Tankarna studsade i huvudet men för övrigt var kroppen helt tyst. Emma blev rädd för sig själv. Var hon en så hemsk människa att hon faktiskt inte skulle bry sig om Emelie hade blivit sjuk? Hon rös. Tanken på att Tuva och Alva skulle växa upp utan mamma var fruktansvärd. Men en elak röst inom henne viskade att då skulle de minsann får se hur livet kan vara för alla andra. En hög stämma avbröt hennes tankar.

”Håll koll på din hund.”

När Emma lyfte blicken var det som att vakna ur trans. Hur hade hon kunnat missa att det kom två schäfrar gående emot henne. Rolf hade använt flexikopplets hela längd och var en bra bit framför henne. Rolf hade oerhört dålig känsla för proportioner, konstaterade Emma när hon såg hans stridsposition. Hon skulle precis börja hala in kopplet när hon hörde Eva-Britts ord i huvudet.

”Träna kontaktövningen varje dag. När den är befäst kommer han till dig när du ropar. Det lovar jag.”

Upp till bevis, Eva-Britt, tänkte Emma och fumlade efter godiset i fickan.

”Rolf, hit”, kallade hon mjukt.

Emma tappade hakan när Rolf tvärvände. Han sprang som det gällde livet fram till Emma och satte sig vid hennes sida. Emma blev så förvånad att hon höll på att glömma godiset.

”Förlåt”, sa hon och sträckte fram handen. ”Bra, Rolf. Duktig hund. Aj, som fa…”

Emma glömde bort det där med att ge godiset i sluten hand. Skit samma. Hon tog genast upp en ny godis och satte Rolf framför sig. Han rörde sig inte ur fläcken när de stora mörka hundarna passerade. Emma och den andra hundägaren tittade

på varandra och nickade. Det var som om hon fick ett tyst godkännande. Det var inte vi och de längre utan Emma var upptagen i kretsen av dem som hade koll på sina hundar.

Om Rolf kunde förändra sig så till den milda grad måste även hon kunna bli en bättre människa. I den stunden brast något inom henne. Det var som om en vårflod rasade och fyllde hennes blodkärl. Kroppen hade liksom gjort slut på allt försvar. Benen darrade. Tankarna på Tuva och Alva kom tillbaka. Och Emelie. Herregud, tänk om Emelie var dödssjuk. Ögonen fylldes av tårar och hon snyftade högt. Rolf hoppade upp mot hennes ben. När Emma böjde sig ned och lyfte upp honom mumlade hon:

”Tack fina, fina Rolf.”

Att Rolf skulle visa Emma vägen till att bli en bättre människa hade hon inte kunnat drömma om den där dagen när han satt fastbunden och ylade i snöovädret.

”Fina Rolf”, upprepade hon och kramade honom hårt.

Kapitel 60

Eva-Britt kunde inte skaka av sig känslan att det var något speciellt med Tingeling. Efter den senaste hundträffen hade hon gång på gång intalat sig att det var befängt att gå runt och tro att Ada på något sätt hade återuppstått i en annan hund. En hund som dessutom hade varit en helt och hållet egen personlighet vid sidan av Ada när båda fanns här på jorden. Eva-Britt var hundcoach, inte medium. Men ändå. Den där blicken väckte något alldeles speciellt i Eva-Britt. Hon blev varm inombords bara hon tänkte på den.

”Skärp dig, Eva-Britt”, sa hon till sig själv.

Det gick inte an att sitta här och drömma om någon annans hundvalp. Vad Eva-Britt behövde göra var att ta tag i sitt eget liv. Men så fort hon tänkte på tv-studion i Stockholm fick hon en klump i halsen. Att åka dit utan Ada och dessutom behöva sitta och förklara för svenska folket i direktsändning att Ada var borta kändes omöjligt. Samtidigt visste Eva-Britt att hennes framträdande i morgonprogrammet gjorde att hon fick deltagare till sina kurser och det sålde mängder med privatlektioner. Förra veckan hade hon sjukskrivit sig. Kunde hon göra det den här veckan också? Mobilen gav ifrån sig ljudet av en gammal hederlig telefon. Hon sträckte sig efter det platta föremålet.

”Eva-Britt”, svarade hon kort.

”Hej Eva-Britt. Mår du bättre?”

Eva-Britts andhämtning blev snabbare. Hade hon tittat på

displayen skulle hon sett att det var producenten från morgonprogrammet.

”Hej Åsa”, svarade Eva-Britt och funderade på om hon skulle lägga på.

Kunde hon låtsas att samtalet bröts? Nej, det var nog tveksamt och det skulle bara leda till att Åsa ringde upp igen. Då slog det Eva-Britt att hon hade glömt bort att låta sjuk på rösten. Hon harklade sig. Var det för sent att vara hes? Tankarna avbröts av Åsas röst.

”Jag ville bara stämma av med dig inför fredagens program. Kommer Ada?”

Nu var goda råd dyra. För ett ögonblick funderade Eva-Britt på att säga sanningen, men det skulle inte gå. Nej, hon var tvungen att sjukskriva sig även den här fredagsmorgonen. Hon skulle precis meddela det till Åsa när producenten fortsatte:

”Ja, vi vill gärna ha med Ada. Publiken älskar henne. Fast vi har också fått frågan från en annan hundcoach om medverkan i soffan. Han är oerhört kompetent och stor på sociala medier.”

Nej nu jäv… Eva-Britt fylldes av ilska. Hon hade varit sjuk en dag och så skulle hon plötsligt ersättas. Och av en man dessutom. Hon trodde att hon visste vem Åsa menade. Den mannen var en riktig fjant enligt Eva-Britt. Hans rekommendationer var mesiga och han lyssnade på tok för mycket till aktuell forskning. Som om inte ett helt liv med hundar betydde något. Eva-Britt undslapp sig en fnysning. Det här skulle de bli två om. Bengts röst ekade i hennes huvud. Vad var det han hade sagt? Just det, Bengt hade föreslagit ett annat tema. Eva-Britt hade direkt tänkt på ett valptema, men problemet var att hon inte ville ha en valp just nu. Oavsett skulle hon inte kunna skaffa någon ny hund till fredag. Men något måste hon säga till Åsa.

”Jag kommer givetvis på fredag. Jag har ett nytt tema som jag skulle vilja diskutera. Det är många förstagångshundägare som köper valp, därför har jag tänkt mig en valpskola.”

Hur skulle det gå till, tänkte Eva-Britt. Hon hade varken en valp eller ett vettigt manus.

”Jaha”, svarade Åsa med tveksam röst. ”Vi brukar ju alltid diskutera nya idéer först.”

Det var Eva-Britt tvungen att instämma i, det stod till och med i kontrakten. Sådana petitesser kunde hon inte ta hänsyn till. Hon tänkte inte bana väg för en ny hundcoach i tv-studion.

”Självklart! Och jag tyckte ändå att vi hade stämt av det. Men det kan vara mitt misstag”, sa Eva-Britt rappt.

Hon visste att Åsa hade fullt upp och det hade hänt mer än en gång att Åsa hade glömt vad de pratat om. Hon höll tummarna för att Åsa skulle gå på hennes vita lögn. Det blev tyst. Sedan utbrast Åsa:

”Jaså, jaha. Ja, så kan det nog vara.” Åsa skrattade till. ”Men så bra. Då kommer du och en valp till studion på fredag.”

”Det kan du lita på”, svarade Eva-Britt.

Det var onsdag och hon hade till fredag morgon på sig att skriva manus och hitta en valp. Vad hon skulle säga var väl egentligen inget problem, men att hitta valpen. Då kom känslan över henne igen. Att Ada betraktade henne. Hon kunde inte låta bli att titta mot fönsterbrädan där Adas urna var placerad. Kunde det vara så att Ada försökte säga henne något? Hon skakade på huvudet. Höll hon på att bli galen? Eva-Britt var inte på något sätt religiös och hade aldrig någonsin trott på ett liv efter detta. När det gällde djur var det annorlunda. Hon hade, vid någon svag tidpunkt, sett sig själv gå över regnbågsbron

och på andra sidan hade alla hennes tidigare hundar stått och viftat på svansen.

Hon reste sig och gick fram till fönstret. När båda händerna slöt om urnan kom lugnet över henne. Hon blundade.

”Älskade, Ada”, viskade hon.

Hon frammanade bilden av taxen. Det var solsken och de gick sin vanliga promenad bort mot köpcentret. Värmen spred sig i bröstet på Eva-Britt. De pigga benen och svansen som vaggade fram och tillbaka var välbekanta. Eva-Britt kände hur hennes andetag blev djupa och lugna. Oj, där framme stod en vit hund. Adas svans viftade snabbare. Eva-Britt fick kisa mot solen för att se bättre. Det var Tingeling. Ada drog i kopplet som hon aldrig brukade göra. När de var framme vid den japanska spetsen stannade Ada. Sedan vände hon sig om och tittade uppfordrande på Eva-Britt. Då ramlade polletten ned.

”Tingeling. Det klart att Tingeling ska med till tv-studion”, utbrast Eva-Britt.

Hon log när hon böjde sig ned och kysste locket på urnan.

”Tack, älskade vän.”

Emelie hade inte varit svårövertalad. Med löfte om att hon skulle få följa med till Stockholm på Eva-Britts bekostnad hade hon förtjust tackat ja. Eva-Britt hade gett henne några ytterligare övningar att göra till fredag. Temat för dagen skulle vara hantering av hunden i vardagen. Det behövde alla hundägare träna på och dessutom hade Tingeling varit helt okomplicerad när de hade testat på kursen i lördags. När Eva-Britt fortsatte att planera fredagens medverkan i tv-studion kände hon förväntan. Den känslan hade hon aldrig någonsin trott att hon skulle få känna igen. Letade hon ordentligt fanns där nog spår

av en gnutta lycka också. Hur var det ens möjligt? Återigen lyfte hon blicken mot urnan i fönstret.

”Tack”, sa hon och lade en hand över hjärtat.

Kapitel 61

Emelie nynnade när hon rattade ut bilen från parkeringen. Hon hade fått femtusen kronor för tavlorna. Det var ingen jättesumma och hon skulle inte kunna köpa allt hon ville på långa vägar, men huvudet var fullt av tankar på vad som kunde inhandlas. Först hade hon tänkt betala av några mindre krediter, fast det kändes inte alls kul. Och visst måste hon få ha lite roligt? Det hade varit tungt en period och Emelie behövde lite lyx i vardagen. Snart skulle pengarna rulla in. Samtalet från hundcoachen hade kommit som en överraskning. Att Eva-Britt ville ha med Tingeling i morgonstudion var oväntat, men Emelie blev inte förvånad. Tingeling var helt underbar. Emelie parkerade utanför sin favoritbutik. När hon sträckte sig efter handväskan stannade hon upp. Hon borde inte. Äsch så farligt var det inte, tänkte Emelie och tog upp en chokladkaka. Hon skulle bara ta tre bitar. För att lugna nerverna. När Emelie hade tagit tre bitar en tredje gång fick det vara nog. Det bubblade i kroppen när hon närmade sig ingången.

Den stilrena kvinnan som ägde butiken gled fram emot henne. Hennes putande läppar drogs isär i något som liknade ett leende.

”Nämen hej. Det var länge sen. Är allt bra?”

Skulle hon skylla på att hon hade varit sjuk? Nej, hon tänkte verkligen inte förställa sig inför ett butiksbiträde. Hon var

Emelie Nyblom och även om familjen hade sålt företaget var hon någon att räkna med i staden. Hon blinkade några gånger och putade lite extra med brösten.

”Du förstår inte hur sjukt mycket det har varit den senaste tiden.”

Hon lutade sig fram mot den magra kvinnan.

”Jag har … Eller vi har köpt huset på kullen du vet. Jag är både projektledare, inredningsarkitekt, nybliven hundägare och så tjejerna förstås.”

Det var helt onödigt att börja förklara att hon hade hjälp med det mesta. Hon var ändå spindeln i nätet. Emelie tittade sig omkring.

”Jag letar efter något snyggt att ha på mig. Jag ska till Stockholm på fredag och vara med i morgonstudion.”

Nu såg expediten imponerad ut.

”Ska du vara med i tv?”

Det skulle hon inte. Det var Tingeling som skulle vara med i rutan, det hade Eva-Britt varit tydlig med.

”Ja, vi får väl se hur de klipper inslaget”, sa hon med ett leende.

Det var inte nödvändigt att förklara alla detaljer. Plötsligt blev hon medveten om att butiksbiträdet stirrade på henne. Så oförskämt.

”Vad?” kunde hon inte låta bli att fråga.

”Mmm”, sa kvinnan dröjande. ”Visst brukade du ha storlek 36?”

Vadå brukade? Hon skulle precis berätta för kvinnan att det fanns fler butiker i stan när Emelie slog en blick i helkroppsspegeln på väggen. Ja, någon 36:a var hon inte längre. Egentligen var det dumt att köpa kläder nu, de här extra kilona skulle hon gå ned så snart allt lugnade sig. Då skulle kläderna vara för stora, men det kunde inte hjälpas. Emelie ville vara snygg

när hon och hundcoachen skulle till Stockholm. Kanske kunde hon ändå få lite tid i rutan. Hon bestämde sig för att ignorera oförskämdheten.

”Jag söker något som är business casual.”

Expediten skyndade sig i väg. När hon kom tillbaka med ett gäng kavajer och några blusar kunde Emelie inte låta bli. Hon behövde sätta kvinnan på plats.

”Jag startar min egen business nu. Jag kommer att jobba med sociala medier.”

Kvinnan drog undan ett draperi till ett av provrummen och hängde in kläderna.

”Var så god. Förresten, jag trodde att du jobbade kvar på firman.”

Emelie drog snabbt för draperiet igen. Hennes kinder hade blivit röda och det ville hon inte visa för det näbbiga biträdet.

”Inte nu längre. Jag vill satsa allt som vd i mitt eget bolag”, ropade hon genom tyget.

Emelie var inte säker på vad en vd egentligen gjorde. Men Kenneth hade varit vd på firman och det var han som bestämde. Då var det väl inte konstigare att Emelie blev vd när hon väl hade startat egen firma. Hon tog fram en vit blus med volanger framtill. Innan hon tog på sig den fastnade blicken på den vita etiketten som var fastsydd i sömmen. Storlek 40. Emelie hade lust att lämna butiken omgående. Men först skulle hon lära det där benranglet en läxa. Hon skulle ta på sig blusen och visa hur stort plagget var innan hon, utan ett ord, skulle gå ut genom dörren.

”Hur går det”, frågade expediten.

Det skulle Emelie snart upplysa om. Först skulle hon bara … Men. Hur kunde det vara möjligt? Plagget satt helt okej. Hon skulle aldrig kunna skruva ned sig i något mindre.

”Bra”, svarade Emelie med en röst som signalerade något helt annat än det som pågick på insidan. Hon provade snabbt ut en kavaj och ett par matchande byxor. För säkerhets skull kontrollerade hon att summan inte översteg de fem tusen kronor som hon precis hade fått swishade för tavlorna.

Det var med blandade känslor som Emelie lämnade butiken. Plaggen hon hade köpt var både snygga och användbara, men den kick hon brukade få när hon hade shoppat vägrade infinna sig. När hon hade satt sig i bilen tog hon några bitar choklad till. Bara för att må lite bättre, intalade hon sig. Men tanken, att det hade varit bättre att betala av några skulder, malde i henne på hemvägen. Dessutom skulle hon bli tvungen att berätta för Marcus att hon hade blivit av med jobbet. Egentligen var det ingen katastrof, men hon visste att Marcus skulle göra en grej av det. Han vägrade tro på hennes planer om att göra Tingeling till en stjärna på sociala medier.

Emelie skakade på huvudet. När allt kom omkring borde hon omge sig av jasägare i stället för att hela tiden mötas av negativitet. Hennes föräldrar hade alltid varit positiva. Tidigare. Nu var de lika avoga som Marcus. Emelie skakade på huvudet. Typiskt. Det var alltid hon som fick ta ansvar för att något skulle hända. Inte ens Marcus kunde vara immun mot att Tingeling skulle vara med i tv.

”Jag är hemma”, ropade Emelie när hon klev in i hallen.

Snabba tassar hördes.

”Hej min stjärna. Kommer du och möter mamma”, fortsatte Emelie med ljus röst.

Emelie satte ned kassarna i hallen och lyfte upp Tingeling.

”Du är för söt. Är du ensam hemma”, pep hon och gick mot köket.

Emelie hann precis dra en lättnadens suck när hon hörde Marcus röst.

”Emelie, kan du komma hit?”

Det var tydligt att Marcus inte var på något solskenshumör. Rösten var mörk med en ton av undertryckt vrede. Hennes första impuls var att omedelbart lämna huset. Men hon skulle bara skjuta upp problemet. Emelie hade funderat mer på det där med ja- och nejsägare, hon skulle kräva av Marcus att han blev mer stöttande. När hon klev in i köket satt Marcus med några papper framför sig. Det vände sig i magen på Emelie. Hade det kommit fler påminnelser? Hon satte ned Tingeling på golvet och närmade sig försiktigt köksbordet. Tack och lov för att hon hade lämnat shoppingkassarna i hallen. Marcus var blek och hade mörka ringar under ögonen. Håret stod åt alla håll. Ilskan rann av Emelie. Var han inte frisk? Hennes vackre man som alltid hade solsken i blicken såg djupt olycklig ut.

”Vad har hänt”, kunde Emelie inte låta bli att fråga.

Marcus kliade sig i nacken och mötte hennes blick.

”Ingenting, och det är det som är problemet.”

Hon ville gå fram och hålla om honom. Hårt. Förklara att allt skulle bli bra, de måste bara hålla ut. Men hon stod som fastfrusen i golvet. Marcus pekade på papperen som låg framför honom.

”Jag klarar inte det här längre. Antingen skiljer vi oss och då får var och en klara sig bäst den kan eller så skriver du under här.”

Det kändes som om Marcus hade stuckit en kniv rakt i hjärtat på henne. Hur tänkte han? Skulle hon, Emelie Nyblom,

vara någon form av varannanveckasmorsa? Nej, det gick inte. Det var de för alltid. De var typ paret Beckham, fast bara i mindre skala. Hon satte sig mitt emot sin man och skulle precis fatta hans händer när blicken stannade på rubriken framför henne. Fullmakt, stod det med feta bokstäver. Överst på papperet fanns en logga där det stod *Hjälp, pengarna är slut.* Det var väl det där tv-programmet med en massa skåningar som inte kunde hålla koll på sin ekonomi? Hade Marcus blivit komplett galen?

Kapitel 62

Insikten hade kommit som ett blixtnedslag. Emma älskade Emelie och det var fruktansvärt om Emelie hade en svår sjukdom. Tanken på att det skulle behövas en hundcoach och en hittehund för att få Emma att inse det fyllde henne med skam. När schäferhundarna hade passerat Rolf och densamme inte rörde en min var det som om något väcktes i Emma. Om Rolf kunde så kunde hon och Rolf hade aldrig kunnat utan Eva-Britt. Hon borde ringa och berätta för hundcoachen att hennes råd hade fungerat. Men först behövde Emma veta mer om avundsjuka.

Hon drog ett djupt andetag när hon kom in i gästrummet. Det gröna fanns överallt och hon blev omedelbart lugn. Det fanns inget som fick henne att må så bra som hennes plantor. Ja, förutom familjen, tänkte hon. Emma satte sig i gästsängen och tog fram telefonen. Hon skrev in avund i sökrutan och läste svaret högt:

”Avund är en smärtsam känsla av bitterhet, harm eller otillräcklighet som uppstår när en annan person har något som man själv önskar. Det involverar social jämförelse och kan leda till att man önskar att den andra personen mister det de har, vilket kan skada relationer.”

Det högg till i hjärtat. Varje ord träffade Emma som ett knytnävsslag. Allt hade börjat när Emelie blev gravid plättlätt och Emma inte hade velat något annat än att bilda familj

med Daniel. Att Emelie inte verkade uppskatta Tuva på det sätt som Emma skulle gjort gjorde bara saken värre. Emelies mamma passade Tuva flera gånger i veckan och ändå kunde Emelie klaga över hur jobbigt det var samtidigt som Emmas inre brann av längtan efter en bebis.

Men sedan fick Emma sina ungar. Borde inte avundsjukan ha släppt då? Emma älskade båda sina barn över allt annat och skulle inte vilja byta ut ett enda hårstrå på någon av dem. Men då började jämförelsen på riktigt. Emelies ungar hade alltid varit lugna och välartade. Sockersöta och iklädda de senaste klädesplaggen, hade de provocerat Emma. Hon svalde. De var bara barn. Och dessutom till hennes bästa väninna.

Även Emelies relation till sina föräldrar hade påverkat Emma. Kenneth och Bodil hade alltid varit närvarande och ställt upp vid minsta pip från Emelie eller hennes tjejer. Det var inte så att Emmas föräldrar inte ställde upp, men hon hade två syskon. Tid och pengar delades lika mellan dem. Och Emmas föräldrar hade det inte gott ställt. Under uppväxten hade Emma fått nöja sig med att ärva från sina syskon medan Emelie fick allt nytt.

”Ja du, Emma. Livet är inte rättvist. Det är kanske är dags att du inser det nu.”

Emma drog en djup suck.

”Från och med nu ska jag fokusera på vad jag har och inte på vad andra har.”

Hon lutade sig tillbaka och blundade. Det var dags att ändra på inställningen till livet. Det var ingen annan som kunde lösa det här åt henne. Det förstod hon nu. Det skulle alltid finnas de som hade mer pengar, mer likes, mer framgångsrika karriärer och mer därtill. Receptet var att känna tacksamhet över det hon faktiskt hade. Hon lät blicken vila på alla plantor och fylldes av både förväntan och glädje. Hela familjen såg fram emot

våren på ett sätt som de inte hade gjort tidigare. Då slog det Emma att det gröna i deras liv hade fötts ur hennes avundsjuka.

Tydligen kunde det komma något gott också ur avund. Hon blev nyfiken och skrev: ”kan avund vara bra” i sökrutan. En psykolog hävdade att avund faktiskt kunde skapa driv och att människor med en sund portion avund nådde sina mål snabbare. Emma behövde alltså inte vara en dålig människa för att hon kände avund. Hon behövde bara lära sig att hålla känslan i schack. Precis som Rolf när han mötte andra hundar.

Familjen hade precis avslutat middagen när Emma bestämde sig för att ringa upp Emelie.

”Emelie”, svarade Emelie.

Emmas hjärta slog snabbare. Skulle vännen märka att något var annorlunda?

”Hej, det är Emma.”

Emelie förblev tyst.

”Jag ville bara kolla läget. Är allt bra?”

Snabba andetag var det enda som Emma kunde uppfatta. Hon visste inte riktig hur hon skulle fortsätta. Innan hon hann bestämma sig hördes Emelies dämpade röst.

”Ja, vad ska man säga. Allt är egentligen bra, men vi har det lite tufft här hemma.”

Svaret var helt oväntat. Var det så att Marcus och Emelie skulle separera? Då var det inte konstigt att väninnan verkade nere.

”Du och Marcus”, undrade Emma.

”Ja. Jag vet inte hur vi har hamnat här.”

”Har ni testat familjerådgivning?”

Emma och Daniel hade aldrig prövat men nu för tiden gick vart och vartannat par i terapi.

”Vi har varit hos en terapeut vid ett tillfälle men det funkade inte alls. Så Marcus har varit mer okonventionell”, sa Emelie med tunn röst.

”Vadå okonventionell?”

Emma kunde inte låta bli att fråga. För visst var det väl positivt att de ändå försökte? Kanske handlade det om någon retreat av något slag? Eller möjligen någon ovanlig semesterresa. Emelie avbröt hennes tankar med ett torrt skratt.

”Vi ska vara med i något tv-program. Men det får jag inte prata om förrän det sänds.”

Tankarna snurrade. Tv var som något som Emelie skulle älska. Men hon lät inte glad. Det viktigaste var ändå att Emelie var frisk. Emma var tvungen att dubbelkolla.

”Är det säkert att du inte är sjuk?”

”Nej, jag är frisk som en nötkärna. Och förresten. Tingeling ska vara med i morgonstudion.”

Nu lät Emelie betydligt gladare på rösten. Emma var så lättad över att Emelie var frisk att hon knappt hörde vad väninnan sa.

”Ska Tingeling vara med i morgonstudion? Varför då?”

”Eva-Britt frågade. De skulle ha något valptema och Tingeling är bra på att göra konster.”

Emma tittade på Rolf som låg vid hennes fötter. Det enda hon kände var värme.

”Så roligt”, utbrast hon. ”Ska du följa med då?”

”Ja, jag följer med till Stockholm men det är Eva-Britt och Tingeling som är med i rutan.”

De avslutade samtalet med att bestämma att de skulle samåka till hundkursen på lördag. När de lagt på kände Emma glädje. Både för att Tingeling skulle vara med i tv och för att

hon hade Rolf. Och Rolf älskade hon oavsett vad. Men framför allt var Emma glad för att Emelie var frisk. Vad som än händer löser vi det tillsammans, tänkte Emma.

Kapitel 63

Eva-Britt tömde kaffekoppen samtidigt som hon reste sig från köksbordet. Den här morgonen kände hon sig ensammare än någonsin. Vanligtvis hade hon Bengt på andra sidan bordet, men när hon skulle till Stockholm var hon så tidig att Bengt fortfarande sov. Det hade aldrig varit ett problem förrän nu. Ada hade alltid funnits där. För ett ögonblick funderade hon på om hon skulle hämta urnan. Om hon ställde den på stolen bredvid kunde hon diskutera dagens inspelning med Ada.

”Skärp dig, Eva-Britt”, sa hon högt till sig själv.

Det var inte mer eller mindre möjligt att prata med Ada bara för att hon flyttade runt en behållare med aska. Ada var borta och hon måste acceptera det.

”Eller, så småningom måste jag förlika mig med det”, sa Eva-Britt samtidigt som hon satte in smör och ost i kylskåpet.

Just i dag var det extra svårt. Eva-Britt brukade inte vara nervös för att medverka i tv men dagens övningar innehöll många utmaningar. Visst, hon var övertygad om att Tingeling skulle göra bra ifrån sig men en hund är en hund och miljön i tv-studion kunde skrämma vilken valp som helst. Eva-Britt hade bara träffat Tingeling vid några få tillfällen.

Bara tanken på valpen gjorde Eva-Britt varm i bröstet. Det var en otroligt fin hund. Tankarna gick till den märkliga stunden då hon hade fått för sig att Ada fanns i Tingeling.

Eva-Britt skakade på huvudet. Hon balanserade på en skör tråd. Ingen hade nytta av en galen hundcoach. Och hon skulle bli stämplad som tokig om hon bröt ihop i studion. Risken var överhängande om någon började ställa frågor om Ada. Skulle hon kunna hantera det? Förmodligen inte. Genast ökade pulsen.

”Lugna dig”, sa hon bestämt, men kroppen levde sitt eget liv.

Eva-Britt tittade på klockan, hon hade några minuter till godo. Hon gick in i vardagsrummet och ställde sig vid fönstret. Försiktigt lade hon händerna på urnan och slöt ögonen.

”Lukta på blommorna, blås ut ljuset”, viskade hon samtidigt som hon pressade luft ut och in.

Hon måste till varje pris undvika en panikattack.

När Eva-Britt klev ut på perrongen var Emelie och Tingeling redan på plats. Eva-Britt lyfte handen till en hälsning.

”Hej”, ropade Emelie.

När Tingeling fick syn på Eva-Britt började svansen vifta. Eva-Britt log. Bara närvaron av Tingeling gjorde henne lugnare. Det här skulle bli bra.

”Tusen tack. Hjälpen är ovärderlig”, log Eva-Britt.

Tingeling skuttade runt henne och Eva-Britt kunde inte låta bli att skratta.

”Det ska bara bli roligt”, svarade Emelie och försökte hålla ordning på kopplet.

Plötsligt fick Emelie en rynka i pannan. Hon tittade på Eva-Britt, uppifrån och ned.

”Byter du om på plats?”

”Vad menar du”, frågade Eva-Britt.

Eva-Britt bar sina vanliga hundtränarkläder. Hon brukade inte fundera över vad hon hade på sig, i stället hade hon fokus

på innehållet. Och den senaste tiden hade oron för Ada tagit all hennes energi. Emelies kinder fick mer färg.

”Förlåt. Jag trodde bara … Jag menar … Äsch, släpp det.”

Tåget anlände enligt tidtabellen och de var på plats i tv-huset i god tid. Eva-Britt följde uppmärksamt allt Tingeling gjorde. Skulle hunden klara miljön? Men ingenting i valpens beteende visade några spår av nervositet. Eva-Britt konstaterade att det var annorlunda med Emelie. Hon tittade sig storögt omkring. Eva-Britt var tvunget att mer handfast styra henne rätt när de gick förbi en studio där en känd programledare höll hov med inbjudna gäster. Hon nickade bara när Emelie väste:

”Herregud, visst var det Carina Bergfeldt?”

”Jo, men vi får absolut inte störa.”

För ett ögonblick blev Eva-Britt rädd att Emelie skulle kliva rakt in och be om en selfie. På plats vid fikabuffén gav hon Emelie en kopp kaffe och gjorde en gest över det fullproppade bordet.

”Du kan ta precis vad du vill.”

Skulle hon be någon ur teamet att hålla ett extra öga på Emelie. Det skulle bli förfärligt pinsamt om Emelie gav sig ut på selfiejakt. Men Emelie hade fått ögonen på bakverken. Eva-Britt gjorde stora ögon när Emelie kom tillbaka med två wienerbröd och tre croissanter med choklad. Det var galet vad den kvinnan kunde stoppa i sig, tänkte hon samtidigt som hon tog över Tingelings koppel.

”Jag tog med lite olika halsband, selar och koppel”, sa Emelie och öppnade väskan. ”Jag tänkte att du ville matcha dem med din klädsel.”

Det sista sa hon med tveksam röst. Eva-Britt hade aldrig

tänkt den tanken tidigare, men hon ville ha ett bra halsband. Om Tingeling skulle bli rädd för något ville hon vara säker på att hon inte kunde krypa ur kopplet. När valpen hade fått en robust utrustning och Eva-Britt hade gjort några kontaktövningar var det dags.

”Välkommen, Eva-Britt. I dag ska vi prata om valpens första tid hos sin nya ägare. Vem är det du har med dig idag?”

”Det här är Tingeling. En valp på drygt fyra månader.”

Programledaren log brett.

”Helt underbar. Vad är det för ras?”

”Det är en japansk spets. En pigg och glad sällskapshund som passar den aktiva hundägaren.”

Eva-Britt lade alltid till det där med aktiv hundägare, för i hennes mening fanns det ingen hund som trivdes med en soffpotatis.

”Vad ska du visa oss idag?”

Eva-Britt förklarade hur viktigt det var att man tidigt vande hunden vid att bli hanterad. Det var betydligt roligare att vara hundägare om det grundläggande fungerade. Hela tiden satt Tingeling bredvid henne. Hunden satt blickstilla med spetsade öron. Pepparkornsögonen glittrade i kapp med den kritvita pälsen. Programledaren avbröt Eva-Britt mitt i en mening.

”Jag måste bara säga. Det här är den sötaste hunden jag har sett någon gång.”

Programledaren tog sig för örat.

”Jag får rapporter om att våra sociala medier kokar. Många undrar om hon kan några tricks?”

Eva-Britt, som precis demonstrerade hur man kunde inspektera tänderna på sin hund, log och sa:

”Tingeling är inte min valp och jag har inte full koll på vad hennes ägare har tränat på. Men jag kan visa några trick nästa …”

Eva-Britt tystnade. Hon tappade bokstavligen hakan. Bredvid henne hade Tingeling lyft ena tassen och satt och vinkade. Hon tittade förväntansfullt på Eva-Britt. Och där var den igen, känslan av att Ada fanns där någonstans. Skulle hon våga pröva? En röst inom henne sa ja. Hon vände sig mot Tingeling och sa:

”Rulla.”

Och Tingeling rullade runt ackompanjerad av programledarens förtjusta rop. Sedan höll Eva-Britt upp handen framför Tingeling.

”High five.”

Genast höll Tingeling upp tassen. Herregud, kunde det vara så att Ada hade ett finger med i spelet? Nej, det var helt omöjligt. Det stormade i hela hennes inre. Eva-Britt svalde. Hon fick inte börja gråta nu.

”Tiden börjar rinna ut, men frågorna strömmar in.”

Programledaren ögnade igenom skärmen framför sig.

”Visst kommer du att svara på alla frågor efter programmet?”

Eva-Britt nickade. Hon visste att hon inte borde, ändå sa hon:

”Absolut. Och om man har fler frågor kan man höra av sig direkt till mig eller anmäla sig till någon av mina kurser.”

Eva-Britt undvek programledarens vassa blick. I stället gav hon Tingeling en extra klapp. När nästa fråga kom var Eva-Britt helt oförberedd.

”Det är många tittare som undrar hur det är med Ada.”

Eva-Britt stelnade till. Genast blev bröstkorgen trång och hon fick anstränga sig för att få luft. Munnen fylldes av saliv och hon måste svälja flera gånger. Vad skulle hon svara. Kroppen skrek åt henne att resa sig och lämna studion. Programledaren höjde ögonbrynen. Då kände hon en värme från

sidan. Tingeling hade flyttat sig närmare. Hon tittade upp på Eva-Britt och blicken sa att allt skulle bli bra.

”Ada befinner sig på en annan plats just nu. Där har hon det fint.”

Och i samma stund som Eva-Britt yttrade orden visste hon att det var sant. Ada hade det bra och Eva-Britt måste acceptera att hon befann sig på en annan plats. Hon var tacksam för att tiden var ute. Hon lyfte upp Tingeling.

”Tack”, viskade hon i valpens öra.

Eva-Britt var helt utpumpad när de satt på tåget från Stockholm. Bredvid henne på sätet sov Tingeling. Det var bara Emelie som inte var trött. Orden forsade ur henne. Eva-Britt förstod knappt hälften. Det var likes, följare och reels. Eva-Britt svarade det hon trodde var lämpligt. Plötsligt spetsade hon öronen.

”Nu vill de att du ska komma och hålla kurs i Borlänge. Du borde nog vara aktiv och svara på alla kommentarer. Här finns många möjligheter.”

Eva-Britt brukade gå in på sina sociala medier på söndagar. Men det var inte alltid hon mäktade med att svara på alla kommentarer.

”Kurs. Det låter intressant. Men jag kan inte ta tag i det nu. Jag är alldeles för trött.”

Nu såg Emelie sträng ut.

”Ge mig telefonen.”

Eva-Britt var så trött att hon inte orkade protestera, så hon sträckte fram telefonen mot Emelie och slöt ögonen.

Eva-Britt vaknade av att Emelie ruskade hennes ben.

”Eva-Britt, du måste vakna. Det är helt otroligt”, sa Emelie med upphetsad röst.

Eva-Britts hjärna var fortfarande dimmig när Emelie fortsatte.

”Alltså, hur många kurser kan du hålla? Jag är uppe i över tjugo, plus några föredrag.”

”Ursäkta”, sa Eva-Britt. ”Sa du över tjugo?”

Emelie såg osäker ut.

”Är det för många? Jag kanske inte borde …”

Eva-Britt som hade varit rädd för att hennes karriär som hundcoach var slut. Det här var fantastiskt. Och allt hade hänt för att hon hade räckt över telefonen till Emelie. Hon log.

”Du borde visst, det är strålande. Jag har jobb hela våren.”

Eva-Britt skrattade högt.

”Jag borde anställa dig som assistent”, utbrast hon.

Emelie skrattade hon också, men blev genast allvarlig.

”Bara säg till, risken är att jag kommer att ha gott om tid framöver.”

Eva-Britt var för upphetsad för att reflektera över Emelies svar. Hon kunde knappt vänta på att berätta för Bengt. Och kanske för Ada, men Eva-Britt hade en känsla av att taxen redan visste.

Kapitel 64

Det bubblade i Emelie när hon och Tingeling promenerade mot bilen. De hade haft vansinnigt roligt. Tänk att så många ville att Eva-Britt skulle hålla kurs när de hade sett tv-programmet. Hon rynkade pannan. Egentligen var det Tingeling som gjorde allt jobb och det borde också vara hunden som skulle få äran.

”Duktig hund”, sa hon till Tingeling.

Valpen var mer dämpad än vanligt, men eftersom Eva-Britt hade varnat för att Tingeling kunde bli trött av dagens strapatser kände Emelie ingen oro. Hon log när hon tänkte på den tsunami som hade drabbat hundcoachens sociala medier under hemresan. Hon hade lagt in egna kommentarer där det tydligt framgick att Tingeling var hennes hund och att det gick att följa Tingeling via Emelies konton på sociala medier.

Det pirrade i hela kroppen när hon tänkte på alla nya följare som skulle ansluta till hennes Insta. Visst borde väl en massa företag vilja ha samarbete med henne och Tingeling nu? Men hon kunde inte leva på strasskoppel och hundmat, så hon hoppades att någon också skulle vilja bidra med pengar. Hon hade inte listat ut hur pengarna hamnade på kontot när man var influencer, men det skulle hon ta tag i så fort hon klev innanför dörren. Emelie var övertygad om att även Marcus skulle se det briljanta i att göra Tingeling viral om det bara det blev en inkomst. Hon skulle minsann visa honom.

Emelie blev förvånad när det stod en främmande bil på garageuppfarten. Marcus hade inte nämnt något om att de skulle ha gäster. När de var jämsides med bilen tvärstannade hon. Rycket i kopplet fick Tingeling att vända sig om.

”Jävla Marcus”, utbrast hon.

Fordonet var stripat med texten *Hjälp, pengarna är slut*. En galen trummis levde rövare i bröstet på henne. Hon var så nära en lösning. Även om hon, i ren chock, hade skrivit under fullmakten tänkte hon aldrig medverka i programmet. Det fick hellre bli skilsmässa. Marcus skulle komma krypande när pengarna rullade in igen. Det var hon säker på. Med en hel flock vildhästar skenande på insidan tog hon långa steg mot ytterdörren. När hon klev in i hallen böjde hon sig ned och tog av Tingelings sele.

”Såja, gumman. Nu ska matte visa vem som bestämmer.”

När Tingeling sprang i väg reste sig Emelie upp, blundade och tog ett djupt andetag. Det var dags.

Vardagsrummet påminde om morgonstudion. Starka lampor var riktade mot en gigantisk tavla som stod vid ena väggen. Två kameror på hjul stod utplacerade i rummet. En man med hörlurar stod bredvid soffan och drog pekfingret över en Ipad. Emelies blick fastnade på Marcus. Han satt i en fåtölj med ansiktet gömt i händerna. Hans axlar skakade. Framför honom satt en kvinna på huk och strök honom över ena armen. Emelie kände igen henne från de avsnitt hon hade sett av *Hjälp, pengarna är slut*. Förutom alla glåpord hon hade öst över deltagarna hade även programledaren fått sin beskärda del. Emelie hade tyckt att kvinnan varit alldeles för mesig med deltagarna. Eftersom det bara var typ white trash som deltog i programmet hade Emelie tänkt att de fått skylla sig själva. Hon hade

svårt att ta in scenen framför sig. Nu måste hon förklara att det har blivit ett missförstånd. Emelie tog fram sitt bästa leende.

”Hej allihop”, sa hon och klev fram mot duon vid fåtöljen.

Hon svängde med det långa blonda håret och sträckte på sig. Sedan räckte hon fram en hand mot programledaren.

”Jag är Emelie Nyblom och det här är mitt hem.”

Det var lika bra att markera direkt, tänkte Emelie. Programledaren tog handen och lade huvudet på sned.

”Emelie, vad trevligt att träffas. Jag heter Sara och det är du och jag som ska jobba tillsammans i veckan.”

Det var precis det här Emelie brukade reta sig på. Att programledaren behandlade deltagarna som barn när allt de behövde var en rejäl utskällning. White trashet alltså, inte Emelie. Och Emelie tänkte verkligen inte jobba tillsammans med den här människan.

”Vet du vad, Sara. Jag är rätt säker på att det har skett ett missförstånd här, vi behöver ingen hjälp av er.”

Emelie sneglade på Marcus.

”Eller hur”, sa hon skarpt.

Det skar i henne när hon mötte hans blick. Han såg ännu tröttare ut än tidigare i veckan och ögonen var dessutom rödkantade och svullna. Marcus skakade på huvudet och riktade sig till Sara.

”Du ser. Hon är helt omöjlig.”

Smärtan i kroppen omvandlades till en eld. Det var precis det här. De var för helvete gifta. Det var meningen att de skulle stå på samma sida. Tills döden skiljer oss åt liksom. Innan hon hann berätta vad hon tänkte tog Sara tag om hennes axlar och ledde henne bort till tavlan. Sara gjorde en gest mot kolumnerna som kamerorna stod riktade mot.

”Kan vi inte bara gå igenom det här, så pratar vi mer sen?”

Emelie kisade mot lamporna. Kunde det här bli en del av ett framtida kändisskap? All publicitet var bra publicitet, eller? Och så farligt kunde det inte vara. Hon hade ändå hyfsad koll, trodde hon i alla fall. Hon tog en blond lock och tvinnade den runt fingrarna.

”Okej, vi kan väl titta lite.”

Principen var att Emelies inkomst symboliserades av sedlar som hade fästs till vänster på tavlan. Dessa skulle sedan flyttas till kolumner där olika utgifter redovisades. Emelie var noga med att flytta axlarna bakåt och puta med barmen. Det ryckte i mungipan när hon tänkte på vad de fixade brösten hade kostat. Skulle det utlägget hamna under övrigt? Emelie skakade på huvudet, det här var absurt.

”Jaha, Emelie. Är du redo att börja?”

Emelie nickade lydigt och gladde sig samtidigt åt att hon skulle få tillfälle att visa sin rätt hyfsade bakdel när hon flyttade pengar. Då släppte Sara bomben.

”Nu är det så att du inte har den här inkomsten så länge till, men eftersom vi tittar på historiken är det ändå det vi jobbar med nu. Högsta prioritet för dig är att hitta ett nytt jobb.”

Emelie skulle precis förklara att hon skulle bli vd och influencer och därför inte behövde något nytt jobb, men Marcus stoppade henne.

”Har du inget jobb? Är du galen, vi behöver varje krona vi kan få in.”

Emelie drog efter andan. Visst, hon borde ha sagt något. Men det hade varit en hysterisk vecka.

”Jag vet det. Jag har givetvis inte sagt upp mig. Det är den nya galna chefen som har gett mig sparken. Men hon kommer snart att komma krypande.”

Det där sista trodde hon inte ens på själv, men något måste hon säga. Uppenbarligen trodde inte heller Sara på vad hon sa.

”Nja, du ska nog inte tro att du får ett nytt erbjudande där. När vi pratade med din före detta chef var hon tydlig med att dina gamla arbetsuppgifter inte fanns kvar.”

Jaha, Sara var visst inte snäll längre. Och Marcus började gråta igen. Emelie skulle precis gå och trösta när Sara gjorde ett nytt utfall.

”Trots att du visste att du precis hade blivit arbetslös handlade du kläder för bortemot femtusen kronor igår. Var kom de pengarna ifrån?”

Men, vad ända in i hel … Hur visste Sara? Inte ens Emelies dyra Dior foundation skulle kunna dölja färgen i ansiktet. Just det, fullmakten. Betydde det att Sara visste om in blancolånet också? Hon kände hur allt snurrade. Det här hade hon inte räknat med.

Marcus snyftningar gick inte att ignorera. Instinktivt ville hon hålla för öronen och springa ut. Men hon stod kvar och kunde inte släppa tavlan med blicken. Som i trans flyttade hon sedlar från vänster till höger och när sedlarna tog slut fick hon nya av Sara. Det enda som skilde dem åt från de tidigare var att de var smyckade med ett rött kryss. När Sara till slut tystnade var inte Marcus kvar i rummet. Mannen med hörlurarna hade hjälpt honom ut i köket. Det kändes som att en popcornmaskin var placerad inuti hennes huvud. Tankarna exploderade. Men hon förstod inte, det gick helt enkelt inte att ta in informationen.

”Är det ungefär som du förväntade dig”, frågade Sara.

”Vadå?”

”Du går back 112 453 kronor varje månad. Kan du känna igen siffrorna?”

Emelie drog och slet i en hårslinga. 112 453 kronor. Nej, det var ingen summa Emelie kände igen. Illamåendet steg. Hon skulle inte köpt den där godispåsen på väg hem från tågstationen. Det dunkade i skallen. Emelie svalde gång på gång. Till slut gick det inte längre. En kaskad av gelégodis, kaffe och rester av lunchen sprutade ur henne. Sedan blev allt som en tjock dimma.

Kapitel 65

Dagens hundkurs hade gått över förväntan. Rolf och Emma hade till och med fått demonstrera hur ett hundmöte kunde gå till. Emma fällde ned solskyddet i bilen fast det bar henne emot. De hade tillbringat en del av förmiddagen utomhus och både förare och hundar hade njutit av det vackra vädret. Synd bara att Emelie var sjuk. Det hade plingat till i telefonen strax före klockan åtta, då hade Emelie meddelat att hon tyvärr var krasslig. Emmas första tanke hade varit att det var tråkigt. Och då tråkigt på riktigt, inte något hon tvingade sig att tänka. Det hade gjort Emma både glad och stolt.

Hon hade blivit förvånad när det var Tingeling och inte Ada som var med hundcoachen på kursen. Men Eva-Britt hade förklarat att det berodde på deras medverkan i morgonstudion.

Det kliade i fingrarna på Emma. Hela familjen skulle ut i trädgården och fixa i eftermiddag och hon skulle njuta av varenda minut. Var det så här det kändes när man blev fri från ett beroende? Ett gift som hade funnits i kroppen länge, som sakta men säkert sjönk undan. När avunden var borta var det också möjligt att känna lycka, på riktigt.

Det doftade gott när Emma klev in i hallen.

”Hallå”, ropade hon.

”Hallå”, ropade hennes familj tillbaka i kör.

Daniel stod med förklädet på och rörde runt i en gjutjärnsgryta och barnen hällde upp något i höga glas.

”Titta inte, mamma. Det ska bli en överraskning.”

Emma höll upp händerna framför ansiktet.

”Jag lovar.”

Daniel torkade sig på kökshandduken, gick fram till henne och drog isär hennes handflator. Sedan gav han henne en kyss.

”Hur gick det för familjens stjärna idag då”, frågade Daniel och nickade menande åt Rolf.

”Tro det eller ej, idag var han ett föredöme”, skrattade Emma.

Hon böjde sig ned och gav Rolf en klapp på huvudet.

”Varsågod”, sa Daniel och bugade sig lätt. ”Lunchen är serverad.”

Emma njöt av den goda köttfärssåsen, men hon njöt ännu mer av att se sin familj. Märta och Melvin pratade om vad de skulle ha i trädgårdslandet. Daniel försökte dämpa deras entusiasm.

”Tänk på att det ska rensas också. Det kanske är bättre att börja i liten skala.”

Emma skrattade.

”Pappa har rätt. Lagom är bäst. Är ni redo att köra i gång?”

Daniel och barnen bytte blickar.

”Vi skulle vilja ta en sväng till köpcentret först. Märta ville ha en bok om grönsaker och Melvin en mindre spade. Är det okej för dig?”

Emmas första tanke var absolut inte. Hon ville inte vänta en sekund till på att börja gräva, men barnen såg förväntansfulla ut.

”Det är helt okej för mig. Fast vi kan väl vara snabba, då hinner vi ändå börja idag.”

”Då blir det shopping och sedan trädgården”, sa Daniel och började plocka undan.

Det var tjockt med bilar utanför köpcentret. Det här skulle nog ta ett tag, tänkte Emma och höll tillbaka en suck. Det verkade vara något jippo inne på köpcentret. Det stod skyltat om att det pågick en tv-inspelning. Emma ryckte på axlarna. Det var inget som berörde hennes familj i alla fall. De skulle fokusera på det som stod på handlingslistan och inget annat. Väl inne i köpcentret mötte de en klunga av människor som stod runt några utplacerade bord med massor med saker. Var det en loppis kanske? Emma pekade mot bokhandeln.

”Ska vi börja där?”

Märta och Melvin sprang före.

”Vi får kanske dämpa deras iver”, skrattade Daniel. ”Ska vi säga max en bok per unge?”

Emma gav sin man tummen upp. Även om de skulle ha råd att köpa fler än en bok var de helt eniga i sitt föräldraskap när det gällde pengar. Det var nyttigt för barnen att förstå pengars värde. Tankarna gick till Emelies tjejer. Undrar vilka värderingar de tog med sig in i vuxenlivet. Plötsligt ryckte Daniel i hennes arm. Det fanns tvivel i hans röst.

”Är inte det där Emelie?”

Emma vände sig om.

”Var?”

”Där”, sa Daniel och pekade mot folkvimlet.

Det var inte likt Emelie att handla begagnat. Emma sträckte på sig och blicken vandrade mellan de köande människorna. Hon stannade upp. Det kunde inte vara möjligt. Hon drog i Daniels jacka.

”Är det Emelie som står bakom bordet?”

”Ja, jag tror faktiskt det.”

Emma försökte förstå vad hon bevittnade. Emelie stod bakom ett träbord som var överhopat med saker. Var inte det där golvlampan som brukade stå i Emelies och Marcus vardagsrum? Det var inte konstigt att det hade varit svårt att identifiera väninnan. Håret var slarvigt uppsatt och kläderna var minst sagt vardagliga. En skylt med texten *Hjälp, pengarna är slut* tornade upp sig bakom Emelie. Emma vände sig mot Daniel.

”Vad handlar det här om?”

Daniel skakade på huvudet.

”Jag har ingen aning.”

Emma slog en blick mot bokhandeln och tittade sedan mot Emelie.

”Går du med barnen”, frågade hon Daniel. ”Jag måste ta reda på vad som pågår.”

”Ursäkta, ursäkta, ursäkta”, mumlade Emma samtidigt som hon trängde sig fram genom skocken. Väl framme vid bordet drog hon efter andan. Hon kände igen både kläder och flera av inredningsdetaljerna. Men det var knappt att hon kände igen sin bästa vän. Emelies ögon var svullna och de mörka ringarna under dem var som insjöar. Insikten kom som en kalldusch. Emelie var med i programmet. Men, det var väl bara sådana som hade problem med pengar som deltog i *Hjälp, pengarna är slut*. Emelie var ju rik. Eller, rättade hon sig, det var Emelies föräldrar som var rika. Var inte det samma sak?

Emelie var enda barnet och hennes föräldrar hade aldrig nekat henne något. I den stunden ville Emma bara vända och gå. Hela hennes inre var kaos. Hur kunde hon ha missat det

här? Varför hade inte Emelie sagt något? Och den avund som hade förpestat Emmas liv så länge hade byggts på en ännu större lögn än Emmas osanningar gentemot sin egen familj. Då var det som om något tog över Emmas kropp. Här kunde hon inte bara stå och glo. Med snabba steg klev hon mellan borden och gick rakt fram till Emelie.

”Emelie, jag älskar dig.”

”Emma”, flämtade Emelie. ”Det här. Allt har gått åt … Jag vet inte vad jag ska säga.”

”Säg inget”, svarade Emma och lade sin jacka över en kartong.

Hon gav en gänglig man en sträng blick.

”Den är min och är inte till salu.”

Sen vände hon sig mot Emelie igen.

”Vad kan jag göra?”

Tårarna rullade ned för Emelies kinder.

”Jag vet inte vad jag ska säga. Jag trodde inte … Jag trodde inte att någon skulle vilja veta av mig längre.”

”Dumheter”, svarade Emma. ”Det här fixar vi tillsammans.”

Två timmar senare var allt slutsålt. Produktionsteamet verkade nöjda och Emelie och Emma kunde smita i väg på en fika.

”Men vill du inte hem till familjen”, frågade Emelie.

”Äsch, de är förhoppningsvis redan i gång i trädgården. Nu dricker vi kaffe och äter bakelser. Jag bjuder”, tillade Emma.

Emma hade ingen aning om hur det funkade. Kanske var det inte okej för Emelie att fika på stan längre. Efter ytterligare två bitar prinsessbakelser hade Emelie berättat allt. Från missräkningen med pengarna från företagsförsäljningen, till husköpet, Lina och alla hennes idéer men framför allt kostnader, hur hon hade fått kalla handen av Kenneth och Bodil, det

förlorade jobbet och att det ändå var omöjligt att sluta shoppa. När Emelie beskrev hur Marcus hade kämpat och till slut inte orkat mer rann tårarna på dem båda.

”Jag har varit fruktansvärt dum. Jag har förstört allt det fina när jag har varit upptagen med att bygga ett luftslott. Och nu är allt fördärvat. Jag vet inte om Marcus fortfarande vill leva ihop med mig. Och tjejerna. De kommer att bli mobbade i skolan.”

En del av Emma höll faktiskt med. Det Emelie hade gjort var otroligt dumt. Men den tanken försvann snabbare än blixten.

”Vi hjälps åt. Det viktigaste är väl att hitta ett nytt jobb nu.”

Emelie nickade.

”Och sälja det förbannade huset på kullen. Jag har varit vaken hela natten. Hur jag än försöker kan jag inte förstå vad som var så viktigt med det.”

Emma sänkte blicken. Om hon inte hade lämnat motbud hade Emelie inte varit lika skuldsatt. Så fruktansvärt. Skulle hon berätta för Emelie? Nej, det kunde hon inte. I stället skulle göra allt för att hjälpa vännen nu.

”Det är ett fint hus”, försökte Emma.

”Utan tvekan! Men hur kunde jag tro att det skulle göra mig lycklig?”

Det kunde Emma inte svara på. I stället tog hon väninnans händer och kramade. Då brast det igen för Emelie.

”Och Tingeling. De vill att vi lämnar tillbaka henne till uppfödaren. Det är för dyrt att ha henne och vi har ingen buffert ifall hon blir sjuk. Hur ska jag klara det?”

Emma blev torr i strupen. Hon såg Rolfs, lite speciella, ansikte framför sig. Det skulle vara omöjligt att vara utan honom nu. Stackars, Emelie. Fast, kanske kunde?

”Kan du inte be hundcoachen att ta hand om henne? Ett tag i alla fall. Ni kanske kan ha, typ, delad vårdnad.”

Emelie såg lättad ut.

”Tack. Då får vi …” Emelie kvävde en snyftning. ”Då får vi kanske ändå träffa henne.”

Senare på kvällen gick Emma ut i växthuset. Daniel och barnen hade jobbat på under eftermiddagen. Den fuktiga luften spred doften av allt det gröna. Hon strök över bladen på en tomatplanta. Emma rös av välbehag. Det kändes som om växterna på något sätt hade förändrat hennes liv. Och Rolf förstås.

”Du är bäst”, viskade hon till hunden som satt vid hennes fötter.

I samma stund lovade hon sig själv att aldrig mer låta avundsjukan ta över. Sedan log hon. Uttrycket grön av avund hade hon hört många gånger, med att avund kunde skapa något grönt och skönt, det hade hon aldrig hört talas om.

Kapitel 66

När Emelie hade ringt Eva-Britt och frågat om hon kunde behålla Tingeling, i alla fall för ett tag framöver, hade hjärtat blivit som vaniljkräm. Eva-Britt hade inte känt sig redo att skaffa en valp, men det var annorlunda med Tingeling. Hon var redan en del av familjen. Och den respons hon hade fått på inslaget i morgonstudion hade varit helt otrolig. Egentligen hade det varit Bengts idé att välja ett tema som inte kunde kopplas till Ada. Eva-Britt hade inte kunnat ana vad det skulle leda till. Hon var överhopad med jobb och hennes konton på nätet, eller sociala medier, som Emelie envisades med att kalla dem kokade bokstavligen.

Beslutet att anställa Emelie som assistent hade inte varit svårt att fatta. Visserligen hade Eva-Britt bara möjlighet att timanställa än så länge, men Emelie hade tackat ja. Det visade sig att Emelie precis hade förlorat jobbet. Så i eftermiddag skulle de träffas för att planera inspelning av korta filmer som sedan skulle läggas upp på webben. Eva-Britt skakade på huvudet. Sociala medier hette det ju. Emelie hade även lyckats övertala Emma att ta med Rolf. Tydligen skulle kontrasten mellan Tingeling och Rolf göra att de sålde fler utbildningar. Emelie hade uttryckt det som att alla hundägare skulle kunna känna igen sig bättre då. Ja, det där lade hon sig inte i. Eva-Britt stod för själva kursinnehållet och Emelie för lullullet runt omkring.

Än så länge verkade det lyckosamt. Eva-Britt tittade på köksklockan. Hon hade något långt viktigare att göra innan hon skulle träffa Emelie och Emma på fiket.

När Eva-Britt klev in i vardagsrummet med Tingeling i släptåg hade hon redan tagit på sig kappan. Hon tog ned urnan från fönsterbrädet och satte sig i Bengts fåtölj. Valpen satte sig nedanför medan hennes pepparkornsögon vilade på Eva-Britt. Andningen blev genast ytligare. Eva-Britt visste inte hur det här skulle gå till, men hon var säker på att det måste göras. Hon höll upp urnan framför sig.

”Älskade, älskade vän. Det är dags.”

Ögonen fylldes av tårar.

”Jag… Jag kan … Jag kan inte …”

Eva-Britt var tvungen att sätta ned urnan och ta fram en näsduk.

”Skärp dig, Eva-Britt”, sa hon och lyfte upp urnan igen.

”Ada, jag förstår inte hur jag ska klara det här. Men vi måste gå skilda vägar.”

Eva-Britt snörvlade. Då kände hon något som nuddade benet. Tingeling hade lagt tassen på henne. Och genast fick hon den där känslan igen, att Ada fanns därinne någonstans. De satt så en stund, Eva-Britt, Tingeling och urnan. Till slut reste sig Eva-Britt upp.

”Nu ska det ske.”

Försiktigt stoppade hon ned urnan i en tygkasse. Sedan fäste hon kopplet i Tingelings halsband. Hjärtat blödde när hon stängde dörren till lägenheten.

Eva-Britt och Tingeling promenerade sakta längs cykelvägen. De gick Adas favoritrunda och precis innan de nådde gallerian

var de framme vid bänken. Där hade Eva-Britt och Ada pausat otaliga gånger. I gläntan hade snödropparna börjat titta fram. Solen värmde så där som den bara kan göra på våren. Eva-Britt satte sig tungt. Hon klappade på bänken och på ett ögonblick satt Tingeling bredvid henne. Urnan placerade hon på andra sidan. Eva-Britt lutade sig tillbaka och blundade. Genast dök Adas pigga ansikte upp framför henne. Som hon önskade att hon hade fått smeka taxens mjuka päls bara en gång till. Hon drog Tingeling närmare och lät återigen tårarna komma. Då hördes fotsteg. Ett par med en mops närmade sig bänken. Tingeling spetsade öronen. Hundcoachen i Eva-Britt tog genast över. Snabbt plockade hon upp en hundgodis.

”Här. Tassen.”

När trion hade passerat dem drog Eva-Britt en djup suck. Det var sannerligen dags. Hon skruvade av locket på urnan, reste sig och blickade längs cykelvägen. Kusten var klar.

”Tack för allt. Ha det fint tills vi ses igen. Älskar dig”, sa hon med förvånansvärt fast röst.

I samma stund som hon vände urnan upp och ned kom en virvelvind och fångade upp askan. Vinden tog också med den akuta smärta som Eva-Britt hade burit på sedan dagen då Ada somnade in. Det vemod som lämnades kvar skulle vara enklare att leva med. Eva-Britt och Tingeling väntade till det blev stilla igen, sedan gick de bredvid varandra tillbaka längs med den smala asfaltsvägen.

När Eva-Britt och Tingeling kom fram till fiket var Emma och Emelie redan där. De hade varsin kopp kaffe framför sig och på bordet låg ett pappersark med post-it lappar. De gestikulerade och pratade i munnen på varandra. De var så upptagna att de inte lade märke till Eva-Britt och Tingeling. Rolf däremot,

reste sig direkt och viftade på svansen. Eva-Britt kortade genast Tingelings koppel. Skulle Rolf kasta sig över dem? Sedan slappnade hon av. Rolf hade ju gått hennes kurs.

”Rolf, här”, sa Emma och hundens uppmärksamhet vändes direkt mot sin matte.

”Bra där”, ropade Eva-Britt. ”Vill ni ha något mer än kaffet? En bit Budapestbakelse kanske?”

Emelie höll upp båda händerna.

”Tack, men nej tack. Jag behöver inte sockret längre.”

Emma tittade tveksamt på sin vän.

”Är det okej om jag tar en?”

”Det är klart. Det är faktiskt som jag sa. Sötsuget är borta. Nästan i alla fall”, skrattade hon.

Eva-Britt lade märke till att Emelie såg friskare ut än på länge, trots att hon var helt osminkad. Eller var det kanske därför, funderade Eva-Britt och lämnade Tingeling hos Emelie. Tingeling pep förtjust, men var noga med att inte släppa Eva-Britt med blicken när hon gick och beställde. När hon var tillbaka igen betraktade hon arket framför sig. Där fanns mängder med idéer till korta filmer. En stolthet växte i bröstet på Eva-Britt. Uppenbarligen hade Emma och Emelie snappat upp det mesta under kursen. Emelie pekade på lapparna.

”Vi tänkte så här. Spelar vi in minst en film till varje avsnitt i morgonprogrammet kan vi lägga upp det på dina sociala medier några dagar innan och kanske till och med annonsera inläggen.”

Emelies kinder var rosiga när hon fortsatte.

”Jag vet att vi inte kan hålla fler kurser under våren, men vad tror du om webbinarium? Då kan vi sälja många fler utbildningar till samma insats. Vi kan kombinera att du håller föredrag och visa våra filmer. Jag tror att det skulle fungera.”

Eva-Britt hade inte haft en tanke på att det var möjligt. Men idéen var lysande. Hon nickade.

”Det låter utmärkt.”

Emelie fick en rynka i pannan.

”Vi måste förstås investera en del och tyvärr kan inte jag …”

Eva-Britt viftade med handen.

”Det klart att inte du ska köpa något. Om det inte kostar miljoner så löser jag det.”

Emelie såg lättad ut, sedan var det som om ytterligare ett bekymmer dök upp.

”Vi får många frågor om Ada, det måste nog adresseras på något sätt”, sa hon tveksamt.

Saknaden var där, men paniken kom faktiskt inte.

”Jag förstår det. Och som ni nog också vet är Ada borta. Men jag har inte klarat av att prata om det. Nu är jag så redo som jag kan bli. Fast jag behöver hjälp med att formulera mig.”

Både Emma och Emelie nickade, de hade förstått. Som på en given signal sträckte sig de tre kvinnorna fram och tog varandras händer. De log mot varandra. Det fanns ett samförstånd som ingen utomstående skulle kunna förstå. Eva-Britt harklade sig.

”Ibland behöver man inte veta allt. Jag har haft det tufft en period och jag är rätt säker på att ni också har haft det kämpigt. Men ur det skapas också kraft. Och precis i den här stunden känns det som om vi tillsammans kan förflytta berg.”

De höjde händerna i luften. Och från ingenstans sa Emma:

”Grönt är skönt.”

Eva-Britt såg förvånat på Emma.

”Vad?”

Emma ryckte på axlarna, lutade huvudet bakåt och skrattade. Emelie såg frågande på först Emma sedan på Eva-Britt.

Det gick inte att hålla sig, det bubblade även i Eva-Britt. Och så brast det. Hon skrattade rakt ut. Var tårarna var glada eller ledsna? Eva-Britt hade ingen aning. Det spelade ingen roll för nu hade även Emelie börjat skratta. Livet går upp och det går ned, men ljuset finns där alltid någonstans, tänkte Eva-Britt och lyfte upp Tingeling i knäet.

Tack

Tack till alla som på olika sätt har varit med och bidragit till boken. Ett särskilt tack till mina testläsare som har kommit med både ris och ros. Mattias, tack för ditt tålamod och för att du har stått ut med mig under ännu ett bokprojekt.

Ett varmt tack till mäklare Filippa Jönsson för all värdefull och nödvändig input. Din kunskap och generositet med detaljer har varit ovärderlig.

Slutligen vill jag rikta ett innerligt tack till min redaktör Joanna Björkqvist och min korrekturläsare Marianne Ahrne. Ert engagemang, er skärpa och er förmåga att lyfta texten har varit avgörande. Utan er hade övergången från manus till färdig bok inte varit möjlig.